

WHEN THE SUBJECT SPEAKS: RECONSTRUCTION OF TRAUMA
THROUGH LANGUAGE

A THESIS SUBMITTED TO
THE GRADUATE SCHOOL OF SOCIAL SCIENCES
OF
MIDDLE EAST TECHNICAL UNIVERSITY

BY

AYÇA KORKMAZ

IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR
THE DEGREE OF DOCTOR OF PHILOSOPHY
IN
THE DEPARTMENT OF PSYCHOLOGY

OCTOBER 2024

Approval of the thesis:

**WHEN THE SUBJECT SPEAKS: RECONSTRUCTION OF TRAUMA
THROUGH LANGUAGE**

submitted by **AYÇA KORKMAZ** in partial fulfillment of the requirements for the degree of **Doctor of Philosophy in Psychology, the Graduate School of Social Sciences of Middle East Technical University** by,

Prof. Dr. Sadettin KIRAZCI
Dean
Graduate School of Social Sciences

Prof. Dr. Bengi ÖNER ÖZKAN
Head of Department
Department of Psychology

Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ
Supervisor
Department of Psychology

Assoc. Prof. Dr. Sinem BALTACI
Co-Supervisor
Yalova University
Department of Psychology

Examining Committee Members:

Prof. Dr. Türker ÖZKAN (Head of the Examining Committee)
Middle East Technical University
Department of Psychology

Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ (Supervisor)
Middle East Technical University
Department of Psychology

Assoc. Prof. Dr. Burcu Pınar BULUT
Ankara Hacı Bayram Veli University
Department of Psychology

Assist. Prof. Dr. Fazilet CANBOLAT
Kapadokya University
Department of Psychology

Assist. Prof. Dr. Yağmur AR KARCI
TED University
Department of Psychology

I hereby declare that all information in this document has been obtained and presented in accordance with academic rules and ethical conduct. I also declare that, as required by these rules and conduct, I have fully cited and referenced all material and results that are not original to this work.

Name, Last Name: Ayça KORKMAZ

Signature:

ABSTRACT

WHEN THE SUBJECT SPEAKS: RECONSTRUCTION OF TRAUMA THROUGH LANGUAGE

KORKMAZ, Ayça
Ph.D., The Department of Psychology
Supervisor: Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ
Co-supervisor: Assoc. Prof. Dr. Sinem BALTACI

October 2024, 123 pages

Sexual abuse or rape are traumatic encounters in which there is a threat to the body and the subject is reduced to the position of the sexual object of other. In this research, it is aimed to investigate the discourse of traumatized subjects because of sexual abuse or rape through Lacanian Discourse Analysis. In the introduction, first, evolution of the conceptualization of trauma in psychoanalysis indicated and the discussion about causality and temporality in the conceptualization of trauma in theories of Freud and Lacan is given. Then, fundamental notions about trauma in Lacanian psychoanalysis are presented. The data of this research consists of the texts from seventeen psychotherapy sessions of five traumatized subjects because of sexual abuse or rape. The analysis revealed five focal points: repetition of signifiers in the subject's language, relation to Other and other, absence in language, emphasis in language, and the cultural domain in the discourse. The result of the study is discussed within the concepts of trauma in the theory of Lacanian psychoanalysis in the context of clinical implications.

Keywords: Lacanian Psychoanalysis, Lacanian Discourse Analysis, Trauma, Sexual Abuse, Rape

ÖZ

ÖZNE KONUŞTUĞUNDA: TRAVMANIN DİLDE YENİDEN İNŞASI

KORKMAZ, Ayça
Doktora, Psikoloji Bölümü
Tez Yöneticisi: Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ
Ortak Tez Yöneticisi: Doç. Dr. Sinem BALTACI

Ekim 2024, 123 sayfa

Cinsel taciz veya tecavüz, bedene yönelik bir tehdidin bulunduğu ve öznenin cinsel nesne konumuna indirgendigi travmatik karşılaşmalardır. Bu araştırmada, cinsel taciz veya tecavüz nedeniyle travmatize olmuş öznelerin söyleminin Lacanyen Söylem Analizi yoluyla incelenmesi amaçlanmaktadır. Giriş bölümünde, öncelikle psikanalizde travma kavramının evrimi belirtilmekte ve Freud ile Lacan'ın teorilerinde travma kavramında nedensellik ve zamansallık tartışmasına yer verilmektedir. Ardından, Lacanyen psikanalizde travmaya dair temel kavramlar sunulmaktadır. Araştırmanın verileri, cinsel taciz ya da tecavüz nedeniyle travmatize olmuş beş öznenin on yedi psikoterapi seansından alınan metinlerden oluşmaktadır. Analiz, öznenin dilindeki gösterenlerin tekrarı, Başka ve başka ile ilişki, dilde yokluk, dilde vurgu ve söylemdeki kültürel öğeler olmak üzere beş odak noktasını ortaya koymuştur. Araştırmanın sonuçları Lacanyen psikanaliz kuramındaki travma kavramları ile birlikte klinik uygulamalar bağlamında tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Lacanyen Psikanaliz, Lacanyen Söylem Analizi, Travma, Cinsel Taciz, Tecavüz

To those who may find meaning in this writing...

TABLE OF CONTENTS

PLAGIARISM	iii
ABSTRACT	iv
ÖZ	v
DEDICATION	vi
TABLE OF CONTENTS	vii
LIST OF TABLES	x
INTRODUCTION.....	1
1.1. Evolution of the Conceptualization of Trauma in Psychoanalysis	1
1.2. Causality and Temporality in the Conceptualization of Trauma	4
1.2.1. Causality and Temporality in the Freudian Concept of Trauma.....	4
1.2.2. Causality and Temporality in Lacanian Concept of Trauma	6
1.3. Conceptualization of Trauma in Lacanian Psychoanalysis.....	9
1.3.1. Real Order and the Body.....	9
1.3.2. Trou-matisme.....	11
1.3.3. Repetition and Fantasm.....	11
1.3.4. Demand in the Discourse and Reconstruction of Trauma	13
1.4. Statement of the Problem and Aim of the Study.....	15
METHOD.....	16
2.1. Reasons for Choosing Qualitative Methodology and Lacanian Discourse Analysis.....	16
2.2. Lacanian Discourse Analysis	17
2.3. Sample and Data Collection.....	18
2.4. Procedure and Data Analysis	19
2.5. Reflexivity and Trustworthiness of the Study.....	20
2.6. The Role of the Researcher	21
RESULTS	22

3.1. Repetition of signifiers in the subject’s language	23
3.1.1. Repetition of Signifiers Related to Rupture	24
3.1.2. Repetition of Signifiers Regarding the Equivocation	26
3.1.3. Repetition of Body-related Signifiers	29
3.2. Relation to Other and other	37
3.2.1. Other as Frightening	37
3.2.2. Other as Blaming.....	39
3.2.3. Identification to other: Others Who Experienced the Same.....	40
3.3. Absence in Language: Unspoken Words	43
3.3.1. The Name of the Rapist or Abuser	43
3.3.2. Not Naming the Rape	45
3.3.3. Body-related words	45
3.4. The Emphasis in the Language:	46
3.4.1. On Guilt and Shame	46
3.4.2. On the Lack of Enunciation of a Social Norm	48
3.4.3. On Lack of Legal Action and Punishment	49
3.4.4. To Talk or cannot Talk about the Rape/Abuse	52
3.4.5. On Lack of Support	53
3.4.6. On the Presence or Absence of an Adult.....	54
3.4.7. The Retroactive Meaning of Sexual Abuse.....	56
3.4.8. Seeing the abuser/rapist again	59
3.4.9. On Change: “Old me”	61
3.4.10. “Won’t happen to me.”.....	62
3.4.11. Age Difference	63
3.5. Cultural Domains in the Discourse	63
3.5.1. Slang Words for Narrating the Abuse/Rape.....	63
3.5.2. Rules about Being a Girl	64
3.5.3. Thoughts about What Others Say.....	65
3.5.4. Not Talking About the Problems	66
3.5.5. Fear of her father’s aggression	67

DISCUSSION	69
4.1. Subjectivity in Each Case Structured upon the Repetitions.....	70
4.1.1. Repetitions Regarding Ambiguity and Rupture: Giving Meaning to the Hole	70
4.1.2. Repetitions related to the Body – Insistence of the Real through Body	74
4.2. Traces of the Rupture	77
4.3. Symptom and Its Manifestations.....	80
4.4. Search of a Symbolic Act.....	82
4.5. Conclusions and Clinical Implications.....	83
4.6. Strengths and Limitations of the Study and Suggestions for Future Studies	85
REFERENCES.....	86
A. INFORMED CONSENT FORM OF METU AYNA CLINICAL PSYCHOLOGY UNIT	92
B. APPROVAL OF THE METU HUMAN SUBJECTS ETHICS COMMITTEE	93
C. APPROVAL OF METU AYNA CLINICAL PSYCHOLOGY UNIT.....	94
D. CURRICULUM VITAE	95
E. TURKISH SUMMARY / TÜRKÇE ÖZET	97
F. THESIS PERMISSION FORM / TEZ İZİN FORMU	123

LIST OF TABLES

Table 1. Descriptive Information about the Subjects.....	19
Table 2. Focal Points of the Analysis.....	22

CHAPTER 1

INTRODUCTION

Is it not remarkable that, at the origin of the analytic experience, the real should have presented itself in the form of that which is unassimilable in it—in the form of the trauma, determining all that follows, and imposing on it an apparently accidental origin?

—Jacques Lacan (1998, p. 55)

The Four Fundamentals Concepts of Psychoanalysis

This research aimed to investigate the discourse of traumatized subjects affected by sexual abuse or rape through Lacanian Discourse Analysis. The introduction begins by outlining the evolution of the conceptualization of trauma in psychoanalysis, with a focus on discussions surrounding causality and temporality in the works of Freud and Lacan. Subsequently, key notions of trauma in Lacanian psychoanalysis are presented. Lastly, the aim and research questions of the study are articulated.

1.1. Evolution of the Conceptualization of Trauma in Psychoanalysis

Jacques Lacan's teachings are grounded in the intellectual and theoretical legacy of Sigmund Freud. Lacan sought to reveal the coherent logic within Freud's writings that had been overlooked, revisiting Freud's key concepts. Lacan's teachings are interpreted as an effort to describe the structure of the unconscious and explore its possible interpretations, while searching for broader invariants that maintain the openness Freud envisioned for psychoanalysis (Evans, 1996; Tyszler, 2016). Thus, given the aim of this thesis, it is essential to first examine Freud's conceptualization of trauma to explore Lacanian concepts related to trauma.

The term 'trauma' originates from the Greek word "*trauma (τραύμα)*", meaning 'wound' or 'to pierce'. Its root, *terā-*, carries the meanings of 'to rub' or 'turn', with

its derivatives suggesting ‘twisting’, or ‘drilling’. The word *trauma* was first used in a medical context in the 1690s to describe a physical wound (Trauma, 2024). By the late 19th century, in efforts to understand the symptoms of hysterical patients, Charcot proposed that these individuals often had a history of trauma. Traumatic memories, rather than manifesting as narratives that patients could verbalize, resurfaced as physical pain, aggressive behavior and intense emotional reactions (Charcot, 1887; Janet, 1889; as cited in van der Kolk, 2000). Thus, trauma can be viewed as an etiological factor for hysterical symptoms. Later, Lacan coined the neologism “*traumatisme*” to allude to etymological roots of *trauma*, implying a hole in the ‘real’, within the unconscious structure of trauma (Lacan, 1975).

Trauma is one of the key concepts in Freud’s theories for hysteria, sexuality in childhood, and Oedipus complex. Freud theorized trauma within the scope of cases, such as Emma, Katharina, and Wolf Man through the concepts of *nachträglichkeit* (deferred action), seduction theory, phantasy, and primal scene (Korkmaz, 2021). Building on Charcot’s work, Freud believed that trauma had pathogenic effects because it could not be represented psychologically in consciousness. Thus, in the 1880s, he employed hypnosis as a technique to enable the hysterical patient to articulate traumatic memories and to achieve catharsis, emphasizing the importance of verbalizing traumatic memories.

While both hypnosis and free association helped patients recall traumatic memories, Freud argued that symptoms could only be cured if those memories were brought back into consciousness (Rondepierre, 2017). Until 1900s, Freud utilized hypnosis to help patients verbalize traumatic memories. However, through free association, he encountered patients’ fantasies structured around the psychic conflicts involving Oedipal desires and prohibitions (Freud, 1950; Freud, 1955a; Verhaeghe, 2001).

Initially, traumatic aspects of hysteria were conceptualized in Freud’s seduction theory, grounded upon the cases of Emma and Katharina. In the case of Emma, the subject was exposed to touches of a shopkeeper when she was eight, and thereafter she develops a phobia of entering the shops. When Emma turned thirteen, she saw two shopkeepers laughing in a store, to which she reacted by running away. As Emma’s ability to understand sexual acts develops, the second event (the shopkeepers’

laughter) triggers the repressed memory of the first event (the sexual touches of the shopkeeper), making it traumatic through associative connections. Thus, the traumatic impact of an event stems from a prior event associated with an adult's seduction of a child who is at an age when they are unable to understand sexuality. When the child becomes sexually mature, she develops understanding of the sexual nature of the first event in which she retroactively confronts her unconscious desire to seduce the adult, resulting in traumatic effects (Freud, 1950).

After shifting from the seduction theory, Freud (1954) theorized that a child's sexual encounter with an adult is a manifestation of the child's phantasies. The traumatic effects of events involving narratives of the primal scene or sexual encounters with an adult are considered to stem from unconscious desires related to the Oedipal object (Freud, 1955a).

In "Beyond the Pleasure Principle" and "Inhibition, Symptoms, and Anxiety", Freud expands the concept of trauma beyond sexual trauma to include external excitations that disrupt the protective shield, resulting in disturbances in the organism's functioning. This development is rooted in Freud's work with shell shock victims after World War I (Barillot, 2018; Freud, 1955b; Freud, 1926). Freud emphasizes the concept of repetition compulsion of traumatic experiences, linking it to the death drive and secondary repression, and argues that these phenomena exist "behind" the pleasure principle. He also considers various forms of trauma, such as birth, the loss of the mother as an object, the loss of the penis, and the loss of the object's love, as traumatic because of the anxiety of separation from the mother and the lack or fear of castration (Freud, 1926). Accordingly, trauma results from the castration process and the child's reactions to feelings of helplessness (Barillot, 2018).

Thus, trauma in Freudian psychoanalysis is a multifaceted concept, with its origins discussed in terms of seduction, childhood phantasies, and the impact of world wars on the psyche. The structural aspect of trauma, influenced by developmental changes and multiple causal factors in subjectivity, becomes more prominent. Trauma emerges where normal representation fails due to resistance to symbolic expression and repression, which underlies neurosis (Vanheule, 2022). Therefore, Freud's theory

incorporates fantasies into the concept of trauma, moving away from the earlier belief that trauma solely arises from actual violations (Melman, 2022).

Regarding the key turning points in Freud's conceptualization of trauma, 'Beyond the Pleasure Principle' is pivotal in understanding the causality of both the unconscious and trauma. This work delineates the complex structure of trauma and the conceptualization of repetition compulsion within the context of the pleasure principle and its limits. This foundation significantly influenced Lacan's later conceptualization of trauma within the framework of the Real (Freud, 1955b; Wright, 2021).

1.2. Causality and Temporality in the Conceptualization of Trauma

Causality and temporality are important parameters in the conceptualization of trauma. As mentioned earlier, the evaluation of trauma began with Charcot, who focused on the reasons beyond hysterical symptoms. Freud later expanded this understanding, tracing the complexity of trauma and its consequences throughout his theoretical development. 'Beyond the Pleasure Principle' represents a transitional text in Freud's theory, laying the groundwork for understanding the unconscious and its relationship to the concept of the Real in Lacan's teachings.

This discussion will explore the significance of *beyond the pleasure* principle and the concept of *nachträglichkeit* in Freud's theory. In terms of Lacan's teachings, the causality and temporality of trauma align with the causality of the unconscious, particularly in relation to the Real, as discussed in Lacan's 11th seminar and 'The Position of the Unconscious'. Lacan (2006a; 1998) examined trauma within the Real order, considering its relationship with the body and the unspeakable, and emphasized the role of symbolization through transference in psychoanalysis.

1.2.1. Causality and Temporality in the Freudian Concept of Trauma

In 'Beyond the Pleasure Principle', Freud emphasizes that the trauma cannot be fully and appropriately expressed since it emerges when normal representation fails. This failure is explained by primary repression, where traumatic material is fixed at a non-verbal level that the subject cannot verbalize, which is crucial for the formation of the unconscious. Consequently, the unpleasurable remains behind this barrier. Secondary

repression enables the subject to maintain this barrier through repetition compulsion. It involves psychological representations of what was once conscious, keeping them out of consciousness. However, repressed material returns in distorted forms, such as symptoms, dreams, or slips of the tongue (Evans, 1996; Freud, 1955b). This causes the subject to perpetually search for what was lost, but can never attain (Lacan, 1992). Thus, secondary repression manifests as the derivatives of trauma and lack, which can be traced through analytic treatment (Vanheule, 2022).

In 'Beyond the Pleasure Principle', Freud identifies that the primary processes, which cannot be fully articulated through representations, have a traumatic impact on the ego. This discovery shifts the understanding of the causality of trauma in Freud's theory, altering the reasoning of the unconscious. Previously, trauma was viewed as the loss of primary experiences of satisfaction, which had a structural function, with the subject striving to restore original homeostasis through the pleasure principle. The pleasure principle relates to law and regulation. However, Freud introduces another kind of drive – the death drive– which operates beyond the pleasure principle by means of repetition. This aligns with the Real in Lacan's theory (Evans, 1996; Verhaeghe, 1998).

Causality is explored in terms of temporality through the concept of *nachträglichkeit*, one of the key concepts in Freud's theory of trauma. Freud highlights psychical temporality and causality via the conception of *nachträglichkeit*, which James Strachey translated into English as *deferred action* and into French as *après-coup*. This concept suggests that the pathogenic force of an initial event gains its full significance only through a second event (Laplanche, 1973). It underscores the interplay between an original significant event and its resignification in retrospect (Laplanche, 2002, as cited in Faimberg, 2005). Freud had already laid the foundation of the concept of *nachträglichkeit* in the case of Emma.

Abandonment of seduction theory and the concept of *nachträglichkeit* highlight a distinction in causality. In the seduction theory, causality was linear, with A leading B. However, abandoning the seduction theory of the child disrupts this linearity (Wright, 2021). For instance, in the Emma case, the sexual arousal of Emma causes her to develop phobias due to her underlying incestuous desires for her father.

However, with the abandonment of the seduction theory, the cause of traumatic effects is no longer solely tied to the child's sexual arousal; instead, phantasies may play a significant role. Her symptoms can only be understood in relation to the first event, when she was touched by the shopkeeper, and the second event, when the shopkeeper's smile gains significance retrospectively (Freud, 2001, 1950). Moreover, the reasoning behind *nachträglichkeit* has also shifted. The emphasis on the second event in the trauma becomes more significant, such that B leads to or gives rise to A (Wright, 2021). In other words, the symptom or traumatic effect does not emerge as an immediate response, but only appears when the individual interprets the first event (A) in relation to the second event (B). Since the seduction theory involves the seduction of either parents or children, it implies a deterministic view. However, with the shift to other approaches to traumatic effects, Freud opens the way to multicausality, suggesting that presence of multiple and co-existing structures might have an impact on psychic traumas (Mondrzak et. al., 2006a).

Even though Freud abandoned the theory of seduction, the 21st century understanding of trauma still has roots in that theory, particularly regarding the relationship between trauma and repressed or screen memories, which often cannot be expressed in an individual's speech (Fletcher, 2013, as cited in Wright, 2021). According to the conceptualization of Post Traumatic Stress Disorder (PTSD), trauma is viewed through a linear causality, where that an initial stressor event leads to symptoms such as nightmares, hypervigilance, and extreme avoidance behaviors (Wright, 2021).

1.2.2. Causality and Temporality in Lacanian Concept of Trauma

Lacan's 1960 text titled "The Position of the Unconscious", which was presented at the Bonneval Colloquium in Rome and later written in *Écrits* and *The Four Fundamental Concepts of Psychoanalysis* (Seminar 11th), are foundational texts. They serve as key milestones for understanding both the causality and temporality of trauma, as well as the nature of the unconscious in Lacan's teaching (Verhaeghe, 2019).

The title of the first lesson in Lacan's 11th seminar in 1964, *The Freudian Unconscious and Ours* (Lacan, 1998), hints at new developments in his thinking. In this seminar, Lacan focuses on the cause and effect of the unconscious. Previously, his teaching

centered on the unconscious as a linguistic system governed by laws, making it predictable. He also emphasized the opposition between imaginary and symbolic orders, which corresponds to the division between the ego and the subject (Verhaeghe, 1998, 2019). Later in his teaching, Lacan shifted his focus to the concepts of the drive and the Real, exploring the “dark side” of the unconscious by linking the Real to impossibility. This allowed him to introduce notions of unpredictability and causality (Evans, 1996, Lacan, 1998, Verhaeghe, 1998). The innovation in this seminar lies in Lacan’s emphasis on a gap that recreates a harmony with the Real, which may not be determined well. This leads to a discussion of the Real order in relation to Aristo’s concepts of *automaton* and *tuché*, bringing Freud’s concept of the drive into Lacan’s linguistically determined unconscious (Verhaeghe, 2019).

Tuché is a fundamental concept of trauma in terms of causality in Lacanian psychoanalysis. In the 11th Seminar, Lacan (1998) draws on Aristotle’s theory of causes to explore the roles of chance and fortune in causality. Aristo distinguishes between *automaton* and *tuché*, which corresponds to fortune and chance. *Automaton* refers to random events in the broader world, while *tuché* relates to chance as it impacts individuals capable of moral action. For Lacan, *automaton* is associated with the symbolic order, as it refers to the network of signifiers, much like modern mathematics, where causality is structured and non-arbitrary, emphasizing the insistence of the signifier in determining the subject (Evans, 1996). On the other hand, *Tuché* represents the encounter with the Real, which is always beyond the automaton, thus, always beyond the signifying system. Lacan (1998) highlights that the Real was always central to Freud’s research. Freud once remarked, “*I believe in external (real) chance, it is true, but not in internal (psychical) accidental events.*” (Freud, 1901, as cited in Evans, 1996, p. 25). For Lacan, chance exists only in the Real as there is no such thing as pure chance within the symbolic order.

Tuché functions as an unpredictable encounter with the Real, and it is always a missed encounter, often manifesting in the form of trauma. It is not merely raw chance but an opportunity for the subject to construct something new. *Tuché* represents the irruption of the Real onto the symbolic order, and its arbitrary nature places it beyond the determinations of symbolization (Lacan, 1998, Evans, 1996). These concepts are

crucial in terms of the emphasis laid upon the structure of trauma being outside of signification and the encounter with the Real. In this way, Lacan draws a distinction between law and cause, and between *automaton* and *tuché*. The law relates to signification, allowing for prediction, whereas the cause is unthinkable and presents itself as a gap (Verhaeghe, 2019).

Thus, the discussion of *tuché* being beyond symbolization and traumatic Real aligns with the ‘beyond the pleasure’ principle, where part of drive cannot be represented (Verhaeghe, 2001). For Lacan, the Real is the core of Freud’s unconscious - what lies beyond articulation due to a fixation in the process of primary repression, which represents the Real of trauma (Verhaeghe, 2001).

Lacan claims to be the first to extract *nachtraglichkeit* from Freud’s texts, linking it to the involvement of trauma in symptoms and revealing a temporal structure of a higher order. He introduces *nachtraglichkeit* to explore the concept of causality, highlighting its connection to the subordination of subject to the signifier (Lacan, 1966, Verhaeghe, 1998). This idea is grounded in Saussurean linguistics, which highlights the role of interpunction in the chain of signifiers, where meaning is produced only retroactively (Verhaeghe, 2019). For Lacan, retroaction reflects the signifier’s efficiency in shaping Lacan’s teaching (Lacan, 1966). In terms of temporality, the subject’s endless attempt to recover loss, tied to processes of alienation and separation processes, involves retroactive signification. This produces a circular but nonreciprocal articulation of language and governs the interaction between subjects (Lacan, 2006a; Verhaeghe, 2019).

In the text ‘Position of the Unconscious’, Lacan states, “*The first, alienation, constitutes the subject as such*” (2006a, p.840), position in alienation as the initial process in the causation of the subject. Alienation occurs when the being of the subject disappears, represented by the signifier from the Other, which signifies the Subject for another signifier. The subject, divided through this alienation, loses any possibility of wholeness. This is where the subject is constituted in the field of the Other at the level of language, while its being – the Real – disappears beneath language. *Nachtraglichkeit* plays a key role in Lacan’s unconscious: as one signifier signifies another, meaning is always missed and only established retroactively.

The second process in the causation of the subject is separation. This marks the intersection between the subject and the Other. The subject's lack, formed by the loss of being in the alienation, interacts with the lack of the Other, which arises from the desire of the Other. The subject confronts the desire of the Other through the famous question: "What does the Other want from me?" (Verhaeghe, 2019). Yet, this desire is enigmatic, making it impossible for the subject to grasp its object. Consequently, a circular but nonreciprocal dynamic emerges between the subject and the desire of the Other (Lacan, 2006a, Verhaeghe, 2019). In this way, the causality of the unconscious becomes indeterminate. With the loss of being, the unconscious reveals "the gap through which neurosis recreates a harmony with the real – a real that may well not be determined" (Lacan, 1998).

1.3. Conceptualization of Trauma in Lacanian Psychoanalysis

Lacan did not focus directly on the concept of trauma; however, he did touch upon throughout his teaching. The primary focus of his work was not explicitly on, as mentioned above, but the concepts related to trauma in Lacan's teaching are outlined below.

1.3.1. Real Order and the Body

Lacan's concept of the Real is always traumatic – it drives the subject to speak, but it cannot be fully articulated by the subject (Miller, 2013). Lacan explores the idea of cause in its relationship with real and the unconscious that he says, "*There is cause only in something that does not work*" (1998, p.22).

The unconscious cannot be discussed without reference to the body. From the outset of Freud's work, the body played a central role in decoding hysterical symptoms (Soler, 1995). In "Beyond the Pleasure Principle," Freud (1955b) deepened the discussion of the body by linking it to drives, moving beyond the pleasure principle.

In Lacan's early work, the body was discussed in the mirror stage, where the subject identifies with its specular image. However, the 11th Seminar marks a significant shift in the understanding of the body in Lacanian theory. No longer viewed as merely a body image or a surface derived from the mirror stage, the body is now understood as

an organ/organism in relation to the Real. In this context, the body takes on a new role. It acts as a cause, compelling and restricting us to "*an appointment with a real that eludes us*," a real that lies beyond the automaton (Lacan, 1998, p.53; Verhaeghe, 2001). Henceforth, the unconscious is no longer determined by the law of the symbolic, but arises from the Real of the body, taking on an alternated form of the Real through the drive (Verhaeghe, 2002). Lacan highlights that the body's Real is the underlying force behind the fixation of drives, acting as a precursor to repression. By thoroughly exploring the concept of the body's Real, Lacan concludes that this same force is responsible for selecting the signifiers that construct a neurosis (Declercq, 2002). Lacan posits that the "Real" body cannot be directly perceived. Instead, it manifests as a limit or remainder, unexpectedly appearing in the gaps, folds, and margins of the symbolic and the imaginary. Whenever we attempt to describe it, we inevitably do so in an imaginary or symbolic manner, which transforms and obscures its true nature (Zwart, 1998). While reality is meaningful, predictable and even automatic, the Real stands in stark contrast, defying all symbolic co-ordinates. The Real, or the tuché, cannot be predicted, fully represented, or articulated fully, even after it has emerged (Wright, 2021).

Lacan (1998) situates trauma within the order of the Real, which cannot be interpreted through phallic form or castration. There is an unrepresentable aspect of the drive originating from the body that is related to the Real gap. Real is outside of spatiality and unrepresentable (Gürsel, 2021). Spatiality and temporality are the fundamental constructions of the subject's reality (Gürsel, 2021). Any breakdown in the subject's relationship with temporality and spatiality can result in the production of symptoms following the structure of the fantasm and the subject's developmental stages. Traumatic encounter disrupts the continuity of life by creating a hole in the chain of signifiers (Bistoën, 2016). This encounter does not have to be a catastrophic event to be traumatic. The psychological traction of trauma is unique for every subject. Although trauma is always a missed encounter with the Real, the subject can nevertheless construct something new from it (Wright, 2021).

1.3.2. Trou-matisme

Lacan highlights the etymological roots of the word 'trauma; and creates neologisms from it like *trou-matisme* and *too-matisme* (Jejcic & Guerrero, 2010; Lacan, 1975). The root of the trauma, *terə-*, carries the meaning of 'to rub' or 'to turn'. By drawing from Freud's use of archeology as a metaphor, Lacan also references Claude Lévi-Strauss' metaphor of the potter, where the vase and its edge turn around a central hole (Chassaing, 2010). Through the neologism of *trou-matisme*, Lacan highlights the idea of *trou* – a hole – focusing on trauma as something that tears a hole in the very fabric of meaning, disrupting reality through an irruption into it (Wright, 2021).

Trauma creates a hole through a signifier, around which truth is structured yet without meaning. For trauma to exist, there must also be *historization* – a construction of repetition in which the subject attempts to integrate trauma into the symbolic organization to reduce the effects of trauma (Melman, 2023, as cited in Bellangé, 2008). It is the reactivation and repetitive return of an unbearable scene. Without *historization* of the trauma in relation to their own subjective position, the subject would lack the necessary support to orient themselves precisely in the face of what might happen to them, confronting the violent Real – the hole (Bellangé, 2008).

1.3.3. Repetition and Fantasm

Freud conceptualized repetition compulsion in *Beyond the Pleasure Principle*, positing that trauma emerges in the form of repetition compulsion (1955b). Trauma is in the form of Real, which manifests itself through the repetitive acts of the subject. What is manifested through repetitive acts is what the subject repressed, forgot or does not remember. Repetition compulsion originates from the search of the psychic system to find a resolution. Whether the traumatic encounter is conscious or not, there is no representation of it. Trauma occurs in the psychic system because it is not represented in the subject's symbolic system. As a result, repetition compulsion is only way to resolve the trauma (Rondepierre, 2017). Freud states that the more the subject resists, the more they repeat. This resistance is driven by the real aspect of the trauma (Chapman, 2021). In addition, Freud discussed trauma in terms of the psychic conflict

between the Oedipal desire and its prohibition, which is organized within the phantasmatic scenario (Chemama, 2017).

In 11th Seminar, Lacan focuses on the repetition of traumatic dreams in which there is an identical repetition, but nothing is created, and nothing is added. It is the Real that always returns to the same place and makes noise. The nonsense of trauma emerges when the subject is unable to articulate it into words within the imaginary realm. In other words, without a fantasm, the subject faces the incomprehensible aspect of trauma. Therefore, Lacan positions the fantasm as a mechanism that covers the place of trauma, acting as a screen that obscures the unrepresentable Real (Lacan, 1998; Rondepierre, 2017). The place of trauma is concealed by the fantasm, which is unique to each subject and provides some contours to the pierced Real (Chassaing, 2010; Tyszler, 2016). Fantasm conceals the Real that persists in memory and in the body. Thus, it serves as a means for the subject to mitigate the unbearable aspects of trauma by intergrading them into the symbolic structure through historization in phantasmatic scenarios, which govern the process of repetition (Bellangé, 2008).

The encounter with the unknown *jouissance* returns as a symptom, which serves as a compass to what is inscribed by the signifiers in the rupture of the trauma (Bonnaund, 2020). The symptom functions to knot the hole, integrating the traumatic experience through articulated signifiers that help the subject to historize what was traumatic. *Jouissance* arises from the signifier's impact on the body (Stevens, 2021). The trauma is linked to the breaking through of *jouissance* since it lies beyond the pleasure principle, and the unconscious presents itself in the form of *jouissance* through the body (Soler, 1995; Gutermann-Jacquet, 2015). Through the symptom that is repeated via signifiers, the subject makes the unknown *jouissance* from the Real - the body - readable (Bonnaund, 2020). *Jouissance* is always a rupture that the subject is responsible for, and the culpability from it unveils its weight. As Lacan (1977) says, "One is more or less guilty of the real" (As cited in Bonnaund, 2020). This responsibility is not about legal accountability or actions, but about how the subject responds to trauma and integrates their experiences into their psyche by way of taking charge of their narrative and finding a meaning in their experiences (Guerrero, 2018). In other words, the responsibility of the traumatic subject in psychoanalysis shifts from

a passive position to that of an active agent. Concerning guilt, it is independent of the reality of action and pertains to the having done something wrong. Jouissance encountered through trauma is not censored in psychoanalysis. Instead, it is a means of addressing not the traumatic hole whether it is rejected or denied.

1.3.4. Demand in the Discourse and Reconstruction of Trauma

The body is influenced by language, speech and discourse, which can be interpreted through symptoms in the analysis of language (Stevens, 2021). As Lacan asserts, *“Because the symptom is structured like a language: a symptom is language from which the speech must be delivered”* (Lacan, 2006b, p. 223). Symptoms evolve through repetition. To Freud, what cannot be remembered is repeated in behavior. Through transference, *“this behavior, in order to reveal what it repeats, is handed over to the analyst’s reconstruction”* (Lacan, 1998, p.129).

Since the subject is a speaking being, desire emerges in relation to Other, with subjectivity and desire resulting from the interaction and the relationship with the Other through demand (Lacan, 2015). The formation of the subject is constructed upon loss during alienation, and the subject’s question regarding desire becomes *“What the Other wants from me?”* In the analytical process, the loss of being is projected onto the analyst through transference, allowing the subject to create something new: a *sinthome* (Verhaeghe, 2019).

Berta distinguishes between the traumatic event and the advent of the trauma by stating that the advent of the trauma marks the traumatic moment (2018). The advent of trauma refers to *“the moment of emergence, a moment of the appearance of something unprecedented”* (Soler, 2018). There is a transition from the advent of the trauma to *trau-matism* in which the subject speaks of the initial cut of the jouissance by joy, enthusiasm, satisfaction, etc. without anxiety through the re-advent of the real in the analysis that corresponds to *sinthome* (Berta, 2018; Gutermann-Jacquet, 2015; Thamer, 2018).

The subject constructs the trauma only retroactively through the narrative of trauma during the analytical process (Chapman, 2021). The narrative involves historization within the subject’s subjectivity (Melman, 2023, as cited in Bellangé, 2008). Without

trauma and historization, the subject lacks the support to precisely orient themselves in the face of potential future events (Bellangé, 2008). If the subject does not articulate the trauma through analysis (or through art, see also: Chemama, 2017), it does not take the form of *sinthome*. Instead, it could remain embedded in family history and continue to repeat itself (Chemama, 2017).

Rupture is one of the defining characteristics of trauma. Guerrero (2018) defines rupture by distinguishing it from separation. Separation can be worked through a mourning process – whether desired or not. However, rupture is not desired but imposed on the subject. Elaboration of rupture is limited. In cases abuse or rape, for example, the bonds between the subject and their body are broken (Guerrero, 2018). The traces of rupture often manifest in the discourse of traumatized subjects, where there may be a noticeable lack of circulation in the discourse and the presence a fixation (Guerrero, 2018). By referring to Lacan’s emphasis on the concept of truth, Guerrero (2018) highlights a structure of fiction in the language used to address truth, but Lacan referred to this as “*fixion*”. This neologism highlights both the fictional and the fixed aspects of the subject’s discourse. Traumatized subjects often become stuck in a particular position, with their discourse failing to circulate effectively. The traumatic event creates a clear division in the subject’s experience, demarcating a before and after. Thus, analyst’s role involves using speech and narrative creation to help individuals construct their own stories around the gap or hole. Patients are expected to provide a narrative and face the demand to tell the truth (Guerrero, 2018).

In traumatic encounters, the operation of the name-of-the-father is often missing, and it is reactivated through the psychoanalytic process (Tyszler, 2016). This operation involves is the subject’s speech, with the analyst facilitating the subject’s ability to rewrite their story authentically about what was initially un-inscribable first for the subject (Guerrero, 2018). Another neologism Lacan refers to is *trop-matisme* (Trop has a meaning of surplus, excessive, much in English). It describes what overflows from the chain of signifiers – something excessive that cannot be inscribed. The role of the analyst is not to inscribe what overflows but accompany the subject in the process of inscribing it and integrating it back into the chain of signifiers (Guerrero, 2018).

1.4. Statement of the Problem and Aim of the Study

Sexual abuse or rape are traumatic encounters in which there is a threat to the body and the subject is reduced to the position of the sexual object of another that results in “the screen of the fundamental fantasy being broken” (Bonnaud, 2020). Trauma cannot exist without subjective functioning; each individual historicizes this event in relation to their own subjective position (Bellangé, 2008). The experience of trauma for the abused individual often manifests as a form of subjective death (Guerrero, 2018), where their will is diminished to zero, and they are reduced to a position of pure object. This subjective death is experienced as if something essential has been stolen from them. Bonnaud (2020) highlights the tension between the violence suffered and the *jouissance* fixed in sexual trauma. He adds that the symptoms of sexual trauma might include issues such as vaginismus, disgust, refusal of sex, impotence, inhibition in romantic relationships, as well as aggression or fear associated with men.

In Lacanian psychoanalysis, trauma is in the Real order, and by its very nature, it is unspeakable and cannot be symbolized through language. The reality is restructured when the subject speaks about the traumatic encounter. The Real aspect of trauma disrupts the subject’s life by creating a hole in the chain of signifiers and influencing the object-relations of the subject (Bistoën, 2016). The traumatic aspect can be discerned through the signifiers present in the subject’s discourse. While trauma is a central theme of psychology and psychoanalysis literature, to the best of our knowledge, there is a notable gap in research concerning trauma, specifically that caused by sexual abuse or rape, through Lacanian Discourse Analysis. Thus, this study aims to fill this gap by examining the discourse of traumatized subjects in terms of their position in relation with the Other and other, absences and emphases in their language, cultural themes, and repetitions.

CHAPTER 2

METHOD

2.1. Reasons for Choosing Qualitative Methodology and Lacanian Discourse Analysis

Discourse analysis, one of the qualitative methodologies is employed in several disciplines to study discursive manifestations of language, whether written or spoken. It focuses on the reality of discourse itself (Pavón-Cuéllar & Parker, 2014). I chose to study the subjective discourses of traumatized individuals using qualitative methodology, particularly discourse analysis, because it humanizes the subjects' experiences without discounting the reality of the events. It emphasizes how subjects frame their experiences (Frosh, 2014). From a relativist perspective, qualitative methodologies suggest that subjects construct the social world through interpretations and act accordingly (Andrews, 2016).

Discourse analysis aligns with the Lacanian psychoanalytic perspective by examining the language and discourses of the subject (As cited in Baltacı, 2019, Parker, 2005a). It focuses on existing symbolic resources within texts; it does not seek the meaning or belief behind the text but highlights the variability in language and uncovers the functions language serves in different contexts and structures of the text (Parker, 2015). The words and phrases people use in their speech for any occasion or things they go through are not newly invented but are pre-existing elements of language and that shape their understanding of the world and their internal mental states. These discourses are beyond their control. As Parker states, "*As well as moving language, then, people are moved by language*" (2015, p. 46).

Lacanian Discourse Analysis, developed by Ian Parker, builds on Lacan's contributions to discourse analysis (Parker, 2005a). The events analyzed in the

discourse cannot be reduced to discursive structure alone; they occur simultaneously within a signifying structure (As cited in Pavón-Cuéllar, & Parker, 2014, Lacan, 1991). Thus, when subjects speak, the trauma is constituted and structured by signifiers, appearing retroactively (Pavón-Cuéllar, & Parker, 2014).

Lacan's theoretical work extends beyond speech analysis to intersubjectivity in discourses (Baltacı, 2022). Lacan defines the unconscious as the discourse of the Other (2006aa). Analyzing the unconscious involves examining language through signifiers, symptoms, associations in discourse, forgetting, and slips, which are the formations of the unconscious (Özbek-Şimşek et. al., 2019). I utilize Lacanian Discourse Analysis because it adopts a Lacanian psychoanalytical perspective for analyzing the language of discourse, presenting reality and knowledge within a scientific approach (Baltacı, 2022). In psychoanalysis, the subject studied is the unconscious, structured in the language of the speaking subject (as cited in Baltacı, 2022; Lacan, 1998).

2.2. Lacanian Discourse Analysis

Lacanian Discourse Analysis examines the discursive forms of the lack of the divided subject by intertwining images, signifiers, and the unsayable aspects of repressed material with the logic of retroactive and failed temporality (Roberts & Malone, 2014). Parker developed seven elements for Lacanian Discourse Analysis, which serve not as sequential steps but as a theoretical foundation for examining texts, making the analysis more accessible (Parker, 2005a; 2010). These elements include formal qualities of the text, anchoring of representation, agency and determination, the role of knowledge, positions in language, deadlocks of perspective, and interpretation of the text. The transcribed sessions for this research are analyzed according to these elements, each of which is grounded in 21 aspects of Lacan's approach to discourse (Parker, 2010).

The first element, formal qualities of the text, is based on the idea that the researcher should focus on how the text is structured, rather than its meaning. Lacan suggests that everything in the symbolic order exists through the differences from everything else, based on Saussure's arguments on the foundation of the language by differences (Evans, 1996; as cited in Parker, 2010). Thus, this element's first roots lie in the

absolute difference in the language, signifiers representing the subject for another signifier, and nonsensical signifiers. The second element, anchoring of representation, draws from Lacanian temporal logic and logical time. Key points for this element include quilting points, positions of mastery for the speaking subject, and the retroactive determination of meaning. The third element, agency and determination, concerns how the subject conceives knowledge in discourse. It focuses on the difference between the registers of the imaginary and symbolic, the discourse of the Other, and the *objet petit a* that the subject seeks, highlighting the gravity of the speaker's discourse. The fourth element, the role of knowledge, pertains to the subject's relation to knowledge and indicates clinical structures. The fifth element, positions in language, focuses on three dimensions of Lacanian theory: the argument that "no metalanguage can be spoken", the division between the subject of the statement and the subject of enunciation, and the characteristic of the language where the message sent by the subject returns in an inverted form. The sixth element, deadlocks of perspective, is analyzed through points of disagreement, sexual difference, and eruption of the real. Finally, the seventh element, interpretation of textual material, focuses on the discourses and the political, theoretical, and symbolic positions of the researcher (Parker, 2005a; 2010). Regarding the scope of the study, each element of Lacanian Discourse Analysis developed by Parker (2005a) is studied and discussed within the complex structure of the data.

2.3. Sample and Data Collection

The data of this research consists of the texts from psychotherapy sessions with traumatized subjects. The specified reason for the subjects' trauma is sexual abuse or rape. Therapists from the AYNA Clinical Psychology Unit were asked in person whether they had conducted any sessions with individuals discussing sexual abuse or rape. Additionally, the significance of the issue of rape in these sessions were inquired about. The sessions were selected by the therapists based on their content, including both those in which subjects explicitly spoke about abuse or rape and those in which the subjects' language used by the subject led the therapist to infer that they were discussing sexual abuse or rape.

Accordingly, the sessions of five subjects were analyzed and their descriptive information is given below in Table 1. The first subject, coded as Burcu, is 22 years old and sought therapy due to sexual abuse. Burcu's therapist provided six recordings of sessions (1st, 2nd, 12th, 13th, 37th, 38th), all of which were transcribed. The second subject, Deniz, is 27 years old and also sought therapy due to sexual abuse. Deniz's therapist provided seven recordings of sessions (1st, 2nd, 4th, 14th, 17th, 23rd, 27th), all of which were transcribed. The third subject, Tuğçe, is 22 years old, and sought therapy for family problems following an accident on the university campus. Tuğçe's therapist provided two recordings of sessions (2nd and 8th), both of which were transcribed. The fourth subject, Özge, is 22 years old and sought therapy due to rape. Özge's therapist provided six recordings of sessions (1st, 2nd, 3rd, 4th, 5th, and 6th), all of which were transcribed. The fifth subject, Meryem, is 33 years old and sought therapy for self-confidence issues. Meryem's therapist provided two recordings of sessions (1st and 2nd), both of which were transcribed.

Table 1. Descriptive Information about the Subjects

Name	Age	Reason for Application to the Clinic	Abuser/Rapist	Number of Sessions Sent and Analyzed
Burcu	22	Sexual Abuse	A friend of a friend who she met newly	2 out of 6
Deniz	27	Sexual Abuse	A new acquaintance of a friend	5 out of 7
Tuğçe	22	Problems in the family following an accident	A neighbor	2 out of 2
Özge	22	Rape	Her friend	6 out of 6
Meryem	33	A self-confidence problem	Her brother-in-law	2 out of 2

2.4. Procedure and Data Analysis

Ethical approval for the study were obtained from the Human Research Ethics Committee of the Middle East Technical University, followed by the AYNA Clinical

Psychology Unit. The names of subjects have been changed by the researcher, and any personal information that may appear in the text has been changed to protect confidentiality.

In total, twenty-three recordings of the sessions were provided by the therapists. All the recordings were listened to and transcribed. While some recordings were initially transcribed by the therapists, the researcher reviewed and, if necessary, corrected all transcripts verbatim. Seventeen of these transcripts were analyzed according to the seven elements of Lacanian Discourse Analysis. The reasons for the exclusion of certain data from the analysis are explained below.

The therapist of Burcu provided six recordings of sessions (1st, 2nd, 12th, 13th, 37th, 38th). For the analysis, the first and second sessions were selected for analysis owing to their relevance to the research focus on memories of rape. The content of these two sessions was particularly pertinent, as they addressed the subject's recollections of the rape. The remaining four sessions were excluded from analysis because they did not pertain to this focus. Moreover, analyzing all six sessions would have shifted the research topic to an examination of the subjects' positioning throughout the therapy process. Therefore, only the first two sessions were analyzed based on the the research focus. For the second subject, Deniz, all seven sessions (1st, 2nd, 4th, 14th, 17th, 23rd, 27th) were initially considered analyzed. However, due to thematic repetition, the fourth and sixth sessions were excluded, leaving five sessions (1st, 2nd, 14th, 17th, 23rd) in the analysis. For the third subject, Tuğçe, the therapist provided two sessions (2nd and 8th), both of were included in the analysis. For the fourth subject, Özge, the therapist provided six sessions (1st, 2nd, 3rd, 4th, 5th, and 6th), all of were analyzed. Finally, for the fifth subject, Meryem, the two sessions (1st and 2nd) sent by the therapist were analyzed.

2.5. Reflexivity and Trustworthiness of the Study

Lacanian discourse analysis requires a reflexive analysis of the researcher's position (Parker, 2005a). Lacan states that the primary resistance to analysis stems from the analyst's own resistance (Lacan, 1977, as cited in Parker, 2005a). In studies grounded in relativist and constructivist perspectives, the role of the researcher is both

indispensable and uncontrollable (Baltacı, 2022). By articulating their political, theoretical, and institutional positions, the researcher provides a framework that contextualizes the study's material (Parker, 2005b). In line with these considerations, the role and background of the researcher are detailed below.

2.6. The Role of the Researcher

As a researcher of the study, I am a Ph.D. student in the clinical psychology program at Middle East Technical University and a psychoanalyst practicing privately. My clinical orientation has been shaped by Lacanian psychoanalysis since the beginning of my post-graduation education.

My enthusiasm to work on traumas and specifically sexual trauma stems from being a female citizen in Türkiye, where incidents of murders, rapes, and abuse of women in the news have become increasingly prominent in recent years. Social protests against violence towards women always draw my attention in terms of both the victimization of women and the political position of the public authority. Feelings of shame and guilt were pervasive in Turkish societal discourse on abuse. However, social media indicates a shift in the positioning of the subjects of abuse from shame-ridden and victimized to a more assertive and aggressive stance.

During my internship in a psychotherapy clinic, I worked with two individuals who had experienced significant trauma, which deepened my interest in the general topic of trauma. My reflections on trauma, coupled with introspection about my personal experiences, fueled my curiosity about sexual traumas. The retroactive nature of trauma and the subjectivity embedded in the discourse of subjects that can be traced through repetitions and linguistic positions have always intrigued me. Subsequently, I decided to focus my research on the discourse of subjects of trauma, with a particular emphasis on sexual trauma.

CHAPTER 3

RESULTS

The data were analyzed using Parker's seven elements of Lacanian Discourse Analysis. Throughout the reading and coding process, careful consideration was given to Lacanian psychoanalysis theory and the 21 dimensions upon which Parker grounded his methodology. The analysis revealed five focal points: repetition of signifiers in the subject's language, relation to Other and other, absence in language, emphasis in language, and the cultural domain in the discourse. These five focal points and themes are listed below in Table 2.

Table 2. Focal Points of the Analysis

-
1. Repetition of Signifiers in the Subject's Language
 - 1.1. Repetition of Signifiers related to the Rupture
 - 1.1.1. "Somehow" and "suddenly"
 - 1.1.2. "Open": Not Being Able to Speak Openly & Being Open
 - 1.1.3. "I don't know"
 - 1.2. Repetition of Signifiers Regarding the Equivocation
 - 1.2.1. Equivocal Wording for to stop and the situation
 - 1.2.2. "Equivocal Wording for Strangeness and Being Orphan"
 - 1.3. Repetition of Body-related Signifiers
 - 1.3.1. Same Wording for Vagina and Ear Examination and Sexual Intercourse: Device and Inserting
 - 1.3.2. An Equivocal Wording for to Continue and to Rub
 - 1.3.3. Touching
 - 1.3.4. Nauseous
 2. Relation to *Other* and *other*

Table 2. (continued)

-
- 2.1. Other as Frightening
 - 2.2. Other as Blaming
 - 2.3. Identification to other: Others Who Experienced the Same
 3. Absence in Language: Unspoken words
 - 3.1. The Name of the Rapist or Abuser
 - 3.2. Not Naming the Rape
 - 3.3. Body-related words
 4. Emphasis on Certain Language Elements:
 - 4.1. On Guilt and Shame
 - 4.2. On the Lack of Enunciation of a Social Norm
 - 4.3. On Taking Legal Action and Punishment
 - 4.4. On Talking or cannot Talk about the Rape/Abuse
 - 4.5. On Support
 - 4.6. On the Presence or Absence of an Adult
 - 4.7. The Retroactive Meaning of Sexual Abuse
 - 4.8. Seeing the Abuser/Rapist Again
 - 4.9. On Change: “Old me/Like in the Past”
 - 4.10. “Won’t happen to me”
 - 4.11. Age Difference
 5. Cultural Domains in the Discourse
 - 5.1. Slang Words for Narrating the Abuse/Rape
 - 5.2. Rules About Being a Girl
 - 5.3. Thoughts about What Others Say
 - 5.4. Not Talking about the Problems
 - 5.5. Fear that her father would kill the rapist/abuser
-

3.1. Repetition of signifiers in the subject’s language

Repetition of signifiers in the subject’s language refers to the unique wording used by the subject. These repetitions can be examined in three distinct ways. First, repetition of phrases such as “somehow”, open, and “I don’t know” are interpreted based on the context where they recur and the rupture they infer. Second, other repetitions are

examined for their equivocal meanings. Thus, repetitions of phrases such as “to stop” and “situation”, “strange (*garip*)” will be discussed regarding the ambiguity and rupture based on the equivocation. Repetitions related to the body (vagina, sexual intercourse, ear, device, inserting and rubbing and continuity) are interpreted based on their equivocations and their relation to the body. The final titles of signifier repetition, namely touching and nauseous, will be discussed in relation to their connections to the body.

3.1.1. Repetition of Signifiers Related to Rupture

3.1.1.1. “Somehow” and “suddenly”

Burcu utters the expression “somehow” and “suddenly” (in Turkish: *bir şekilde*; *bir anda*) in contexts where she describes situations, she did not desire but felt compelled to act. This signifier is notably repeated in her interactions with men she has been sexually involved with, and these instances align with her passive positioning in relationships. The use of “somehow” and “suddenly” introduces an element of rupture into her statements.

Burcu, 1st session, lines 37-39:
the same type of people **somehow** entering constantly into my life and my passive stance towards this

Original:
*aynı tip insanların karşıma çıkması sürekli **bi şekilde** ve buna karşı edilgen kalmam*

Burcu, 1st session, lines 88-91:
somehow he was establishing closeness with me like sexually kissing you know touching **somehow** there had been no time for us to us have a relationship to get into a relationship we hadn’t done it **somehow** then after that day you know after that course of time I was somehow feeling bad about myself

Original:
***bi şekilde** benimle yakınlık kuruyodu hani cinsel anlamda öpüşmek işte dokunmak birliktelik yapcağımız birlikteliğe girceğimiz vakit olmamıştı yapmamıştık **bi şekilde** sonra o günden işte o süreçten sonra **bi şekilde** artık ben kendimi kötü hissediyodum*

Burcu, 1st session, lines 111-119:
that evening we had had a few drinks consumed alcohol then **somehow** everyone around us left and I was left there left at home I was **somehow** lifted (...) as if it was **suddenly** arranged everyone left you know I was **suddenly** left then we went to his room (...) my first sexual experience happened there my consent was not taken in any way **somehow** the process led to that when I got up in the morning I remember crying while having an intercourse

Original:

*o gün akşam biraz içki içmiştik alkol almıştık sonra **bi şekilde** etrafımızdaki herkes gitti ve ben orda kaldım evde kaldım **bi şekilde** kaldırıldım (...) **bi anda** ayarlanmış gibi herkes gitti işte **bi anda** kaldım sonra onun odasına gittik (...) ilk kez **bi cinsel deneyimim** orada gerçekleşmişti herhangi **bi rızam alınmamıştı bi şekilde** süreç oraya gitti sabah kalktığımda ağladığımı hatırlıyorum birlikte olurken*

3.1.1.2. “Open”: Not Being Able to Speak Openly & not Being Open

As a signifier, the word “open” (in Turkish “açık”) repeatedly used by Burcu in relation to express herself to others, talking about her experiences, and her feelings of openness. Burcu frequently mentions her inability to speak openly about her relationships with men to her acquaintances, attributing this to her sense of vulnerability and openness about herself.

Burcu, 1st session, lines 155-156:

and I couldn't explain this sincerely and **openly** to the other person because the other person also

Original:

*bunu da içten **bi şekilde açık** bi şekilde karşıdaki kişiye anlatamıyodum çünkü karşıdaki kişide*

Burcu, 1st session, lines 470-474:

for the first time I am verbalising explaining so **openly** it's not so much about feeling a bit insecure I feel very **open** I feel I have **opened** myself up everything

Original:

*ilk defa bu kadar **açıklıkla** dile getirip anlatıyorum birazcık güvensizlik değil de çok **açık** hissediyorum kendimi her şeyim **açmış** hissediyorum*

Burcu, 2nd session, lines 182-185:

I wasn't a person who could express myself very well I'm wondering if it has to do with that or because these things are left hidden you know never being able to express [these] **openly**

Original:

*Kendimi çok aktarabilen **bi insan** değildim onunla mı ilgisi var acaba diye düşünüyorum ya da bu şeyler gizli saklı geldiği için hani hep **açık** bi şekilde aktaramadığım için*

Burcu discusses her difficulty in being open with her mother and father, though she feels she was more open with her sister. However, she states that her sister perceived her relationships as being contrary to her family's standards.

Burcu, 1st session, lines 170-191:

yes after breaking up with him by the way my relationship with my family I have one sister I don't talk **openly** about this topic with my mother and father more with my sister my sister is the person I talk more with (...) she you know knew about my first relationship but at one point she would say she found it wrong she would say that person (...) could harm me it was something different I couldn't easily explain it to her

Original:

*evet onla ayrıldıktan sonra bu arada ailemle ilişkim bi tane ablam var annemle babamla bu konuda çok **açık konuşmam** ablamla daha çok aktardığım insan ablam (...) onun işte ilk ilişkileneceği haberi vardı ama bi an yanlış gördüğünü söylüyodu bana o kişinin (...) bana zarar verebileceğini söylüyodu ben de bi çeşit başka şey ona anlatamıyodum çok rahat bi şekilde*

3.1.1.3. “I don't know”

Özge repeatedly uses the phrase “I don't know” (“Bilmiyorum” in Turkish) when seeking the therapist's advice on how to talk to her mother about the rape. This signifier reflects her denial and indicates that she cannot position herself for her acts due to feelings of guilt by pertaining a rupture in her discourse.

Özge, 3rd session, lines 118-124:

I don't know when I come here I feel like I'm doing something for myself I'm trying to be good I'm trying to get support **I don't know** what else I can do I mean frankly I'm doing what I need to do whether they are what I want **I don't know** but at least I'm trying to make the right decisions (...) I'm holding on but is it for my own sake **I don't know** it's for my mother and father how do you think I should talk with my mother (...) my mother is already aware that I have been like this after that day I really don't know I'm just going to open up the topic like that but **I don't know** as I said I don't have the strength to explain

Original:

***bilmiyorum** buraya geldiğimde kendim için bi şey yapıyormuşum gibi hissediyorum iyi olmaya çalışıyorum destek almaya çalışıyorum napabilirim **bilmiyorum** başka yani yapmam gereken şeyleri yapıyorum açıkçası istediğim şeyler mi **bilmiyorum** ama en azından doğru kararlar almaya çalışıyorum (...) tutunuyorum ama kendim için mi **bilmiyorum** annemle babam için annemle nasıl konuşmalıyım sizce (...) annem o günden sonra böyle olduğumun farkında zaten **bilmiyorum** ya öyle açıcım komuyu ama **bilmiyorum** dediğim gibi anlatcak gücüm yok*

3.1.2. Repetition of Signifiers Regarding the Equivocation

3.1.2.1. Equivocal Wording for Stopping and the Situation

The equivocal use of terms such as “to stop” (in Turkish “durmak”), “to make her touch” (in Turkish “dokundurmak” and the situation (in Turkish “durum”) recurs in Meryem's discourse regarding her memory of abuse. She uses these terms at various points to convey different meanings: to stop the continuation of an action (durdurmak

in Turkish), to experience a lapse in consciousness (beyni durmak in Turkish), and to describe the persistence of inactivity (durup durup patlama in Turkish). Meryem expressed frustration about allowing the abuser to discuss sexual matters despite her discomfort. She felt as though she failed to stop the abuser even in her dreams (durdurmuyorum). This inability to stop him also tied to her feelings of guilt.

Meryem, 1st session, line 3

when it started to get ugly like this I realised you know that there was a problem that I had to **stop** [it] at some point

Original

*böyle iyice çirkinleşmeye başlayınca ben şeyi anladım bi sıkıntı var benim bi yerde **durdurmam** lazım*

Meryem, 1st session, line 3

[he] made me touch his leg then touch his stomach muscles

Original

*bacağına **dokundurdu** ondan sonra karın kaslarına **dokundurdu***

Meryem, 1st session, line 3

one's brain **stops** [functioning] I sat like an idiot

Original

*insanın beyni **duruyor** salak gibi oturdum*

Meryem, 1st session, line 3

I said things like I'm going to pretend as if it didn't happen go and **don't stand** in my sight

Original

*şu anda olmamış gibi davranıcam sen git gözümün önünde **durma** falan dedim*

Meryem, 1st session, line 5

in such **situations** only if there were something like a video it should be visual but I think he said don't let go ... by the way I couldn't explain this to anyone in the family (...)such a **situation** exists and I can't explain it to any family member

Original

*Böyle **durumlarda** anca böyle bi video gibi bi şey olması lazım görüntü olması lazım ama bence peşini bırakma dedi bu arada ben kimseye bunu anlatamadım aileden (...) böyle bi **durum** var aileden kimseye anlatamıyorum*

Meryem, 1st session, line 85

I mean if I am to experience this as a **recurring** outburst would it perhaps be logical to talk [about this]

Original

*hani bunu ben **durup durup** patlama şeklinde yaşıcaksam acaba konuşmam mı mantıklı olur*

Meryem, 2nd session, line 5

I woke up there we were in the same bed he is naked but I am not stopping him either I'm just waiting for the people around me to say something

Original

*orda uyandım böyle aynı yataktayız o çıplak ama ben **durdurmuyorum** da sadece etrafımdaki insanların bi şey söylemesini bekliyorum*

Meryem, 2nd session, line 15

if I say this everyone will be upset hurt angry tense I don't want to experience such drama either **for no reason** you know I don't want to get into such a discussion

Original

*bunu söylersem sonucunda herkes üzülecek kırılacak sinirlenecek gerilecek hayatımda böyle bi büyük drama yaşamak da istemiyorum **durduk yere** işte bu muhabbetin içine de girmek istemiyorum (Meryem, 2nd session, Konum 15)*

3.1.2.2. Equivocal wording for Strangeness and Being Orphan

Meryem says that she felt “strange” (in Turkish: garip) while talking about the difficulties she experiences in making sense of her brother-in-law's abuse. This word means being an orphan or lonely and points to the weirdness of the situation equivocally. The abuse by a relative is deeply significant for Meryem, and she finds it intolerable. Using the word “strange” signifies the cut in the signifier chain, which makes her question the bonds with her relatives. After saying that she finds it strange (“garip”), she considers calling her parents to inform them of her brother-in-law's presence, but ultimately refrains from doing so. Moreover, she notes that her brother-in-law does not mention this visit to his wife. *So, this signifier, “strange” indicates a violation of the laws governing family norms and relationships.*

Meryem, 1st session, line3

yet that sounded a bit **strange** to me I was thinking about things like I will call my parents when my brother-in-law is there we will chat saying my brother-in-law is here such things were crossing my mind it sounded **strange** but I couldn't make sense of it

Original

*o bana zaten bi **garip** geldi ben böyle şey falan düşünüyorum işte eniştem ordayken yanımdayken anneleri ararım işte eniştem burda diye konuşuruz falan filan diye geçiyodu aklımdan o bi **garip** geldi ama anlamlandıramadım*

Meryem, 1st session, line3

I sense that something strange is happening then we are sitting facing each other on sofas (...) there's something strange [thinking that] there's something strange what should I do I took my dog and left, and I thought about it for one hour I mean I was well was I doing something **strange** what's happening (...) am I perhaps misunderstanding and so on

Original

*ben bi şeyin **garip** gittiğinin farkındayım ondan sonra karşılıklı oturuyoruz koltuklarda (...) bi **gariplik** var napmam gerekiyor diye ondan sonra aldım köpeğimi çıktım bi saat boyunca da düşündüm yani ben mi **garip** bi şey yapıyorum noluyo (...) ben mi yanlış anlıyorum falan acaba diye şey yapıyorum (Meryem, 1st session, Konum 3)*

3.1.3. Repetition of Body-related Signifiers

3.1.3.1. Wording for Examination of Vagina and Ear, Sexual Intercourse:

Device and Inserting

In Deniz's discourse, there are the same discursive positions for the examination of the ear and vagina and the scene of sexual abuse. In all three scenarios, the actors involved are portrayed as aggressive, with Deniz positioned as the victim. For Deniz, terms like 'vagina', 'sexual intercourse', 'ear', and 'device' are signifiers related to her sexuality. The "device" is a recurring signifier association with her bodily examinations. Deniz expresses her fear of a large device being inserted into her ear or vagina. Additionally, the Turkish verb "kalkmak" ("to rise") she uses for standing is equivocal and can be used interpreted as slang term for an erect penis. She repeatedly uses these signifiers while talking about medical examinations and the sexual abuse scene, highlighting the intrusion into her body.

Fear of device inserted to her body:

Deniz, 14th session, Lines 125-146

actually a device was going to be **inserted into me ear** I kept resisting I didn't want that **device** because it looked terrifying you know it would progressively get worse (...) it seems like a terrifying thing **the insertion of something into me into my body is a terrifying thing** you know colonoscopy and the insertion of that device the smear device it sounds terrifying

(...)

from what I've researched I might have vaginismus and so on I'm very scared because even I can't touch that [area] the thought of someone else looking [at it] **with a device** really frightens me at the time [it was] more you know the insertion of something solid (...) you know insertion of something into the throat seemed terrifying as well (...) an injection affects a tiny area but I think that is big for an organ a smear test is a terrifying thing I mean how do they have that done (laughing) I don't understand **insertion of a foreign device a metal** o zamanlar daha çok **hani çok**

Original

*hatta bi **cihaz sokulcakti kulağıma** ben sürekli diretiyodum istemiyodum o **cihazı** çünkü korkunç duruyodu sürekli işte daha kötü olacak (...) çok korkunç bi şey gibi geliyo **banana vücuda bi şey sokulması çok korkunç bi şey hani kolonoskopiye o aletin sokulması simir aleti çok korkunç geliyo***

(...)

*araştırdığım kadarıyla ben vajinusmus falan da olabilir çok korkuyorum çünkü oraya ben kendim bile dokunamıyorum oraya başka birinin bi **cihazla** bakması çok korkutuyo beni gerçekten (...) o zamanlar daha çok **hani çok sağlam bi şey sokulması** (...) hani **boğaza bi şey sokulması** da korkunç geliyo (...) iğne küçücük bi alana etki ediyö ama o büyük bi organa mesela simir testi korkunç bi şey bence yani nasıl yaptırıyolar onu (gülerek) anlamıyorum **farklı bi cihazın metalin vücuda girmesi***

Examination of the vagina:

Deniz, 17th session, Line 46

a **device** was coming and so on and I was very scared what was going to happen there et cetera I asked so many times there was an attendant there not a doctor but the person preparing [the procedure] you know tell me **does it really hurt(...)** I was very tense at that moment I am constantly trying to keep my legs closed **they asked me to open my legs**

Original

*bi **cihaz** geliyo falan çok korktum orda nasıl olacak napıcak vesaire on kere sordum orda bi görevli vardı doktor değil de hazırlayan kişi hani **acıyo mu** gerçekten söyleyin (...) baya kasıldım o an sürekli bacaklarımı kapamaya çalışıyorum **bacaklarımı açmamı istediler***

Deniz, 17th session, Lines 48-50

why are you so tense et cetera it's actually not about that it's not about not opening up it's to do with my fear (...) he/she said there's nothing to be afraid of it's a matter of seconds we're not interested in your vagina we're concerned with the things that popped up around it etc. ... I have a **fear of vaginas** please don't do this

Original

*sen niye bu kadar kasiyosun falan ondan değil halbuki açılmamasından değil de benim korkumdan dolayı (...) işte korkulcak bi şey olmadığını saniyelik bi şey senin diyo **vajinanla** ilgilenmiyoruz onun kenarlarında çıkan şeylerle ilgileniyoruz vesaire ... benim **vajına korkum var** yapmayın etmeyin*

Deniz, 17th session, Line 50

it took two people to hold me down **one doctor holding one leg the other holding the other leg** I am holding onto the stretcher from underneath

Original

*böyle iki kişi zor tuttu beni bi **doktor bi bacağımdan öbürü bi bacağımdan** ben sedyeyi alttan tutuyorum*

Examination of ear:

Deniz, 14th session, Lines 159-168

h: that day I caused a scene at the hospital a bunch of doctors gathered around me all you know were saying explaining something to make me go through with it but no they somehow **got me to lie on the table** but I keep **getting up struggling** because I don't want it they couldn't convince me at all (...) that **device** was there again and I kept running away whenever I saw it I didn't want to go near the doctor and so on my mum kept saying they weren't going to use it that they were just going to hold a light to look and so on you know even when the **doctor tried to attempt**
t: attempt

h: I would say no I don't want it and would leave the room instantly that's why the doctor would say okay s/he would only look using a light
t: attempt
h: just when he was prepared to take the device but I'm glad that **device** has been abandoned)

Original

*h: o gün yıkılmışım hastaneyi bir sürü doktor başımda topladı hepsi hani anlatıyo bi şey söylüyor yaptırıyım diye yok yani bi şekilde **masaya yatırıyorlar beni** ben tekrar **kalkıyorum boğuşarak** istemiyorum çünkü hiçbi şekilde ikna edemediler beni (...)* o **cihaz** yine vardı ve ben sonra kaçıyodum o **cihazı** görünce doktorun yanına girmek istemiyorum vesaire annem diyodu işte yok onu kullanmıcağlar sadece ışık tutup bakıcaklar falan zaten hani **doktor teşebbüs etmeye kalktığında**

t: teşebbüs

h: ben diyodum hayır istemiyorum ve hemen çıkıyodum odadan o yüzden doktor tamam diyodu sadece ışıkla bakıyolardı

t: teşebbüs

*h: tam hazırlanıp **cihazı** alıcak ama iyi ki kaldırıldı o cihaz*

Ear and vagina are such signifiers for Deniz that she uses these words when she speaks of either of them addressing sexual intercourse. In the quote below, she makes an analogy between the examination of the vagina and sexual intercourse.

Deniz, 16th session, Lines 41-43

to overcome this fear I tried to think of it as preparation for things like you know getting treatment in the future I don't know like **smear, giving birth or sexual intercourse**, something else (...) I'm thinking that's probably why life brought this wart before me

Original

*bu korkuyu aşmak için hani ilerde tedavi olcam atıyorum **simir ya da doğum ya da cinsel ilişki** başka bi şey bunlara hazırlık gibi düşünmeye çalıştım (...)* hayat da o yüzden karşıma çıkardı herhalde bu siğili diye düşünüyorum

Scene of sexual abuse:

Deniz, 14th session Lines 316-318

I don't remember anything at all my friend said we passed by here we went there you said these things he's telling me all this but I don't remember anything at all the guy even pulled a gun on me and well I pretty much lost consciousness after [drinking] alcohol I don't remember the rest we were in a hotel room and I well saw myself with a man **I was flailing** you know like **please don't do anything to me** I was **constantly flailing**

Original

*bi şey hiçbi şey hatırlamıyorum arkadaş dedi ki şurdan geçtik Deniz şuraya gittik sen şunları söyledin bana bunları anlatıyo hiçbi şey hatırlamıyorum hatta silah bile çekmiş adam bana ... ve hani ben baya bi alkolden sonra bayıldım gerisini hatırlamıyorum bi otel odasındaydık ve ben hani bi adamla gördüm kendimi **çırpınıyodum** hani **bana bi şey yapma nolur** gibisinden **çırpınıyodum sürekli** (Deniz, 14th session Lines 316-318)*

*aynen hatırlıyorum orayı **boğuşuyodum** resmen üstümden **kalksın nolur** bi şey yapma vesaire o da diyo korkma etme işte sürekli yalvarır şekildeydi bana bi şey olmıcak şeklinde (...) ve ben o an panik içinde hatırlıyorum **üstümden kaldırmaya** çalışıyodum*

As noted in the quote below, Deniz identifies a commonality between the ear and the vagina as both being internal organs.

Deniz, 14th session Lines 276-279

h: rarely encountered disorders I mean my fear of disorder is as such I'll stay away from **ear and vagina disorders** I'll deal with the rest

t: what is it then that makes ear and vagina disorders common

h: both going inward

Original

*h: nadir görülen hastalıklar yani hastalık korkum o şekilde benim **kulak ve vajina hastalıklarından** uzak durayım diğerleriyle mücadele edebilirim*

t: ne peki ortaklaştıran kulakla vajina hastalıklarını

h: ikisi de içeri doğru gitmesi

t: hıhı (Deniz, 14th session Lines 276-279)

3.1.3.2. An Equivocal Wording for to Continue and to Rub

For Deniz, the term Rubbing or to continue (sürmek in Turkish) functions as a signifier that she uses in both talking about the sexual abuse by her cousin and describing the vaginal examination. The word “sürmek” is equivocal as it can mean both ‘to continue’ and ‘to rub’ the penis.

Deniz, 1st session, Lines 79-86

well the person in subject was always coming to our place they were like very close friends with my brother playing computer games and so on were **always** played (...) well he would take out his sexual organ like what's this called I'll give you money what's the name of this do you know its name can you hold this these kinds of things you know sometimes he would **rub** it on me as well

Original

*yani kendisi **sürekli** bize geliyordu abimle baya yakın arkadaş gibiydiler **sürekli** işte bilgisayar oyunları vesaire oynanıyordu (...) hani cinsel organını çıkartırdı hani bunun ismi ne sana para vericem adı ne adını biliyo musun tutabilir misin bunu o şekilde hani üstüme **sürdüğü** de oluyodu*

Deniz, 23rd session, Lines 23-81

[he] wasn't present I said why did he appear again and you know I'm taking medication as well supplementary strengthening the immune system he said it's normal well you know let's fire it and so on **is he always going to rub on me** like this
t: hmm

h: that moment I got upset or you know suffering pain and so on I didn't care at all that moment and I mean it was now direct like **I take my top and lie down** there and so on and the doctor says you've you know become used to it he says like see how nice it is but the problem is well is the rubbing going to **always continue**

Original

*yoktu dedim niye çıktı tekrardan ve hani ilaç da kullanıyorum destekleyici bağışıklık sistemini güçlendirici o normal dedi işte yine yakalım vesaire yani **hep böyle sürücek mi bu***

t: hi

*h: o an canım sıkıldı yoksa hani acı çekmek vesaire hepsini geçtim o an ki hani artık direk hani **üstümü çıkartıp yatıyorum** oraya falan doktor da diyo artık hani alışmışsın bak ne güzel diyo falan ama sorun şey **sürekli mi sürücek***

3.1.3.3. Touching

The signifier “touching,” associated with the body, appears repeatedly in multiple subjects’ discourses accompanied by feelings of disgust and discomfort. The word “touching” (dokunma in Turkish) is repeatedly used by Tuğçe to describe both the abuse by her neighbor and the love of her mother. She uses the term “touching” to refer to the abuse, suggesting that, as an adult, the neighbor’s touch was perceived as form of care. Conversely, she also describes her mother’s affectionate behavior as touching. Additionally, the concept of touching is linked to her interactions with boys, which causes her discomfort.

Tuğçe, 2nd session, Lines 19-21

and I experienced that when I was around 9 10 year of age as far as I remember it was just a **touching** kind of sexual abuse (...) he took me onto his lap you know he tried to put his under under my undershirt he said you are now growing up you need to get used to this you know you are going to enter puberty you must feel that you have grown up he started to **touch** my body a little while I was on his lap

Original

*onu da 9 10 yaşlarımda yaşadım hatırladığım kadarıyla sadece **dokunma** şeklinde bi cinsel tacizdi (...) aldı beni kucığına işte elini atletime sokmaya çalıştı dedi sen artık büyüyösün bunlara alışman lazım işte ergenliğe gireceksin büyüdüğünü hissetmen lazım biraz vücuduma **dokunmaya** başladı kucığındayken*

Tuğçe, 2nd session, Lines 41-49

you know my mother (...) always loves to show affection by touching hugging snuggling (...) when I was small you know when my mother showed affection in times when I got angry it reminded me of that man **touching** hugging me my mother’s hug for example was I angry at her for not doing anything or because I constantly compared things with this man because I was trying to make sense of things I don’t know I was only doing this with my mother for example either it was probably because my mother was a person who liked very much to **show affection by touching** or perhaps my mother did the same the man did the same but with which feelings did my mother did it with which feelings did the man did it I was trying to make sense of it (...) I wonder if someone **becomes attracted to me and wants to touch** me how would I feel what would I do

Original

ya annem (...) sürekli **dokunarak** sevmeyi sarılarak sırtışarak sevmeyi çok seviyo (...) küçükken işte annem beni severken sinirlendiğim zamanlarda o adamın hep bana **dokunup** bana sarılmasını hatırlatıyordu annemin sarılması mesela annem bi şey yapmadığı için ona kızgın mıydım yoksa sürekli o adamla bi şeyleri kıyasladığım için mi bi şeyleri anlamlandırmaya çalıştığım için mi bilmiyorum bu sadece annemle yapıyodum mesela ya muhtemelen annem çok fazla **dokunup sevmeyi** seven biri olduğu için belki de hani annem de aynı şekilde yaptı adam da aynı şekilde yaptı ama annem hangi duygularla yaptı adam hangi duygularla yaptı bunu anlamlandırmaya çalışıyodum (...) acaba biri benden **hoşlansa dokunmak istese** nasıl hissederim ne yaparım ver

Tuğçe, 2nd session, Lines 69-71

but like hanging out with men going out with them volleyball you know **having physical contact** at the slightest **touch** had started to disturb me

Original

acaba **bana bi zarar gelir mi** diye acaba biri benden hoşlansa dokunmak istese nasıl hissederim ne yaparım verdiğim tepkilerden korktum aşırı tepki verip acaba insanları korkutur muyum çünkü başka insanlarla benim bunu ... ama böyle erkeklerle takılmak onlarla dışarı çıkmak voleybol işte **fiziksel temasa geçmek** en ufak bi **dokunmada** beni rahatsız etmeye başlamıştı

Tuğçe, 2nd session, Lines 57-60

if he wanted to touch me I don't know what I would do

Original

bana **dokunmak** istese ne yaparım bilmiyorum

Özge describes how the touch of the rapist makes her disgusted by her own body. Furthermore, the abuse leads to a dissociation from her body, as she expresses it by saying “this body is not mine”.

Özge, 1st session, Line 80

As if the body is not mine I don't want to look at mirrors I don't want to see my friends I find excuses for all

Original

Beden sanki benim değil aynalara bakmak istemiyorum arkadaşlarımla görüşmek istemiyorum hepsine bi bahane buluyorum

Özge, 4th session, Lines 23-28

you know I feel disgusted every time the event comes to my mind let me say it like this his merely touching me that you know made me think about it

Original

ya olay aklıma geldikçe tiksiniyorum öyle söylüyüm onun dokunmuş olması sadece o yani düşündürdü bana

Meryem also narrates the abuse using the word “touching”. She recounts feeling disgusted and saying “don’t touch me” when the abuser attempted to hug her.

Meryem, 1st session, Line 3

he said my body tensed up quite a bit look would you like to touch it and so on no there’s no need I said then he came by my side sat down he did well like look look bring your hand he said check out these places and so on first he made me **touch** his leg then **touch** his stomach muscles and so on then his hand slid onto me first he held my arm your arms seem good as well such things then he did well you know looked at my stomach there was something like a t-shirt on me he tried to lift the t-shirt and **touch** my stomach

Original

*baya kaslandı benim vücudum bak **dokunmak** ister misin falan yaptı yok gerek yok dedim sonra yanıma geldi oturdu böyle şey yaptı bak bak getir elini bak şuralara bak falan dedi önce böyle bacağına **dokundurdu** ondan sonra karın kaslarına **dokundurdu** falan ondan sonra eli bana kaydı önce benim kolumu tuttu senin de kolların iyiymiş bilmemne sonra şey yaptı işte karnıma baktı benim üstümde tişört gibi bi şey vardı tişörtü kaldırıp karnıma **dokunmaya** çalıştı*

Meryem, 1st session, Line 3

let me hug you he said I said **don’t dare to touch** don’t dare to touch me leave immediately I mean I am disgusted

Original

*sarılıyım dedi dedim ki sakın dokunma sakın **dokunma** bana çabuk git yani tiksiniyorum*

Meryem, 1st session, Line 11

for example I don’t want to **touch** the girl despite her being my beloved cousin I got upset when I saw her there at the hospital I went out at one point cried and returned

Original

*mesela kıza **dokunmak** istemiyorum sevdiğim kuzenim olmasına rağmen görünce sinirim bozuldu orda hastanede bi çıktım ağladım geldim*

For Deniz, “touching” frequently appears in her discourse, specifically in reference to her vagina. She uses an adverb to describe her vagina and emphasizes that she does not allow anybody to touch it.

Deniz, 14th session, line 216

I mean I don’t know for instance when I have sex with someone et cetera I will no way allow him to **touch** me I would be scared

Original

*yani ne biliyim mesela biriyle seviştiğimde vesaire hayatta izin vermem **dokunmasına** korkarım*

Deniz, 14th session, Line 287

even the waxing lady is surprised at you know why it is as such but I won't do that area because you know even I am **unable to touch** that area no one can touch that area

Original

*ağdacı kadın bile şaşırıyor hani neden diye ama orayı yapmam çünkü hani ben bile **dokunamıyorum** oraya kimse dokunamaz oraya*

Deniz, 16th session, Line 156

well my peers even give birth I mean most of my friends did I still **don't even touch** it it sounds so silly

Original

*yani yaşutlarım doğum bile yapıyo yani birçok arkadaşım yaptı ben daha hani **dokunmuyorum** bile o kadar saçma geliyo*

Deniz, 16th Session, Line 84

one other thing that area is a very sensitive organ thinner than a normal organ an area that can become irritated at the slightest touch can bleed when scratched

Original

*bi de orası çok hassas organ normal deriden daha da ince **dokununca** bile tahriş olabilecek kaşıyınca bile kanayabilecek bi yer*

3.1.3.4. Nauseous

Narrating the rape or abuse as nauseous and having the courage to rape or to take legal action are repeated in Özge and Meryem's discourse. Özge describes the rape, the rapist, and the need to prove the assault as nauseous. Additionally, she implies her courage to pursue legal action. Thus, showing courage is part of the process of taking legal action against him.

Özge, 2nd Session, Line 74

then I come realise the situation I became aware that I couldn't do anything like this it wasn't as if nothing had happened I felt disgusted **I felt nauseous** then my complain friend helped me out I wouldn't have had the courage for this case anyway

Original

*sonra farkına varıyorum durumun böyle yapamıcağımı fark ettim hiçbi şey olmamış gibi olmadı tiksindim **midem bulandı** sonra şikayet arkadaşım yardım etti zaten bu davayı kendim cesaret edemezdim*

Özge, 3rd session, Line 28

it is me who most experienced it I mean it's terrible trying to prove it it's **nauseating**

Original

*en yaşayan benim yani bunu kanıtlamak korkunç **midem bulandırıcı***

Özge, 4th Session, Line 28

oh I feel disgusted every time the incident comes to my mind let me put it that way his having touched me I mean just that make me think

Original

*ya olay aklıma geldikçe **tiksiniyorum** öyle söyliyim onun dokunmuş olması sadece o yani düşündürttü bana*

Özge, 6th Session, Line 71

there are disgusting remorseless people even at this school I mean studying wit these people is **nauseating**

Original

*bu okulda bile iğrenç vicdansız insanlar var yani bu insanlarla birlikte okumak **mide bulandırıcı***

Meryem also narrates the abuse as nauseous and implies the significance of being abused by a relative, expressing that she cannot tolerate the abuser's audacity.

Meryem, 2nd Session, Line 17

the repulsiveness of the event still makes me feel nauseous I think wouldn't have become so sad if someone else did it if someone eif someone from outside did it, if it were a stranger or a friend so on, it might have been easier to get over I feel like this well you know I can't bear that something like this happened something like this being dared within the family well like by a relative you know like I think over and over

Original

*olayın çirkinliği hala **midemi bulandırıyor** başkası yapsa galiba bu kadar üzülmezdim dışardan biri yapsa tanımadığım bi insan olsa bi arkadaşım olsa falan atlatması daha kolay olabilirdi böyle bi şey hissediyorum ya işte u aile içinden hani böyle akrabadan böyle bi şeyin olması böyle bir bi şeye cesaret edilmesi kaldıramıyorum yani böyle düşünüp düşünüp*

3.2. Relation to Other and other

Subjects' relation to and Other is characterized as frightening and blaming Other. On the other side, subjects' identification with others is mentioned.

3.2.1. Other as Frightening

Burcu's relationship with the Other, who is perceived as powerful, is characterized by fear. The Other, possessing knowledge, is seen as someone who could expose her faults or offend her. Notably, Burcu describes her uncle, who is in the position of the Other with knowledge, as abusive. She repeatedly emphasizes her fear of him.

Burcu, 1st Session, lines 252-262

I was a scared child **I was very scared of that person** he was like a bald man with you know a wide half moustache (...) from mistaking a mistake and he pulling me by the ear or saying bad words offending me

Original

ben korkak bi çocuktum o insandan çok korkuyodum böyle geniş iri yarı bıyıkları olan kel bi adamdı (...) bi yanlışım olacak da bana kulağımı çekçek ya da kötü bi söz söylecek rencide etmesinden

Burcu, 1st Session, Lines 270-284

saying **in front of everyone** who are you to say such things to my son who do you think you are you couldn't even sit that exam **I clearly remember her offending me in this way (...)** we were so scared that she would come in front of our house she would get angry when she saw us playing

Original

herkesin önünde sen kim oluyosun da böyle söylüyorsun benim oğluma senin ne haddine giremedin bile o sınava bu şekilde beni rencide ettiğini çok net hatırlıyorum (...) bizim evimizin önüne gelmesinden çok korkuyoduk bizi oynarken görünce kızıyordu

Deniz's relationship with the Other is characterized by fear, particularly as she recounts trying to escape from the doctor who made her lie down and grasped her. She perceives the Other as coercive and powerful, and she resists and tries to escape from this Other in an effort to protect herself.

Deniz, 14th Session Lines 159-168

that day I had caused a commotion in the hospital a bunch of doctors gathered around me you know all trying to explain something saying that I should have it done no well **somehow they put me on the table** (laughing) **I keep getting up again flailing** because I do not want it they couldn't persuaded me in any way (...) later when we went for check-ups that device was still there and **I would then run away when I saw the device I don't want to see the doctor** and so on my mother would say that well no they weren't going to use it but only hold a light and look and so on but you know **when the doctor tried to proceed**

Original

o gün yıkılmışım hastaneyi bir sürü doktor başımda topladı hepsi hani anlatıyo bi şey söylüyor yaptırıyım diye yok yani bi şekilde masaya yatırıyorlar beni (gülerek) ben tekrar kalkıyorum boğuşarak istemiyorum çünkü hiçbi şekilde ikna edemediler beni (...) daha sonra gittiğimizde kontrollerde o cihaz yine vardı ve ben sonra kaçıyodum o cihazı görünce doktorun yanına girmek istemiyorum vesaire annem diyodu işte yok onu kullanmıcağlar sadece ışık tutup bakıcaklar falan zaten hani doktor teşebbüs etmeye kalktığında

Deniz, 17th session, Line 50

Like two people had a hard time holding me down one doctor at one of my legs the other doctor at my other leg legs I'm holding onto the stretcher from underneath

I'm squeezing the woman's arm on the side et cetera like this then of course I apologized [saying] don't thing you know I'm holding squeezing reflexively

Original

*böyle iki kişi zor tuttu beni bi doktor bi bacağımdan öbürü bi bacağımdan ben sedyeyi alttan tutuyorum ben bi yandan kadının kolunu sıkıyorum falan böyle sonra tabii ki özür diledim şey **yapmayın** hani refleks olarak tutuyorum sıkıyorum*

3.2.2. Other as Blaming

Subjects express their fears of being blamed by their parents. Özge, for instance, worries that her mother might react with blame and concern. This fear is linked to Özge's identification with her parents' expectations. Additionally, she apologizes by saying "I'm sorry (özür dilerim)" during the session, indicating her guilt towards her parents.

Özge, 3rd session, Lines 156-158

my mother my father I have noone else left and I'm afraid of them how will they react to this incident will they stand by me how will they will respond that's my only fear anyway (...) ultimately I believe my parents would definitely be there for me but I don't know if they would **blame me or get angry**

Original

*annem babam başka kimsem kalmadı onlardan da korkuyorum bu olayı nasıl olacaklar yanımda durcaklar mı nasıl tepki verirler tek korkum o zaten (...) annem babam sonuçta illaki yanımda olurlardı diye düşünüyorum ama **suçlarlar mı kızarlar mı***

Özge, 3rd session, Line 128

I have no idea how my mother will react she might get angry be afraid refuse or perhaps try to prevent the lawsuit

Original

*annemin nasıl tepki verceği hakkında hiçbir fikrim yok **kızabilir korkabilir reddebilir davaya belki engel olmak** isteyebilir*

Özge, 1st session, Lines 16-22)

I can't tell my father because he has a heart condition he might do something bad maybe kill that kid can do some things that's why I'm scared my mother is very sensitive I don't know if she can handle it (crying) I'm sorry (...) **I'm sorry I'm very sorry**

Original

*babama söyleyemem kalp hastası kötü bi şeyler yapar belki o çocuğu öldürür bi şeyler yapabilir o yüzden korkuyorum annem çok hassas dayanır mı bilmiyorum (ağlıyor) özür dilerim (...) **özür dilerim çok özür dilerim***

Meryem also worries about her parents' possible reactions. She anticipates that they might question why she was unable to stop the abuser, which aligns with her expressed feelings of guilt. Moreover, she mentions that she would feel ashamed if she were to explain the abuse to her parents.

Meryem, 2nd session, Line 27

if I tell my parents these they might react like this oh why didn't you keep him quiet why didn't you give an end to it from the very beginning (...) then they would say well how did you not understand why didn't you prevent it now (...) if they say why didn't you prevent that incident I'm afraid that I won't be able to explain myself

Original

bunları annelere anlatsam şöyle bi tepki gösterebilirler e en baştan niye susturmadın en baştan niye kesmedin (...) bu sefer işte sen nasıl anlamadın dıcekler sen nasıl kesmedin önünü dıcekler şimdi (...) sen neden o olayın önünü kesmedin derlerse kendimi açıklayamıcağım dan korkuyorum

3.2.3. Identification to other: Others Who Experienced the Same

Subjects discuss whether others have had similar experiences to their own, using these comparisons to project their feelings. For example, Tuğçe describes the abuse, highlighting her inability to understand what was happening due to her age. She reiterates her inability through others. Similarly, Özge's self-blame was pivotal; she notes that before her own experience, she used to blame women who had been abused or raped as reported in the news.

Deniz responds to a girl who has experienced a similar situation with a reaction of discomfort towards her laughter. In addition, she mentions that her sister severed communication with the abuser after learning about the issue of sexual abuse and the subsequent legal actions.

Deniz, 1st Session, Lines 111-113

after that incident my sister's elder daughter (...) had also laughed at me you know like he did that to you kind of thing **though she had experienced the same thing from someone else (...) I hope she knows it's not a funny thing** (...) again in the same way the incident of showing the sexual organ you know incidents of trying to have it touched later on my sister finds this out anyway well communication ends with these people (...) **the same was experienced in several incidences with my aunt's children by him**

Original

o olaydan sonra ablamın büyük kızı (...) gülmüştü o da bana hani sana öyle yapmış falan halbuki o da aynı şeyi yaşamış başka biri tarafından hani komşuları tarafından

(...) komik bi şey olmadığını biliyodur umarım (...) yine aynı şekilde cinsel organ gösterme olayı işte elletmeye çalıştırma olayları bunu ablam daha sonra öğreniyor zaten hani iletişim kesiliyor bu kişilerle (...) teyzemin çocuklarına da aynı şekilde birkaç böyle olay yaşanmış onun tarafından

Tuğçe questions whether she would have been able to react if her sister and the abuser's daughter had experienced the same thing she did. She articulates her imagined response by expressing that she feels she would have been unable to react.

Tuğçe, 2nd session, Lines 302-305

well that's why **if I had noticed that my sibling or her daughter was experiencing something like this at the time I either wouldn't have understood or wouldn't have been able to react** even after that period if I had seen something similar I still wouldn't have been able to react

Original

yani o yüzden ben de o dönemde de kardeşime veya kendi kızına böyle bi şey yaptığını fark etsem ya anlayamazdım ya tepki veremezdim o dönemden sonra da aynı şekilde bi şey görsem yine tepki veremezdim

Tuğçe, 2nd session, Lines 272-279

should I have looked after my sibling or taken care of her there I also feel a sense of guilt about this Maybe the man could have done something to his own daughter as well or perhaps he did well I don't know I wonder if he did something to them before he did it to me or what if he had done something to them instead of me I would not have noticed

Original

kardeşime bakmalı mıydım orda onunla ilgilenmeli miydim onunla ilgili bi suçluluk duygusu da var acaba adam kendi kızına da bi şey yapabilirdi belki de yaptı bilmiyorum yani ama acaba benden önce onlara bi şey yapmış mıdır veya ya bana değil de onlara o şekilde yapsaydı ben fark etmicektim

Özge underlines the discrepancy in her self-image before and after the rape. Before her own experience, she blamed women who had been raped or abused as reported in the news. However, her perspective changed afterward. Her tendency to blame other women reflects her own self-blame, which she had expressed in previous sessions. Thus, her angry towards other women serves as a projection of her own feelings of self-blame.

Özge, 1st Session, Line 42

I couldn't bear his being outside thinking that he could do it **to someone else too** is already disgusting

Original

dışarda oluşuna katlanamadım başka birine daha yapabilceğini düşünmek zaten iğrenç (Özge, 1. seans, Konum 42)

Özge, 6th Session, Line 59

when it happens to oneself you become utterly mixed you wonder what's going on (...). I would say how could **women** live without precautions to this extent I would **get angry at them** but this is not such a situation well it can happen to anyone I mean it more often comes from people you trust

Original

*insanın başına gelince allak bullak oluyosun neymiş diyosun (...) kadınlara diyorum nasıl bu kadar tedbirsiz yaşayabiliyorlar **onlara kızıyodum** ama bu öyle bi durum değil işte insanın başına gelebiliyor yani güvendiğin kişilerden geliyo daha çok*

Meryem discusses other abused women like herself to verbalize her guilt and normalize her feelings. By viewing these women as reflections of her own experience, she projects her own sense of inadequacy onto them.

Meryem, 1st Session, Line 35

right now you're experiencing **the mindset of all the women who have been abused** ı either it happens with all women they all say you know did I wear something short that day shouldn't I have gone one out that day did this or that happen at that time did I give the wrong message and so on of course I think that whether I want to or not it just happens

Original

şu an bütün taciz edilen kadınların kafasını yaşıyosun ı ya bütün kadınlarda aynı şey oluyo hep diyolar ki işte ben mi o gün kısa giydim o gün gece dışarı çıkmama mıydım o saatte şöyle mi oldu böyle mi oldu yanlış mesaj mı verdim falan filan tabii ki onu düşünüyorum ister istemez oluyormuş

Meryem is uncertain about her positioning regarding her experiences and needs to compare them with others' experiences to determine whether her reactions are normal.

Meryem, 2nd Session, Line 45

Would someone else be fixated on this situation this much or am I exaggerating or is it natural for me to be exaggerating right now I can't even determine you know what my position is in terms of the reactions people would give currently **am I giving a normal response am I exaggerating am I reacting too little this is actually a big thing but am I hiding it et cetera** is normal, exaggerated, or too minimal it's hard to know if I'm keeping something so significant to myself you just can't gauge how extreme or normal your reaction is a person can't know you know they can't tell how extreme or normal their own reaction is

Original

*başkası olsa bu olaya bu kadar takılır mıydı yoksa ben mi abartıyorum yoksa zaten şu an abartıyo olmam mı doğal şeyi de kestiremiyorum böyle insanların vericeği tepkilerde benim konumum neresi şu an **normal mi tepki veriyorum abartıyo muyum az mı tepki veriyorum** aslında bu çok büyük bi şey de ben mi saklıyorum falan insan şeyi bilemez ya kendi tepkisinin ne kadar ekstrem ya da normal olduğunu bilemez ya*

3.3. Absence in Language: Unspoken Words

The absence in the subjects' language is noted as unspoken words related to the name of the rapist or abuser, as well as terms for body parts.

3.3.1. The Name of the Rapist or Abuser

Burcu was not uttering the name of the person who raped her. In other words, she was censoring his name because his name serves as a reminder of what she refers to the person as "that person ("o kişi" In Turkish). In the lines below, she infers that she was seen as an easy woman that could have sexual intercourse.

Burcu, 2nd session, lines 272-277

I think about how this process would have continued if we had gone with a clear mind I am sure it would not have continued this way I mean it would not have been like this but it feels as if I was deliberately taken there as if I was taken there on purpose I mean from his perspective it's like this is the kind of woman you can treat like this like she's very easygoing I can talk like this because I know that profile I mean because I saw it

Original

sağlam bi kafayla gidip bıraksaydık bu süreç nasıl devam ederdi diye düşünüyorum bu şekilde devam etmiceğine eminim yani böyle olmuçaktı ama sanki o oraya bilerek getirilmiş gibi alkol ya da oraya bilerek götürülmüşüm gibi hissediyorum yani onun gözünden bu da işte böyle yapılabilcek bi kadın yani çok rahat gibi o profili tanım- yani gördüğüm için böyle konuşabiliyorum

Burcu, 2nd session, lines 258-261

It was a good place relatively more decent people would come compared to the places around it it was a nicer place then I told him to drop me off there I said I want to go there

Original

iyi bi yerdı görece etrafındaki yerlere göre daha düzgün insanlar geliyodu daha böyle hoş bi mekandı sonra oraya beni bırakmasını söyledim oraya gitmek istiyorum dedim

Burcu, 2nd session, Lines 425-438

Seeing something related to **that person's** name like when walking on the road, in the street for instance there's a (picture?) bearing his name in the neighbourhood where we go down to those things can be evocative (...) **when I see that name** it immediately brings those images them to mind

Original

***o kişinin** ismine dair bi şey görmek işte caddede sokakta yürürken indiğimiz mahallede **onun ismini** taşıyan bi (resim?) var mesela o şeyler çok hatırlatıcı oluyo (...) **o ismi görünce** direk aklıma o görüntüler aklıma kendim onlar geliyor*

Deniz also avoids mentioning the abuser's name, referring to him only as "the person in subject" ("kendisi" in Turkish). Since revealing the abuse, neither her mother nor his brother has mentioned his name at home.

Deniz, 1st session, Lines 79-86

well **the person in subject** was always coming to our place (...) **the person in subject** would approach me and you know take out his sexual organ

Original

yani **kendisi** sürekli bize geliyordu (...) bana yaklaşırdı **kendisi** ve hani cinsel organını çıkartırdı

Deniz, 1st session, Lines 191-196

when he first said it after my mother you know even my brother dropped the topic and you know never again was the **name tolga** mentioned never talked about (...) later our relationship came to an end with this **person in subect** anyway

Original

ilk söylediği zaman annemin sonradan zaten hani abim de bu konuyu kapattı bi daha hani hiçbir şekilde **tolga ismi** anılmadı konuşulmadı (...) ondan sonra zaten ilişkimiz tamamen kesildi **kendisiyle**

Deniz, 1st session, Lines 139-142

you know even **when I hear his name** I get disgusted you know when the subject comes up

Original

hani **ismini duyunca** zaten tiksiniyorum hani konusu geçtiğinde

Özge refers to the rapist as "that person" (o insan), a term that creates distance for her. The act of recalling the rape and the rapist is closely linked with her use of this distancing language.

Özge, 6th Session, Line 3

Well you know the things I experienced I don't know they remind me of **that person** and so on

Original

yani işte yaşadığım şeyleri bilmiyorum **o insanı** hatırlatıyor falan

Özge, 6th Session, Line 1

I mean not just because of **that** single **person** I don't want to (...) don't want to come to school

Original

yani tek **o insandan** dolayı değil istemiyorum (...) istemiyorum okula gelmek

Meryem also refers to the abuser as “o insan” (that man) and “bu adam” (this man), distancing herself from her brother-in-law. Although she refers to him as “my brother-in-law” in her discourse, she use of “o insan” and “bu adam” indicates moments of anger and detachment.

Meryem, 1st Session, Line 57

not being able to do anything to **that person** not being able to take action now it looks like I’ve accepted the thing I feel like I’ve accepted **this man’s** getting away with this issue

Original

O insana hiçbir şey yapamıyor olmak bi aksiyona geçemiyo olmak şu an şeyi kabullendim gibi oluyorum **bu adamın** bu işten sıyrılmasını kabullenmiş gibi hissediyorum

3.3.2. Not Naming the Rape

Özge uses the word *incident* (*olay*) for mentioning the rape.

Özge, 1st Session , Line 42

what happened on the first day just as I said I continued with my life as if it was a normal thing, I wanted to close the **incident** I deleted his messages I was scared

Original

normal ilk gün zaten ne olduğunu dediğim gibi normal bi şeymiş gibi hayatıma devam ettim **olayı** kapatmak istedim mesajlarını sildim korktum

Özge, 6th Session, Line 1

everywhere does it remind me of **the incident** does it remind me some things but I don’t want to come to school

Original

her yerde **olayı mı** hatırlatıyor bi şeyleri mi hatırlatıyor ama istemiyorum okula gelmek

3.3.3. Body-related words

Deniz uses the phrase “that area (“oraya”) to refer to her vagina. This pronoun lacks specificity, creating a gap in the discourse that may evoke curiosity.

Deniz, 14th Session, Line 200

as far as I have research I can also have vaginismus et cetera I’m so scared because I myself can’t even touch **that area** someone else looking at **that area** with a device really scares me

Original

*araştırdığım kadarıyla ben vajinusmus falan da olabilir çok korkuyorum çünkü **oraya** ben kendim bile dokunamıyorum **oraya** başka birinin bi cihazla bakması çok korkutuyo beni gerçekten*

Deniz, 14th Session, Line 227

having had an illness related to **that area** having a procedure you know I myself can't even you know touch it much (...) I can't even touch that area noone can touch **that area**

Original

orayla** ilgili bi hastalık geçirmek müdahale etmek kendim bile hani böyle çok dokunamam (...) ben bile dokunamıyorum oraya kimse dokunamaz **oraya

3.4. The Emphasis in the Language:

The subjects highlighted various issues related to abuse or rape. Their emphasis included feelings of guilt and shame, the lack of clear social norms, the absence of legal action and punishment, the presence or absence of support and an adult, the retroactive meaning of sexual abuse, encountering the rapist/abuser again, changes described as “as it used to be” (“eskisi gibi”), the belief that it wouldn't “happen to me” (“benim başıma gelmez”), and differences in age.

3.4.1. On Guilt and Shame

Subjects discuss feelings of shame and guilt. Shame was particularly evident in Tuğçe's discourse, while guilt was a common theme across all women's narratives. They express guilt about their actions on the day of the incident or their uncertainty about what they might have done wrong.

Tuğçe, 2nd Session, Lines 181-190

I perhaps expected her to more explicitly verbalize that the person who should be feeling embarrassed was not me but that man

Original

*utanması gereken kişinin belki bana **utanması gereken kişinin ben olmadığımı o adam olduğunu bunu sözlü olarak da daha açık bi şekilde dile getirmesini bekledim***

Tuğçe, 2nd session, Lines 272-279

I was only going to go to keep an eye on him to take care of him I didn't want to anyway that's why I sat inside watching a cartoon film should I have taken care of my sibling **should I have attended to him there I also have a feeling of guilt related to this**

Original

*ben sadece ona göz kulak olmak için bakıcılık yapmak için gitcektim istememiştim zaten o yüzden içerde oturup çizgi film izliyodum acaba **kardeşime bakmalı mıydım orda onunla ilgilenmeli miydim onunla ilgili bi suçluluk duygusu da var***

Özge, 1st session, Line 4

I was thinking that it didn't happen anyway not that it didn't happen but in reality I didn't want it to have happened that's why I tried to cover it up you know **I blamed myself** during this time

Original

*zaten belki olmadı diye düşünüyodum olmadı değil olmamasını istiyodum aslında o yüzden örtbas etmeye çalıştım işte **kendimi suçladım** bu sürede*

Özge, 2nd session, Line 74

I'm blaming myself as well I didn't have the courage for such a thing anyway it was because I had consumed alcohol because I had trusted him

Original

***kendimi de suçluyorum** zaten öyle bi şeye cesaretim yoktu alkol aldığımdan dolayı ona güvendiğimden dolayı*

Özge, 3rd session, Line 152

I didn't go to his home but I did consume alcohol **I wish I had never done so I wish we had never got together that day I wish** but nothing happens without trusting and well unfortunately it happened there's nothing to be done

Original

*evine gitmedim ama onunla alkol aldım **keşke hiç almasaydım keşke o gün hiç buluşmasaydık keşke** ama güvenmeden de bi şey olmuyo işte oldu ne yazık ki yapcak bi şey yok*

Özge, 3rd Session, Line 10

also **I was blaming myself in the beginning** but later I realised it wasn't my fault it wasn't my fault

Original

*ayrıca **kendimi suçluyodum başlarda** ama sonra benim suçum olmadığını fark ettim benim suçum değildi*

Meryem, 1st Session, Line 3

I mean **was I doing something strange** what's happening why is it so actually I'm doing things like writing on Google how would you understand you are abused kind of thing **I'm wondering if I'm misunderstanding and so on**

Original

yani **ben mi garip bi şey yapıyorum** noluyo niye böyle hatta böyle googleda şey falan yapıyorum taciz edildiğinizi nasıl anlarsınız diye Googlea yazıp **ben mi yanlış anlıyorum falan acaba diye şey yapıyorum**

Meryem, 1st session, Line 35

you know did I wear something short that day shouldn't I have gone one out that day did this or that happen at that time did I give the wrong message

Original

işte ben mi o gün kısa giydim o gün gece dışarı çıkmasa mıydım o saatte şöyle mi oldu böyle mi oldu yanlış mesaj mı verdim

Burcu spoke about her regret and guilt for allowing the abuser to use her body. She question how she permitted these things to happen.

Burcu 2nd Session, Lines 3-331

somehow I seem to have allowed these I have also contributed to these happening I mean I could have refused to allow these (...) it is this where I blame myself you know I had just allowed this to relate him
t: so what point makes you feel guilty of yourself
h: **I could have avoiding consuming alcohol I could have then avoided getting in the car that day or yes if had done both of these most probably I was going to experience these** or at least if I could form my judgement about those people I mean if I could have said [he's] that kind of person and one needs to stay away from him he could give harm you know then I wouldn't have felt guilty (...) and my own body- I wouldn't have allowed my body to be used my body- (...) there could be many scenarios of this there could be many bad things **how couldn't I realise these** you know these aren't such simple things these (...)

Original

bunları bi şekilde izin vermişim bunların oluşmasına ben de katkıda bulunmuşum hani bunlara izin vermeyebilirdim (...) kendimi suçlu hissettiğim taraflar bu oluyo yani bunun iletişimesine izin vermişim işte
t: sizin kendinizi suçlu hissettiğiniz nokta ne peki
h: **alkol kullanmayabilirdim o gün o arabaya binmeyebilirdim sonrasında ya da evet bunların ikisini yapmasaydım büyük ihtimal bu şekilde bi şey başıma gelmeyecekti** ya da en temelinde o insanlar hakkında bi yargımı oluşturabilseydim yani böyle bi insan ve bundan uzak durmak gerekiyor zarar verebilir diyebilseydim hani o zaman suçlu hissetmezdim (...) ve kendi bedenimi kullan- yani kendi bedenimi kullandırtmazdım bedenim- (...) bunların bir sürü senaryo olabilir bir sürü kötü şey olabilir **bunların farkına nasıl varamadım hani bunlar bu kadar basit şeyler değil bunlar** (2nd session Burcu, Lines 3-331)

3.4.2. On the Lack of Enunciation of a Social Norm

Tuğçe highlights the absence of clear communication about what is considered normal regarding being physically close to an adult. She particularly points to her mother for

not addressing the issue, and in a sense, holds her responsible for failing to articulate this social norm.

Tuğçe, 2nd Session, Lines 286-300

but because my mother didn't verbally state that these things the way that the man stated it were not normal I believe I still think this is a normal thing **the first person who clearly stated verbally that this was a wrong thing was my psychologist for example noone before had done so**

Original

ama annem bana bunların normal şeyler olmadığını adamın söylediği şekilde söz olarak dile getirmediği için bence ben hala bunun normal bi şey olduğunu düşünüyorum bana bunun yanlış bi şey olduğunu sözlü olarak çok net bi şekilde dile getiren ilk kişi psikoloğumdu mesela ondan önce hiç kimse olmamıştı

Tuğçe, 2nd Session, Lines 308-309

as I didn't know what kind of a thing this was and because **noone gave me a talk in regards to this** and based on the man's words yes it must be true I said **as it was him who told me that the first time** while thinking about it he was continuing to touch me but I wasn't paying any atten- attention I was only thinking about this subject how can it be normal is it normal or not

Original

*bunun nasıl bi şey olduğunu bilmediğim için bana daha önce de **bununla ilgili bi konuşma yapan da olmadığı** için adamın sözlerini de baz alarak evet demek ki doğrudur dedim **bana onu söyleyen ilk kişi olduğu için** onu düşünürken bana dokunmaya devam ediyodu ama ben onu umur umursamıyodum bu konuyu düşünüyordum sadece nasıl normal olabilir normal mi değil mi böyle*

3.4.3. On Lack of Legal Action and Punishment

Subjects emphasize either the reactions or possible reactions of their acquaintances to their experience of abuse or rape. They anticipate their parents would either take legal action or imaginatively conceive of punishing the abuser/rapist by killing him. Tuğçe expressed dissatisfaction with her mother's response, as she had hoped her mother would pursue legal action. In contrast, Özge and Meryem discuss their fantasies that their father would kill the abuser/rapist.

Özge, 1st Session, Line 16

I don't know I can't tell my father he has a heart condition he will do bad things **he may kill that kid he could do some [bad] things** that's why I'm scared

Original

*bilmiyorum babama söyleyemem kalp hastası kötü bi şeyler yapar **belki o çocuğu öldürür bi şeyler yapabilir** o yüzden korkuyorum (Özge, 1. seans , Konum 16)*

Meryem, 1st Session, Line 5

even now I have not been able to explain it to anyone my sister at the time was thing pregnant I

feared thing she'll lose her temper and something might happen my mother might experience a heart issue my father is an aggressive man the moment I tell him this **my father will go to kill my brother-in-law**

Original

*şu anda da kimseye anlatamadım ablam o sırada şeydi hamileydi şeyden korktum sinirlenir bi şey olur annemin kalp problemi olur babam sinirli bi adam bunu söylediğim anda **babam eniştemi öldürmeye gider***

Tuğçe expresses her desire for her mother to pursue legal action after the abuse. She explains that her mother did not call the police since the abuser would not get punished. Tuğçe believes that legal procedures such as pressing charges, punishing the abuser, evicting them from their home, informing other people about the abuse, and conducting an interrogation would have alleviated her distress. She feels that these legal actions, rather than merely making a phone call as her mother did, should have been taken. In addition, Tuğçe mentions that announcing the abuse and making the issue public would have made her happier.

Tuğçe, 2nd Session, Line 318

if that man **had been reported had received any kind of punishment I don't know if he had been banned from executing his profession if he had immediately been executed from his lojman I mean if some bodies had given the response I didn't on behalf of me** [I would have been] happier and [it would have been] more different

Original

*eğer o adam **şikayet edilseydi herhangi bi şekilde bi ceza alsaydı ne biliyim mesleğinden olsaydı anında lojmandan kovulsaydı yani birileri benim yerime bi tepki verseydi benim veremediğim tepkiyi daha mutlu ve daha farklı***

Tuğçe, 2nd Session, Lines 181-190)

the response to be given when I was beside him **rather than getting furious and responding fervently he could have simply been reported the people in his environment could have been talked to (...)** he could have been reported to one other policeman through normal ways he could have been explicitly reported the man could have been interrogated my testimony could have been taken I I perhaps expected her to verbalise more explicitly that the person needing to feel ashamed that the person who needs to feel ashamed is not me but that man perhaps knowing that the man was charged with a punishment would have made me feel better

Original

*verilmesi gereken tepki ben yanıdayken **çok fazla sinirlenip yüksek tepki vermesinden ziyade bi şikayet edilebilirdi etrafındaki insanlarla konuşulabilirdi (...)** bi polise daha normal yollarla daha açık bi şekilde şikayet edebilirdi adamı sorguya çekilebilirdi benim ifadem alınabilirdi utanması gereken kişinin belki bana utanması gereken kişinin ben olmadığımı o adam olduğunu bunu sözlü olarak da daha açık bi şekilde dile getirmesini bekledim adamın **ceza aldığını bilmek** bana iyi gelirdi muhtemelen*

Tuğçe, 2nd Session, Lines 138-140)

people are explaining this not only verbally but also through their behaviors if my mother **had reported had stirred up the place** I think I would have been happier

Original

bunu yalnızca sözlü olarak değil davranışlarıyla da anlatıyo insanlar annem orda bunu şikayet etseydi ortalığı ayağa kaldırsaydı sanırım daha mutlu olurum

Özge wants the rapist to get punished since she feels his actions have caused her immense suffering and ruined her life. Similar to Tuğçe, Özge also points out that she is not to blame; the responsibility lies with him. Her wish for the rapist/abuser to be punished is connected to their guilt.

Özge, 3rd Session, Line 50

I wasn't the guilty one I mean **he needs to serve a punishment** like that

Original

suçlu olan ben değilim yani onun ceza çekmesi lazım öyle

Özge, 3rd Session, Line 32-34

he needs to suffer [the consequences of] his offense it shouldn't just be as if nothing happened and he shouldn't get away with it I know I would feel better if at least this were the case

Original

suçunu çekmesi lazım hiçbir şey olmamış gibi sadece yaptığıyla kalmaması lazım en azından böyle daha iyi hissetceğimi biliyorum

Özge, 3rd Session, Line 50

some things need to change at least in his life because he changed many things in my life he ruined it I mean my life wasn't as such this is not me people are aware of this and **he should somehow suffer the consequences of this** that's all I believe in

bi şeylerin değişmesi lazım en azından onun hayatında benim hayatımı çünkü çok değiştirdi mahvetti yani böyle bi hayatım yoktu bu ben değilim insanlar bunun farkında onun da bi şekilde bunun cezasını çekmesi lazım tek inandığım bu

Deniz mentions that her mother call the police and there was an internment.

Deniz, 1st Session, Lines 98-101

my mother (...) had told me that **she had talked with the police** ııı something like being taken under custody had happened

Original

annem (...) polisle konuştuğunu söylemişti bana ıı gözaltına alma olayı gibi bişey olmuştu (Deniz, 1st session, Lines 98-101)

3.4.4. To Talk or cannot Talk about the Rape/Abuse

They place emphasis on not saying something. Not saying is focused on either by not announcing the relationship to their acquaintances or not being able to talk about their relationship. Burcu refers to her relationships as ‘cabalistic’ (“gizli saklı”-hidden and secretive). The secrecy may stem from either the nature of the person she is together with or the way the relationship is pursued, leading her to avoid discussing the relationship with her acquaintances.

Burcu, 1st Session, Lines 198-202

there weren't people I **could comfortably talk to or you know people to explain things** people to interacted with

Original

insanlara rahatça söyleyebilceğim ya da işte anlatabilceğim insanlar olmuyodu ilişkilendiğim kişiler

Burcu, 2nd Session, Lines 182-185

I wasn't a person who could explain oneself well I'm thinking is it related to that perhaps or because these things came in a secretive manner you know because I could never openly express it

Original

kendimi çok aktarabilen bi insan değildim onunla mı ilgisi var acaba diye düşünüyorum ya da bu şeyler gizli saklı geldiği için hani hep açık bi şekilde aktaramadığım için

Deniz mentioned that initially she was unable to express her discomfort with her experiences in a romantic relationship or her experience of abuse. The reasons for her silence initially varied. Disgrace was the reason underlying her inability to tell anyone her discomfort because of the abuse. Additionally, she hoped that her boyfriend would eventually change the behavior that made her uncomfortable, which also contributed to her reluctance to articulate her feelings.

Deniz, 1st session, Lines 93-95

and I considered this dishonorable and **I didn't tell this to anyone** for a long time you know my mother would come for example I would be crying she would ask why I cried **I wouldn't tell her** I would get upset I would wash my hands and face you know I would do [such] things

Original

ve bunu ayıp olarak gördüm ve kimseye söylemedim ben uzun süre hani annem geliyordu mesela ağlıyodum niye ağladığımı soruyodu söylemiyodum üzüliyodum elimi yüzümü yıkıyodum işte bişeyler yapıyodum

Original

Deniz, 2nd session, Lines 285-288

he would say things like this to me I would get disturbed but **I didn't express it** maybe I should be a little more patient like hoping that he might give up

Original

*böyle şeyler söylüyodu bana rahatsız oluyodum ama **dile vurmadım** biraz daha sabrediyim belki hani bırakır gibisinden*

Deniz, 2nd session, Lines 290-294)

I was quite affected when I consumed alcohol ıı he tried to kiss me you know hugged me touched me and so on I you know couldn't object that moment because you know I can't grasp the situation what are we still you know what are you doing to me kind of thing also I'm in love you know **I can't say anything either** you know I can't enjoy it either

Original

*alkol alınca etkilendim baya bi ıı beni öpmeye kalktı işte sarıldı dokundu etti ben orda hani karşı koyamadım çünkü hani olayı kavrayamıyorum hala biz neyiz ki hani napiyosun bana gibisinden ayırıyetten aşığım da hani **bişey de diyemiyorum** hani zevk de alamıyorum*

3.4.5. On Lack of Support

Tuğçe and Özge expressed their need for support and feeling of loneliness consecutively. Tuğçe mentions that she does not expect her family to help her if she experiences abuse again. She is unsure whether her father is has been told about the abuse. However, she feels that if her father's reaction were similar to her mother's, she would still feel alone, as she has expressed.

Tuğçe, 2nd session, Lines 77

my mother **did not do anything** (...) **my mother tried to cover it up you know again don't talk about the subject** at that point I felt deep pain in my heart anyway so and so we at the time quarrelled

Original

*annem **hiçbi şey yapmadı** (...) **annem üzerini kapamaya çalıştı yine işte konuyu konuşma** benim zaten o zaman yüreğim yandı şöyle böyle o o zaman bi kavga ettik*

Tuğçe, 2nd session, Lines 139-146

if my mother there **had reported this had stirred the place up** (...) what if as my mother said all the neighbours had (...) and I would have at least **realised that my family was behind me**

Original

*annem orda bunu **şikayet etseydi ortalığı ayağa kaldırsaydı** (...) ya annemin dediği şekilde bütün komşular duysaydı (...) ben de en azından **ailemin yanında olduğunu farkına varırdım***

Tuğçe, 2nd Session, Lines 136-138

my father (...) I wondered like whether he was going to respond like my mother was he going to try to cover it up too and I'm still afraid to find out the response to this now because I'm thinking well probably he was going to respond like my mother (...) I was probably **going to feel lonelier**

Original

*babam (...) acaba o da mı annem gibi tepki vericekti gibi merak ettim o da mı üstünü örtmeye çalışıyordu bunun cevabını öğrenmeye de şu anda da korkuyorum çünkü şey düşünüyorum aslında muhtemelen o da annem gibi tepki vericekti (...) **daha yalnız hissedecektim** muhtemelen (Tuğçe, 2nd session, Lines 136-138)*

Özge highlighted her need for support when she feels unsure of what to do. She was afraid of being blamed. However, with the support of her mother, she says she now feels safe and no longer alone. Her feelings of guilt made had intensified her need for support.

Özge, 1st Session, Line 2

I don't know what I'm going to do myself that's why I need to **get support**

Original

*kendim napcağımı bilmiyorum o yüzden **destek almaya** ihtiyacım var*

Özge, 5th session, Line 10

yes I was expecting it to be more different I thought he would be afraid or I don't know that he would blame me but that's not what happened I mean **on the contrary he supported me** now I feel more at ease I feel more secure

Original

*evet ben daha başka bi şekilde bekliyodum korkar diye bekliyodum ya da ne biliyim suçlar beni diye ama öyle olmadı yani **tam tersine destekledi** şimdi (...) daha rahatım (...) kendimi daha güvende hissediyorum*

Özge, 5th session, Line 16

I feel well as if there are **people supportive of me** I don't feel as [left] alone compared o the past because it was me who was handling everything now my mother is helping me out with everything when she said you are not alone I felt very happy

Original

*şey hissediyorum hani **destekleyen birileri** var gibi yalnız hissetmiyorum eskisi kadar çünkü her şeyiyle ben ilgileniyodum şimdi annem yardımcı oluyo her şeye yalnız değilsin falan diyince çok mutlu hissettim kendimi*

3.4.6. On the Presence or Absence of an Adult

Tuğçe mentions her father's being abroad and the abuser's wife being at work when she was abused by the neighbor. In addition, Deniz highlights the absence of her mother when she was abused. The common point of Deniz and Tuğçe is they were children when abused by an adult.

Tuğçe, 2nd session, Line 18

my father was overseas not at home and the man knew this anyway

Original

babam o sırada yurtdışındaydı evde yok adam da bunları biliyodu zaten

Tuğçe, 2nd session, Lines 18-20

the man turned on the television for me inside and his wife was at work well then he came to my side we're sitting and chatting then he put me on his lap well he tried to insert his hand under my undershirt

Original

*adam bana televizyon açtı içerde **eşi de isteydi** sonra işte yanıma geldi oturduk konuşuyoruz sonra aldı beni kucığına işte elini atletime sokmaya çalıştı*

Tuğçe, 2nd session, Lines 21

his wife came home if she hadn't come he was probably going to try to rape me

Original

eşi eve geldi eşi eve gelmeseydi muhtemelen bana tecavüz etmeye çalışıyordu

Deniz, 1st session, Lines 79-82

well you know during times when my mother wasn't at home you know or you know at times when my brother was sleeping and so on he would come close by to me and well take out his sexual organ

Original

*yani işte **evde annem olmadığı sıralarda işte ya da abim uyuduğu sıralarda** falan bana yaklaşırdı kendisi ve hani cinsel organını çıkartırdı*

It can be inferred from the quotes below that Deniz's mother particularly plays a protective role. After telling her mother that she was abused, Deniz's mother takes legal action and cuts the ties with the abuser, who is the son of her sister. Moreover, Deniz's mother establish guidelines for Deniz's relationships with boys.

Deniz, 1st Session, Lines 98-101

my mother annem (...) had told me that **she had talked with the police** ııı something like being taken under custody had happened

Original

*annem (...) **polisle konuştuğunu söylemişti** bana ııı gözüne alma olayı gibi bişey olmuştu (Deniz, 1st session, Lines 98-101)*

Deniz, 1st session, Lines 242-243

after that moment my mother started to assume an extremely **protective attitude** towards me you know I mean you know oh let nothing happen to my daughter she kept giving me advice

Original

*annem o sıradan sonra zaten aşırı **bi korumacı tavır** üstlenmeye başladı bana karşı işte hani aman kızıma bişey olmasın aman şöyle bana sürekli öğütler veriyodu*
Deniz, 1st session, Lines 170
you know my mother **didn't want me to appear by his side again**

Original
hani annem onun yanına çıkartmak istemedi bi daha beni

Deniz, 1st session, Lines 175-177
you know **my mother** must have of course you know kept me away [from him] **to protect me** afterwards you know my mother became highly sensitive anyway to an extreme degree

Original
hani annem beni kollamak amaçlı tabii ki hani uzak tutmuştur ondan sonra hani çok pımpirikli olmuştu zaten annem aşırı bi şekilde

Özge also highlights her mother's protective role. She says that thanks to her mother's texting, he gets scared and takes her to a taxi, which she thinks protects her from what would have happened.

Özge, 2nd Session, Lines 68-70
my mother knew I was with him I told her that I would be with me before my battery ran out that I was going to be with him where I was going to be at what time they were going to pick me up normally **if my mother hadn't followed up on it I don't know what else could have happened** (...) later I think he got scared he gets her in a taxi

Original
annem onunla birlikte olduğumu biliyordu şarjım bitmeden önce söyledim onunla olacağımı nerde olduğumu söyledi saat kaçta beni onlar alacaklardı normalde zaten annem peşine düşmeseydi onun başka neler olurdu bilmiyorum (...) ondan sonra korktu herhalde taksiye bindiriyor

Özge, 2nd Session, Line 140
my mother and father raised me very well you know **always a protection issue I mean they would always pay attention to where I was and how I was**

Original
annem ve babam beni çok şey büyütmüş böyle hep bi koruma derdim yani hep dikkat ederlerdi nerde olduğuma iyi olduğuma

3.4.7. The Retroactive Meaning of Sexual Abuse

Subjects emphasize their retroactive understanding of what they experience. *This retroactive meaning is an example of the concept of apres-coup in trauma.* Deniz lays stress on she made sense of the abuse when she grows up to age in which she has the capacity to understand sexuality. Until that age, she was unable to understand what it was.

Deniz, 1st Session, Lines 215-218

T: hmm when had you shared this situation the times when he laughed

D: I'm guessing three four years after the incident

T: hmm

D: around the time **when I started to understand a little bit more what sexuality was**

Original

T: hmm siz ne zaman paylaşmıştınız bu durumu onun güldüğü zamanlar

D: atıyorum o olayın üç dört yıl sonrası

T: hıhı

D: biraz daha hani cinsellik nedir anlamaya başladığım sıralar

Deniz, 1st Session, Lines 71-75

I experienced those incidents several times repeatedly initially I didn't tell my mother I didn't mention it to my mother how could I have mentioned it **when not knowing how you know not knowing what it was**

Original

o olayları ben birkaç defa üst üste yaşadım önce anneme söylemedim anneme bahsedemedim hani nasıl hani ne olduğunu bile bilmiyoken nasıl bahsederdim

Deniz, 1st session, Lines 82-91

I was you know trying to avoid it you know creating excuses I was embarrassed I was hesitant I didn't understand what it was I couldn't name it **what is the meaning of this incident I didn't even know this you know whether it's abuse or not**

Original

ben hani kaçmaya çalışıyodum işte bahane bulup utanıyodum çekiniyodum ne olduğunu anlayamıyodum isimlendiremiyodum olayın anlamı ne onu bile bilmiyodum hani taciz mi değil mi

Tuğçe talks about how she could not give meaning to what the abuser did at first but felt something weird. Besides giving meaning, and not understanding at first were key points of retroactive meaning in Tuğçe's speech.

Tuğçe, 2nd Session, Lines 21

I understand anything in the beginning I thought you know like at guests' house et cetera when adults like children they show their affection and so on **later I felt disturbed** I wanted to get up the man said come let's go to the bedroom

Original

ben hiçbi şey anlamadım başta şey sandım böyle misafirlikte falan büyük insanlar severken işte çocukları sevgi gösterisinde bulunur falan sonrasında rahatsız oldum kalkmak istedim adam gel yatak odasına gidelim dedi

Tuğçe, 2nd session, Lines 21

very strange when I think about it now it seems very strange **at the time I just thought there were things that were different [things that were] not going right but I couldn't make sense of what they were**

çok garip şu an düşününce çok garip geliyo o zaman sadece farklı yolunda gitmeyen bi şeyler olduğunu düşündüm ama ne olduğunu anlamlandıramadım

Tuğçe, 2nd Session, Line 45

because I was trying to make sense of things I don't know I was only doing this with my mother for example either it was probably because my mother was a person who liked very much to show affection by touching or perhaps my mother did the same the man did the same but with which feelings did my mother did it **with which feelings did the man did it I was trying to make sense of it**

Original

bi şeyleri anlamlandırmaya çalıştığım için mi bilmiyorum bu sadece annemle yapıyodum mesela ya muhtemelen annem çok fazla dokunup sevmeyi seven biri olduğu için belki de hani annem de aynı şekilde yaptı adam da aynı şekilde yaptı ama annem hangi duygularla yaptı adam hangi duygularla yaptı bunu anlamlandırmaya çalışıyodum

Özge starts to understand what happened after receiving a message from the rapist. In contrast to the emphasis placed brother subjects, Özge's retroactive meaning is primarily linked to her denial of the rape.

Özge, 1st Session, Line 10

then I went home and went straight to bed then the next day I received his message you know that it would be good if I took a drug **it was then that I started to understand**

Original

sonra eve gittim direk yattım sonra ertesi gün mesajını aldım işte hap alsan iyi olur diye ondan sonra zaten anlamaya başladım

Meryem also emphasized that she was initially unable to understand her brother-in-law's behaviors.

Meryem, 1st session, Line 3

yet that sounded a bit **strange** to me I was thinking about things like I will call my parents when my brother-in-law is there we will chat saying my brother-in-law is here such things were crossing my mind it sounded **strange but I couldn't make sense of it**

Original

o bana zaten bi garip geldi ben böyle şey falan düşünüyorum işte eniştem ordayken yanımdayken annemleri ararım işte eniştem burda diye konuşuruz falan filan diye geçiyodu aklımdan o bi garip geldi ama anlamlandıramadım

Meryem, 1st Session, Line 3

the next day I went to school as soon as I entered class at school I started to cry I'm in a bad mood you know I said to the children things like I'm sick or something I left class I got a medical certificate went home this well continued like this for one week you know the anger, exhaustion, **emotionality of this thing the process of trying to**

nameds to nameds to namedsnot being able to make sense of it and so on it continued like that for one week

Original

*ertesi gün okula gittim okulda daha derse girer girmez ağlamaya başladım işte sinirim bozuk yani işte çocuklara şey dedim hastayım mastayım dedim dersten çıktım rapor aldım eve gittim bu bi hafta falan böyle şey devam etti bu işin işte sinirlenmesi yorulması **duygusallığı adlamlan adlamdan adlamlan anlamlandırılmama süreci falan bi hafta öyle devam etti***

3.4.8. Seeing the abuser/rapist again

Another significant point emphasized by the subjects is encountering the abuser or rapist again. Deniz discusses her awareness of the abuser's whereabouts and her wish to never see him again. Tuğçe mentions that the abuser's wife acts as if nothing happened. For Burcu, seeing the abuser's name serves as a powerful reminder.

Deniz, 1st Session, Lines 114-119

later the person in subject went abroad anyway to austria and the person in subject has not been coming for years he was an escapee of military service being sought after in türkiye at the time and he apparently got married there anyway with a woman much older than him **apart from that I didn't see him ever again anyway**

Original

*daha sonra kendisi zaten yurt dışına çıktı ingiltereye ve hani yıllardır gelmiyor kendisi asker kaçağıydı zamanında türkiyede de aranıyo orda da evlenmiş zaten kendisinden yaşça çok büyük olan bi kadınla **onun dışında bi daha da hiç görmedim zaten***

Tuğçe, 2nd session, Lines 219-230

then he slept and it ended it never came up again we saw the man's wife once on the street the woman looked at us walked as if nothing had happened I think only at that single moment I felt the worst they did not move straight away after this incident I just **didn't see that man in the environment they were there but probably because I didn't see him somehow** I wanted to somehow suppress it

Original

*ondan sonra uyudu bitti bi daha hiç gündeme gelmedi bi kere adamın eşini yolda gördük kadın bize baktı hiçbi şey olmamış gibi yolda yürüdü bi tek o an çok kötü hissettiğimi düşünüyorum bu olay olduktan sonra adamlar hemen taşınmadı ben sadece **o adamı ortalıkta görmedim ordalardı ama muhtemelen bi şekilde görmediğim için bi şekilde bastırmak istedim***

Burcu, 2nd Session, Lines 425-436

Seeing something related to that person's name like when walking on the road, in the street for instance there's a (picture?) bearing his name in the neighbourhood where we go down to those things can be evocative (...) it conveys that incident it causes me to visualize i that incident I experienced (...) **when I see that name** it immediately brings those images them to mind

Original

mesela o kişinin ismine dair bi şey görmek işte caddede sokakta yürürken indiğimiz mahallede onun ismini taşıyan bi (resim?) var mesela o şeyler çok hatırlatıcı (...) o olayı anlatıyo o yaşadığım anı canlandırmama neden oluyo kafamda (...) ama o ismi görünce direk aklıma o görüntüler aklıma kendim onlar geliyor

Özge also ruminates about the possibility of seeing the rapist again. She feels unsafe, scared, and panicked after seeing him. Seeing the rapist/abuser serves as a reminder of the traumatic experience, and she repeatedly expresses uncertainty about how she would react if she were to see him again.

Özge, 2nd Session, Line 50

I don't know I mean what [is it] what's happening what's he doing I don't know and **I don't know how I would react if I saw him and clearly I don't want to see him** but it seems like we'll inevitably be seeing each other

Original

*bilmiyorum ne yani ne oluyo ne ediyö bilmiyorum **görürsem ne tepki verceğimi de bilmiyorum görmek de istemiyorum** açıkçası ama illaki görüşcez gibi*

Özge, 3rd Session, Line 54

I saw him in the ceremony I felt highly insecure I got scared panicked immediately moved away a little in that area but well my life continues will he be suspended from school I don't even know that how am I going to come to school how am I going to go even now when I am coming and going **I think of all sorts of things what if I see him what if I see him**

Original

*törende **onu gördüm** çok kendimi güvensiz hissettim korktum panikledim biraz uzaklaştım hemen o ortamda ama işte hayatım devam ediyö gayet mutluydum aynı ortamda olmak bile mide bulandırıcı napcam bilmiyorum okuldan uzaklaştırma alır mı onu da bilmiyorum okula nasıl gelcem okula nasıl gitcem şu an gidip gelirken bile **binbir türlü şey düşünüyorum ya görürsem ya görürsem***

Meryem fears that encountering the abuser might lead to an outburst or catharsis.

Meryem, 1st session, Konum 16

as something may happen they'll come **we'll come face to face if I have a nervous breakdown there I'll burst in a way that shouldn't happen** so on yeah I mean I was very helpless and restrained

Original

*bi şey olur gelirler yüz yüze kalırız **ben sinir krizi geçirim orda patlarım hiç olmıcak şekilde** falan diye öyle yani çok elim kolum bağlı kaldı açıkçası*

3.4.9. On Change: “Old me”

Özge emphasizes that she is no longer the same person she once was. She notes that her behaviors towards people and her opinions have changed. She grieves for her former self and experiences this change as a loss of her previous identity.

Özge, 3rd Session, Line 34

I am not my former self anyway I’m definitely my former self but it was bound to happen there’s nothing I can do well it could have happened to anyone ultimately it’s something like this

Original

eski ben değilim zaten kesinlikle eski ben değilim ama olacakmış yapcak bi şeyim yok yani herkesin başına gelebilirdi sonuçta böyle bi şey

Özge, 4th Session, Line 50

I mean I don’t know **I used live life as if I were in a happiness bubble I mean nothing all people everything’s fine there’s no problem at all everything’s normal people are perfect that’s how I lived but well they burst that bubble** I don’t know maybe my eyes were opened now it’s like I’ve guard myself I constantly have on guard

Original

yani ne biliyim hayatı öyle bi mutluluk balonunda yaşıyomuş gibiydim yani hiçbi şey tüm insanlar her şey yolunda hiçbi sıkıntı yok her şey normal insanlar mükemmel öyle gidiyodum ama işte o balonu patlattılar bilmiyorum belki de gözüm açıldı şu an gardımı almış gibiyim sürekli gardım var

Özge, 5th Session, Line 52

this is not me I mean when I say this is not me well okay I accept that in the end I’m living my body what I experienced **I’m not the old özge I am not the person I used to see** my perspective to people changed my behaviors changed my views changed actually at present I don’t have much of a view

Original

bu ben değilim yani bu ben değilim derken yani tamam yaşadığımı sonuçta kabul ediyorum benim bedenim benim yaşadıklarım ben eski özge değilim eski gördüğüm kişi değilim insanlara bakış açım değişti davranışlarım değişti düşüncelerim değişti aslında şu an pek bi düşüncem yok

Özge 2nd session Lines 156-162

I was scared already I am constantly texting my mom already I am constantly informing her where I am **I didn't use to tell her** I didn't give much news I didn't share much I mean I would go out come back home **but now** I am scared of people even the ones I know sometimes even my dad of everyone and everything I don't know I have a general hatred towards men

Original

korktum zaten ... anneme sürekli zaten mesaj atıyorum sürekli bildiriyorum nerde olduğumu eskiden söylemezdim öyle çok haber vermezdim paylaşmazdım hani yani giderim eve giderim gelirim ama şimdi korkuyorum ... insanlardan tanıdıklarım

da bazen babamdan bile ... herkesten her şeyden ... bilmiyorum genel bi nefretim var erkeklere karşı

Burcu talks about the change she undergoes in terms of awareness.

Burcu, 2nd Session, Lines 338-346

now that I know that character and that profile like that such a profile would do this now I now have awareness against this I mean I feel like there's something serious differences in burcu between that time and now you know somehow I feel cleaner better

Original

*şimdi o karakteri ve o profili tanıdığım için böyle bunu öyle profilin bunu yapcağını biliyorum artık buna karşı artık farkındalığım var yani bi şey sanki **o zamanki burcu ve şimdiki ben arasında çok ciddi farklar varmış gibi hissediyorum** hani bi şekilde kendimi daha temiz kendimi daha iyi hissediyorum*

3.4.10. “Won’t happen to me.”

Özge and Meryem emphasized that they never thought it would happen to them. They felt secure and believed that the women in the news who were abused or raped did not align with their own self-image. They highlighted the shift in their perceptions of these women and notes a sense of alienation in their self-images.

Özge, 6th Session, Line 59

frankly I was observing and passing over incidences from the outside I didn't attach importance [to them] either **when it happens to oneself you become utterly mixed you wonder what's going on (...)** I would say how could **women** live without precautions to this extent I would **get angry at them** but this is not such a situation well it can happen to anyone I mean it more often comes from people you trust

Original

*olayları dışardan okuyup geçiyodum açıkçası önem de vermiyodum **insanın başına gelince allak bullak oluyosun neymiş diyosun** ya daha çok araştırıyorum tabii giderek ya her gün duyduğumuz bi şey tabii ama önem vermiyosun şey diyodum nasıl bu kadar şey olabilir insanlar diye bakıyodum kadınlara diyorum nasıl bu kadar tedbirsiz yaşayabiliyorlar onlara kıızıyodum ama bu öyle **bi** durum değil işte insanın başına gelebiliyor yani güvendiğin kişilerden geliyo daha çok*

Meryem, 1st Session, Line 3

when I heard it from my friends on the news or from my friends it used to sound like you know that it wouldn't happen to me or when people said it happens to everyone once I used to say well it didn't happen to me I would say **how nice I'm happy you know I'm luck and so on** eventually it found me too I mean it's not surprising in fact something that finds everyone to this degree found me as well

Original

*İnsanlardan haberlerde duyunca ya da arkadaşlarımdan duyunca şey gibi geliyordu benim hiçbi şekilde başıma gelmez ya da insanlar herkesin başına bi kere gelir diyince ben şey diyodum bana olmadı **ne güzel mutluyum işte şanslıyım falan diyodum** en sonunda beni de buldum yani şaşırtıcı değil gerçi bu kadar herkesin başına gelen bi şey beni de buldu*

3.4.11. Age Difference

Burcu says that being smaller than the abuser is the reason underlying his abuse.

Burcu, 2nd Session, Lines 283-292

and when I think of it I was twenty two years old the person facing me was someone at twenty eight years of age when I come to think of those people I explained to you earlier when I think of this profile it's as if there is really something like this in everyone's mind you know this woman might have something in this manner or as a mental code you know in that male age group I don't know or **because of my young age I was thinking they were benefiting from this I believe this lays the ground to benefit from this**

Original

*bi de düşününce ben yirmi iki yaşındaydım karşımdaki kişi yine işte yirmi yedi yirmi sekiz yaşında birisiydi o size önceki anlattığım insanları düşününce bu profili düşününce sanki insanların kafasında gerçekten böyle bi şey var hani bu kadının işte bu şekilde bi şeyi olabilir ya da işte kafasında kodlanma şeklinde işte o yaş grubunun erkeklerinde bilmiyorum ya da **küçük olmamdan bundan faydalandıklarını düşünüyordum bunun faydalanabilecek bi zemin teşkil ettiğini düşünüyorum***

3.5. Cultural Domains in the Discourse

3.5.1. Slang Words for Narrating the Abuse/Rape

Taking and lifting (“Götürmek, kaldırmak” in Turkish) Turkish slang words for sexual relationships, in which the woman is in a passive position, while the man has a manipulative role. In Burcu's narration, words like “being taken, being lifted” (götürülmek, kaldırılmak” in Turkish) are words she uses to when describing the men who raped her.

Burcu, 1st Session, Lines 111-112

that evening we had had a few drinks consumed alcohol then **somehow** everyone around us left and I was left there left at home I was somehow **lifted**

Original

*o gün akşam biraz içki içmiştik alkol almıştık sonra bi şekilde etrafımızdaki herkes gitti ve ben orda kaldım evde kaldım bi şekilde **kaldırıldım***

Burcu, 2nd Session, Lines 248-277

and he said **I'll take her** and why don't you come too burcu he said ... I believe I was raped there really it was a bad day (...) I feel like I was taken there deliberately I mean from his perspective

Original

*o da **ben götürürüm** dedi işte sen de gelsene burcu dedi ... orda tecavüze uğradığımı düşünüyorum kötü bi gündü gerçekten (...) oraya bilerek **götürülmüşüm** gibi hissediyorum yani onun gözünden*

3.5.2. Rules about Being a Girl

Deniz mentions her mother's advice, which compromises her relationship with boys after she told her about the abuse. These rules are imperatives that dictate to the girls the not-to-dos to avoid attracting the attention of boys. She adds that she still cannot look a man in the eye.

Deniz, 1st Session, Lines 242-251

she/he was constantly give me advice **don't look a man in the eye too carefully you know don't keep your legs too wide apart for very long well you know don't sit like this** et cetera she was highly thing you know after those days she had started to be overly protective ... I was doing as she said but when I now look back I'm twenty six still I keep distant from men you know caution of course I'm not afraid there's no embarrassment but I am still cautious I avoid looking at their face for a long time

Original

*bana sürekli öğütler veriyodu **bi erkeğin gözüne çok dikkatli bakma işte bacak aranı çok fazla açık tutma hani böyle oturma** vesaire çok fazla şey yapıyodu üstüme düşmeye başlamıştı o günlerden sonra ... uyguluyodum ben dediklerini ama şuan baktığımda yaşım yirmi altı hala erkeklere karşı bi uzak durma var bende hani bi çekingenlik korkmuyorum tabi utanma vesaire yok ama yine de dikkat ederim uzun süre yüzüne bakmam*

Meryem feels guilty because she believes the abuser perceived her as available because she was living alone. In Türkiye, there is a cultural patriarchal discourse in that views it as inappropriate for a woman to live alone.

Meryem, 1st Session, Line 18

it's a silly idea I'm aware of it but why did he approach me he could have approached another woman to do this is he thinking like **maybe I am living here alone there is no one in my life and so on did he perhaps consider me available**

Original

*çok saçma bi düşünce farkındayım ama neden bana geldi başka bi kadına da gidebilirdi bunu yapmak için böyle şey mi düşünüyo **acaba ben burda yalnız yaşıyorum hayatımda biri yok bilmemne beni böyle available mı gördü acaba diye***

Meryem, 1st session, Line 35

They always say should I not have worn something short that day should I not have gone out at night that day did this or that happen at that time did I send the wrong message

Original

hep diyolar ki işte ben mi o gün kısa giydim o gün gece dışarı çıkmasa mıydım o saatte şöyle mi oldu böyle mi oldu yanlış mesaj mı verdim

3.5.3. Thoughts about What Others Say

Tuğçe emphasized her mother's concern about societal opinions regarding the abuse of her little girl. This cultural discourse suggests that a woman and her family's honor can be tarnished if she is raped or abused. These beliefs have led her mother to take legal action, which Tuğçe complains about.

Tuğçe, 2nd session, Lines 165-170

well for girls it's always like that they should maintain their honor and stay in the background it's important for them this is also important for the people wanting to marry them one day it's something that will affect their future you know there would be comments aimed at criticising these kind of people

Original

işte kız çocukları hep daha böyle namusunu korumalı işte geri planda kalmalı onlar için önemli yarın bi gün onlarla evlenmek isticek insanlar için de bu önemli onların geleceğini etkilecek bi şey işte bu tarz insanları biraz yermeye yönelik sözler olurdu

Tuğçe, 2nd Session, Lines 156-161

I started to think if he was perhaps **embarrassed of me** (...) I mean as I had experienced something of such (...) maybe it still exists in eastern cultures I started to think **was he looking at me also with the view in these cultures that the girl is tainted**

Original

Acaba benden mi utanıyo diye düşünmeye başladım (...) yani ben böyle bi şey yaşadığım için artık eski doğu kültürlerinde belki hala var kültürlerdeki kız çocuk kirlendi artık gözüyle mi bakıyo o da bana diye düşünmeye başladım

Tuğçe, 2nd session, Lines 155

I was yet a small girl in developmental stage what if people in the surrounding think if they heard about it they wouldn't blame the man you know they'll blame you she didn't say they would blame me but said they wouldn't blame the man **but said your name would be revealed**

Original

Daha büyüme çağındaki küçük bi kız çocuğuydun etraftaki insanlar dıysa ne düşünürlerdi adamı suçlamazlardı işte seni suçlardı demedi de adamı suçlamazlardı ama senin adın çıkardı dedi

Tuğçe, 2nd Session, Lines 144-146

What if as my mother said all **the housing residents all the neighbors had heard what would have happened** how would have my childhood been affected **the least we could do was move out** and I could have at least realised that my family was supportive of me **they are doing it out of fear of what others will say**

Original

Ya annemin dediği şekilde bütün lojman bütün komşular duysaydı ne olurdu çocukluğum nasıl etkilenirdi bilmiyorum en kötü taşınırdık ben de en azından ailemin yanında olduğunu farkına varırdım onlar elalem ne der korkusuyla yapıyo

Tuğçe, 2nd Session, Line 26

my mother had said well **a girl's name would be disgraced and the housing vicinity is small anyway everyone knows us** nothing would happen to the man my daughter's name would be disgraced her psychology would be impacted more this is how she apparently thought

Original

annem şey demiş işte kız çocuğu adı çıkar zaten lojman da küçük herkes bizi tanyo adama bi şey olmaz benim kızın adı çıkar psikolojisi daha çok bozulur böyle düşünmüş

Özge also has concerns about others' judgments. She implies that she cared about what others thought and said before the rape, but the difficulty of not talking about the rape to her close ones has led her to question the importance of others' opinions.

Özge, 4th Session, Line 32

Either before I used to pay much attention to what people thought what would they do what would they think what would they say but now I don't think about them now I think more about my own happiness ultimately I must continue living whatever they say whatever they think I have withdraw myself from this incident somehow I have to survive no matter what anyone says and if they don't accept me **I don't know if they judge me I have to live with this that's why I'm going to tell my mother whatever she says whatever she thinks**

Original

*ya daha önceden insanların ne düşündüğünü çok önemserdim ne yaparlar nasıl düşünürler ne derler ama şu an onları düşünmüyorum şu an kendi mutluluğumu düşünüyorum daha çok sonuçta yaşamaya devam etmeliyim ne derlerse desinler ne düşünürlerse düşünsünler ben bu olayın içinden çıkmam lazım bi şekilde hayatta kalmam lazım kim ne derse desin beni kabul etmezlerse de **ne biliyim yargularlarsa da bununla yaşcam bu yüzden anneme söylicem ne derse desin ne düşünürse düşünsün***

3.5.4. Not Talking About the Problems

Meryem mentions that she learned not to talk about her problems and to say, "Let it go". She complains about there is no place to talk about her feelings and problems.

Meryem, 2nd session, Line 49

We are always taught since childhood I am generalizing right now but **if you have a problem don't exaggerate if you cry a lot or get too upset never mind I mean in Turkish families there is no room for it or I should say there is no space for it if someone has such a problem that problem should be addressed and if an emotional outburst is going to happen it should happen and be resolved in some**

way but in our culture it's always about the daily hustle and bustle and it gets covered up somehow nobody talks about it so I think I got used to it all my life I mean yes I have some problems in my life emotional turmoil and whatever but by not talking about them and saying never mind this won't break me there are more important things in life anyway I have gotten used to putting them in the background

Original

*hep şey öğretiliyo ya bize çocukluktan beri yani genelleme yapıyorum şu an ama bi sıkıntın varsa abartma işte ne biliyim **bi şey üzerine çok ağlarsan ya da çok üzülürsen aman boşver falan yani böyle türk ailelerinde şeye izin yok ya izin demiyim de hiç şeye alan açılmaz ya bi kişinin böyle bi sorunu varsa o sorun üzerine gidilip duygusal patlama yaşanacaksa da yaşanmalı bi şekilde o çözümlidir bence ama hep böyle bizde hep şeydir ya hep günlük hayat koşturması içinde o bi şekilde kapanır gider mesela kimse üstüne konuşmaz öyle olunca ben de hayat boyu şeye alıştım galiba yani evet böyle hayatımda bazı problemler oluyo duygusal karmaşalarım oluyo bilmemne oluyo ama ben bunları böyle işte anlatmaya anlatmaya aman neyse önemli değil canım bu mu beni yıksın şimdi zaten hayatta daha önemli şeyler var falan diyip böyle arka plana ata ata şeye alıştırmışım kendimi***

3.5.5. Fear of her father's aggression

Özge and Meryem are mentioning not talking about the rape to her father and mother because of a fear that her father would kill the rapist, or her mother would be too sad. Özge's apologize to the therapist just after talking about her fantasies about others' reactions refers to her guilt and her anger toward the rapist that she dreamed of her father killing him.

Deniz, 1st session, Lines 282-286

I never told my father about the incident I don't think my mom told him either **because my father is an extremely angry person he has a very high tendency towards violence** I mean even the smallest argument can turn into violence because of everything he does once he had an argument with my uncle and he slammed my uncle against the wall his head was bleeding I mean **so these incidents were never told**

Original

babama hiçbi şekilde anlatmadım olayı annem de anlatmamıştır diye düşünüyorum çünkü babam aşırı sinirli bi insan çok fazla hani şiddet eğilimi çok fazladır yani en küçük kavgada bile şiddete dönüşebilir yaptığı her şey çünkü hani dayımla bi kere tartışmışlardı ve dayımı hani duvara çarptı başı kanadı yani adamın o yüzden hiç anlatılmadı bu olaylar

Özge, 1st session, Lines 16-22

I don't know I can't tell my father he has a heart condition he might do something bad maybe **he would kill that boy** he could do something that's why **I'm scared** my mother is very sensitive I don't know if she could handle it **I'm sorry**

Original

*bilmiyorum babama söyleyemem kalp hastası kötü bi şeyler yapar **belki o çocuğu öldürür bi şeyler yapabilir** o yüzden **korkuyorum** annem çok hassas dayanır mı bilmiyorum **özür dilerim***

Meryem, 1st session, Line 5

right now I can't tell anyone my sister was pregnant at that time I was afraid she would get upset something would happen my mom has heart problems my dad is an angry man the moment I tell this **my father would go and try to kill my brother-in-law**

Original

*şu anda da kimseye anlatamadım ablam o sırada şeydi hamileydi şeyden korktum sinirlenir bi şey olur **annemin kalp problemi olur** babam sinirli bi adam bunu söylediğim anda **babam eniştemi öldürmeye gider***

CHAPTER 4

DISCUSSION

This study aimed to examine the discourse of subjects traumatized by sexual abuse or rape using Lacanian Discourse Analysis.

The findings indicate that subjects repeatedly use specific signifiers tied to their subjective experiences, reflecting ambiguity and rupture. These signifiers include expressions, such as *somehow*, *open*, *I don't know*, *to stop/the situation*, *strangeness and being an orphan/lonely*, and signifiers related to the body peculiar to their subjective experiences, articulated through the use of the same wording for *vagina*, *ear examination* and *sexual intercourse*, for *a device* and *inserting*, and equivocal expressions for *to continue* and *to rub*, *touching* and *nauseous*.

Regarding the second focal point of the analysis, the positioning of the subjects in relation to the Other reveals that the Other is often perceived as *frightening* or *blaming-inducing*. In discussing their relationships with others, the subjects refer to individuals who have experienced similar traumas.

In relation to the third focal point of the analysis -absence in language- the names of the rapist or abuser, as well as the act of rape and the specific parts of the body, remains unspoken.

For the fourth focal point of the analysis, the emphasis on language reveals themes such as *guilt* and *shame*, *the lack of legal action and punishment*, and the challenges subjects face *in discussing or not being inability to articulate their experiences of the rape/abuse*. It also highlights the importance of *support*, *the presence or absence of an adult*, *retroactive meaning of sexual abuse*, *seeing the abuser/rapist again*, *changes they have undergone*, the belief that *it should "not happen to me"*, *the significance of age differences*.

Lastly, the fifth focal point addresses the cultural domains present in the discourse. Subjects verbalize their experiences of abuse or rape using slang, reflecting cultural

norms and rules regarding femininity. They express concerns about *societal perceptions, the implications of discussing their problems, and fears surrounding the possibility of their fathers' killing the abuser or rapist.*

In the light of the results of the data analysis, in this discussion, I will first discuss the subjectivity in each case, focusing on how trauma is constructed through the repetition of ambiguity and rupture in language and through the body. Secondly, I will focus on the traces of rupture, particularly in what remains unspoken, and the significant shifts in the subject's identification. Thirdly, I will discuss the symptoms and their manifestations, considering both their subjective dimensions and their social and cultural contexts. Lastly, I will dwell on the subjects' search for a symbolic act.

4.1. Subjectivity in Each Case Structured upon the Repetitions

Trauma creates a hole through the signifier, devoid of inherent meaning. By way of repetition, the subject attempts to historicize the traumatic encounter and integrate it into the symbolic order (Melman, 2023, as cited in Bellangé, 2008). The repetition of signifiers, unique to each subject, represents the reactivation and return of the unbearable scene, prompting the subject to avoid confronting the violent Real - the hole (Bellangé, 2008). Thus, the repeated signifiers cannot be discussed without considering their relationship to the subjectivity of each subject. The uniqueness of each repeated signifier will be discussed below in relation to the construction of each subject's fantasm.

4.1.1. Repetitions Regarding Ambiguity and Rupture: Giving Meaning to the Hole

Burcu, Özge, Meryem and Tuğçe repeatedly use signifiers related to ambiguity and rupture in their discourse reflecting their subjective understanding of and the meaning they assign to rape or abuse. These repetitions reveal their positioning in relation to the rape or abuse. For instance, Burcu verbalizes her experience through repeated signifiers like “somehow” and expresses difficulty in speaking openly or fully addressing the situation. Özge struggles with finding the words to describe rape, while Meryem uses ambiguous language to refer to stopping the event and to describe feelings of strangeness and being orphaned. Tuğçe's repetition of the signifier

“touching” is related to the body (). These expressions indicate the inherent ambiguity in their subjective positions toward the abuse or rape, peculiar to each individual’s experience. The hole in the chain of signifiers - the disruption caused by the traumatic encounter - leads to an irruption into reality, and the subject attempts to assign meaning to this rupture through repetitions. These repetitions, in turn, form the screen of fantasm (Bistoën, 2016; Wright, 2021). This process of repetition contributes to the historization of trauma, gradually reducing its effects. It functions through the repeated attempts of the subject to integrate trauma into symbolic order (Bellangé, 2008).

Burcu:

In Burcu’s discourse, the points of ambiguity and rupture are that she was raped *somehow* and *suddenly*. The points at which she used these words also align with her passive positioning in her relationship with the man she was sexually involved with. In addition, she emphasizes that she cannot explain, express, or verbalize her feelings, highlighting her inability to relate to others openly in a subjective way. Considering these repeated patterns – her sudden shifts and reluctance to be open with others – it appears that her repetitions revolve around *somehow*, *suddenly* and *not being open to others*, as well as around her positioning and her role regarding rape.

Regarding her emphasis on guilt, she questions how she allowed the rapist to *use her body* and verbalizes her regret over her actions prior to the rape. Moreover, her relation to the Other is described as frightening, and her difficulty in speaking openly with her acquaintance is interpreted with in relation to the Other. In her discourse, she also highlights that the rapist was took advantage of her because she was younger than him. Since trauma symptoms are structured around the subject’s fantasm, which conceals the unrepresentable Real, Burcu’s fantasm about the rape is shaped by her guilt, manifesting in her reluctance to take responsibility of her actions (Bistoën, 2106; Chassaing, 2010). The way she narrates the rape also reflects the positioning of herself and the rapist, using slang terms, such as ‘being taken’ and ‘being lifted’ (“*götürülmek, kaldırılmak*”). Her fantasm centers on the the active position of the rapist and her own passive position. Being friends with the rapist and, as she states, allowing him to use her body indicates her initial consent. However, the sexual encounter became traumatic for her, leading her to label it as rape. Thus, her ambiguity stems from her

initial will, though she asserts that she had no expectation of being harmed by the rapist.

Özge:

Özge's ambiguity and rupture in her discourse emerged from her repeated expression of "I don't know", reflecting her uncertainty about what to do after the rape and how to speak to her parents about it. She anticipates being blamed by her parents for her actions, which coincides with her feelings of guilt, as seen in her apology to the therapist. As Lacan (1998) noted, transference allows the subject to reveal repetition, which in turn enables the subject to reconstruct the trauma. She transfers the guilt she feels toward her parents onto the therapist during the session, apologizing to the therapist. Out of the five subjects in this research, she is the only one who sued the rapist. Her discourse is shaped by guilt and the anticipation of being accused by her parents. Alongside this anticipation, she imagines her father killing the rapist, which introduces ambiguity regarding her own guilt or the guilt of the rapist. Thus, guilt plays an important role in shaping her fantasm. Her identification with others revolves around the fear that the rapist could harm others in the same way, as well as her inability to understand how other women live without taking any precautions. She also reveals that, initially, she tried to convince herself that it had not happened in the first place and attempted to conceal the situation while blaming herself. As Guerrero (2018) stated, when a rupture is imposed on the subject, its elaboration is limited, resulting in a *fixion* within subject's discourse. Özge's *fixation* centers on her guilt, with her fantasm evolving around this fictitious sense of guilt, creating a fixed narrative and a vicious cycle. The incomprehensibility of trauma - the unrepresentable Real - manifests repeatedly in relation to her guilt. After confiding in her friends about the rape, she begins to assert that she is not the guilty one, emphasizing that the rapist must be punished, and subsequently sues him. As Guerrero (2018) suggests, when the social order is disrupted, law and a system of penalties serve as the means to restore it. Before pursuing legal action, her fantasy about her father killing the abuser reflects a desire for the social justice. Thus, Özge's intention is shaped by the law, which enables her to reclaim her subjectivity, rather than becoming a pure object after the abuse or rape.

Meryem:

Meryem is the third subject whose discourse is constructed upon ambiguity and rupture. As Lacan states, the homophony and equivocal nature of words contribute to the interpretation of ambiguity in the subject's speech (1957-58). She used equivocal wording for 'stopping' (in Turkish: *durmak*) and the 'situation' (in Turkish: *durum*). She discusses her dream in which she did not make him stop while her brother-in-law was lying completely naked. In addition, she considered stopping him when he touched her legs. Moreover, she articulates her experiences regarding the 'situation' (in Turkish: *durum*). The signifier "dur" in Turkish ('stop') is repeatedly invoked in her discourse regarding her ability or inability to make her brother-in-law stop. Another equivocal wording Meryem uses is 'garip' in Turkish, which signifies the strangeness of the situation and evokes feelings of being orphaned. She employs this word while contemplating calling her parents to inform them, "My brother-in-law is here," as she reflects on the oddness (*garip*) of the situation, which may imply a breach of social law. Given that the abuser is her relative, the word "garip" could also imply feelings of loneliness or being orphaned after the abuse. This strangeness indicates a rupture in her familial bonds, highlighting the violation of the law governing her family ties. Meryem also discusses her sense of responsibility for not making him stop initially, considering the reactions of her parents, including the possibility of blame. Furthermore, she ruminated on her possible mistakes regarding the abuse. Like Özge, Meryem also dreams about her father killing the abuser. She expresses her need for social law to punish him within the family. This imagination helps her maintain her subjectivity rather than becoming a mere object of the abuser.

Additionally, the rupture in social law within the family is illustrated by a slip of the tongue. She struggles to articulate her feelings, repeatedly saying, "to name it" three times: "trying to name it to name it to name it, unable to make sense of it and so on it continued like that for one week" ("*duygusallığı adlamlan adlamdan adlamlan anlamlandıramama süreci falan bi hafta öyle devam etti.*"). Meryem's discourse reveals a fixation around the repetition of the signifiers of strangeness and orphanhood. Thus, the ambiguity in the discourse of Meryem emerges via the slip of the tongue and repeated signifiers.

Tuğçe:

Tuğçe's subjectivity of the traumatic encounter is constructed through the signifier of touching. She was abused by her neighbor when she was 9 or 10 years of age; the neighbor touches her body. She historicizes the abuse with ambiguity regarding her inability to understand difference between the touch of her mother and that of the neighbor. Retroactively, she assigns meaning to her traumatic encounter similar to the touch of her mother and the neighbor, highlighting that her mother did not articulate any social norms regarding the boundaries of her body. She adds that the first person who talked about these boundaries was her therapist; until this point, she experienced ambiguity surrounding the abuse. In addition, her fear of touch extends to her romantic relationships with men, leading her to feel disturbed by even the slightest touch from them. Among the five subjects in the study, she is the one who discusses feelings of shame, which she attributed to her mother. After revealing the neighbor's abuse to her mother, her mother responded by saying that the man who abused her would not be guilty, while implying that she herself would be the one to fall into disrepute.

Additionally, she emphasizes her mother's lack of support, holding her responsible for not taking any legal action, failing to provide legal recourse, and not uttering any social norms about bodily boundaries. In light of the fantasm constructed that is constructed through signifiers and developmental periods of the subject (Gürsel, 2021), Tuğçe's traumatic encounter is historicized in the scope of her relationship with her mother and the associated feelings of guilt.

4.1.2. Repetitions related to the Body – Insistence of the Real through Body

The place of the Real insists within the body, which is concealed by the subject's fantasm (Bellangé, 2008). Since the real body cannot be perceived directly, it appears in the margins of the symbolic and imaginary. The Real is not fully articulated; instead, it asserts itself through the body (Zwart, 1998). In light of the study's findings, the repetition of signifiers related to the body will be discussed in relation to the Real. The same force that selects signifiers that construct neurosis also engages with the real body.

Each subject in the study articulates their experience related to the body at least once. However, Deniz particularly subjectivizes her trauma through the body. Therefore, Deniz's subjectivity differs from that of the other subjects in the study.

In this section, Deniz's subjectivity will be discussed in relation to her body first, followed by an examination of the repeated signifiers associated with the body across all subjects.

Deniz:

Deniz articulates the scene of abuse and the examination of the vagina and ear using the same expressions and the same positioning of the subjects. In her discourse, she is the passive and victim, whereas the abuser and doctors are in active and attacking positions. She verbalizes the examination of her vagina and ear in a way that reflects an assault on her body, using similar discursive expressions as those related to the scene of abuse. It is as if she were struggling to remove the abuser from her body. Furthermore, she states that she does not remember the scene of abuse until she wakes up in the hotel room with a man, struggling and saying, "*don't do anything to me.*" She experienced dissociation, to the extent that a friend informed her that the man had even pulled a gun on her during the abuse. Since the Real is outside of spatiality and temporality, it is unrepresentable (Gürsel, 2021). Any breakdown in the subject's spatiality and temporality results in trauma and symptoms. In the case of Deniz, the traumatic encounter results in a collapse of the symbolic and imaginary in that she has no memory regarding the moment of abuse until she starts to struggle. Deniz exemplifies trou-matism, where a hole torn by trauma allows for an eruption of reality (Wright, 2021). The trauma is the missed encounter with the Real (Lacan, 1998). For Deniz, her acts are the repetition of trauma through her body, as the examination of her vagina compels her to relive the traumatic experience. The manifestation of the repressed and the forgotten emerges for Deniz in the form of repetition compulsion. The structure of the symptom has traces of the subject's fantasm (Bistoën, 2016). Deniz's fantasm is centered on her position as a victim, evident in her use of the same words to describe the examination of her ear.

Additionally, she employs equivocal language when describing both the initial abuse she experienced and the examination of her vagina, expressing these events through her body as well. She talks about her cousin rubbing (*sürmek* in Turkish) his penis against her body “perpetually” (*sürekli* in Turkish) in the first session. In discussing the examination of vagina during the 23rd session, she expressed concern about her health issues, asking that “Will it continue perpetually?” (*Sürekli mi sürecek?* in Turkish). This resembles Lacan’s (1998) focus on identical traumatic dreams, where no symbolization occurs. It is the Real that returns to the same place with the exact same words to Deniz’s body, demonstrating how the Real insists and re-emerges through the body. The use of the indefinite pronoun for the vagina as “there” (*orada* in Turkish) is another *hole* in her discourse. In addition, she highlights that she does not allow anybody to touch her *there* because cannot bring herself to do so either. This creates a distance from her body. Thus, Deniz’s narration is not limited; rather, it is repeated through signifiers related to her body.

In emphasizing the presence of an adult, which is, in this case, her mother, Deniz describes her mother as taking on a protective role, as she spoke with the police after Deniz revealed the abuse by her cousin. Her mother then advises on how to maintain distance from men and outlines rules for being a girl, such as not making eye contact with them. Nevertheless, she finds it difficult to express her discomfort regarding physical touch with men.

“Touch”

The repetition of the signifier of touch is apparent in the discourse of Özge, Meryem, Deniz and Tuğçe. The use of the signifier for each subject differs in relation to their fantasm and their story. Nevertheless, feelings of discomfort and disgust are common in all subjects. Since the abusers’ touch is a transgresses the boundaries of the subjects’ bodies, it is signified through their bodies by the signifier of “touching”. There is a rupture in the signifier chain because of the transgression, so they repeat it with feelings of disgust.

“Nauseous”

The signifier *nauseous* is repeated by Özge and Meryem. In Özge’s discourse, she repeatedly expresses the nausea she feels when recounting the situation, particularly the need to talk about the rape in order to prove it. Moreover, she states that after feeling disgusted and nauseous, she found the courage to take legal action against him. The signifier of nausea when narrating the rape or abuse relates to the real order. According to Freud (1955b), repressed material manifests through the repetition of this signifier (. The subject then requires a symbolic framework to attribute meaning to what emerges from the Real (Melman, 2023, as cited in Bellangé, 2008).

In Meryem’s discourse, she emphasizes her feelings of nausea by referring to the family ties with the abuser. She speaks of the relative’s the courage to transgress a social law, highlighting the violation of boundaries. In this case, the signifier of nausea refers to the incest taboo and the return of the repressed. With the transgression of a social law, there is a rupture in the signifier chain, allowing the Real to emerge through these signifiers.

4.2. Traces of the Rupture

The rupture in the discourse of the subjects is first traced through the repetition of signifiers, and its occurrence is examined. Repetitions of signifiers such as “somehow” and “suddenly” reveal gaps in her discourse, signaling a rupture in her narratives about the rape. Similarly, Özge’s repeated use of the phrase “I don’t know” also indicates a rupture in her discourse. In these ruptures, the real of the trauma surfaces, breaking through the subject’s narrative structure.

Apart from repeated signifiers, the subjects in this study discuss changes in themselves, referring to the difference between their past selves and who they are now. They reflect on the belief that such events would not happen to them and assign meaning to their experiences retroactively. In addition, notable absences in their language – such as the omission of the rapist’s or abuser’s name, the noun “rape”, and names of specific body parts – remain unspoken. These components of their discourse will be discussed in the scope of the nature of trauma, the rupture of the Real into the symbolic.

Özge accentuates she is no longer the same person she once was. Her behaviors towards people and her opinions have changed after the rape. She grieves for her former self and experiences this change as a loss of her previous identity. Burcu discusses the change in terms of awareness, emphasizing the significant difference between who she was then and who she is now. Similarly, while reflecting on the change within themselves, Özge and Meryem note that they never thought it would happen to them. They highlighted the shift in their perceptions of these women and note a sense of alienation in their self-images. As Guerrero (2018) mentioned, the abused person often experiences trauma as a form of subjective death. This idea highlights the reduction of their will to zero and their positioning as an object, while also pointing to the unthinkable and the unknown gap (Verhaeghe, 2019). After the rupture of the trauma, the hole in the Real, the process of reconstructing and historicizing the trauma allows the subject to inscribe what was initially impossible. A new narrative emerges for them, rewriting their story in light of the trauma.

Deniz, Tuğçe, Özge and Meryem emphasize their retrospective understanding of their experiences, which exemplifies the concept of *après-coup* in trauma. Deniz highlights that she only began to make sense of the abuse when she reached an age where she could understand sexuality. Prior to that age, she was unable to understand what had happened to her. Tuğçe talks about how she initially could not make sense of what the abuser did but did feel something strange.

In Tuğçe's narrative, both the process of assigning meaning to her experiences and the initial lack were key aspects of retroactive meaning. Özge starts to understand what happened after receiving a message from the rapist. In contrast to the other subjects, e Özge's retroactive understanding is predominantly linked to her denial of the rape. Meryem also emphasized that she was unable to understand her brother-in-law's behaviors at first. The retroactive meaning differs for each subject in their story. The real, the *tuché*, cannot be predicted or represented or articulated fully, even after it has emerged (Wright, 2021). Hence, the subject constructs the trauma only retroactively, through the interplay of the imaginary and the symbolic (Chapman, 2021). The nonsensical aspect of trauma emerges when the subject is unable to articulate it into

words in an imaginary way like fantasm, which conceals the unrepresentable real (Rondepierre, 2017).

Another trace of the rupture of trauma is evident in what remains unspoken within the discourse of the subjects in this study. In the case of Burcu, the name of the abuser was addressed as “that person” (*o kişi* in Turkish) and “his name” (*onun ismi*). She was refraining from uttering the name of the abuser, a name that ironically means honor. This avoidance of naming could be interpreted through the symbolic attributions of the honour which she made his name absent in her discourse.

In the case of Deniz, she refers to the abuser as “the person in subject” (*kendisi* in Turkish). Similarly, Meryem and Özge refer to the rapist or abuser as “that person” (*o insan* in Turkish) and “that man” (*bu adam* in Turkish). Meryem is distancing herself from her brother-in-law by addressing him as “that person”. Although she refers to him as “my brother-in-law” in her discourse, she uses the expressions “o insan” (that person) and “bu adam” (this man), which indicates moments of anger and detachment. In her discourse, Özge refers to the abuser as “that person” and the rape as “the incident” (*olay* in Turkish). The word ‘incident’ is associated with criminal cases in Turkish. Not naming the rape or choosing such a word for rape is related to her guilt and her denial.

Concerning the unspoken in the discourse of the subjects in this study, the rupture can be traced beyond symbolization (Lacan, 1998). Since the Real of the trauma is unthinkable and has the appearance of gap, signifiers function as a way of knitting or stitching together the hole of the Real (Verhaeghe, 2019; Stevens, 2021). The unspoken or censored names and the words used for each of them are the signifiers of the symptom, which is the compass of the rupture of trauma (Bonnaund, 2020). Lacan’s concept of the unconscious is there, and the signifier signifies another signifier; meaning is always missed and established retroactively (Verhaeghe, 2019).

4.3. Symptom and Its Manifestations

Concerning the subjectivity of each case, their symptoms, which compel them to speak through repeated signifiers, are structured upon their fantasms. The *fantasm* arises at the encounter of the Real, the trauma and the *jouissance* they experienced. The *fixation* of each subject is constructed between the violence they suffered during the sexual trauma and the *jouissance* they experienced. As Lacan (1977) stated, one is more or less guilty of the Real (As cited in Bonnaund, 2020). Their guilt is rooted in the unknown *jouissance*, and the subjects' attempts to historicize it is peculiar to each subject's symptoms. As Bonnaund (2020) stated, it is a compass for analysts regarding the structure of their trauma. What is important about symptoms is what they reveal and how they manifest (Guerrero, 2018).

Their symptoms emerged as a sense of a disconnection from their bodies. Deniz expressed this through her fear of touching her own vagina or being touched, even for health reasons, and the possibility of having vaginismus. She also described maintaining distance from men due to timidity Tuğçe felt disturbed by even slight physical contact with men and feared being harmed by them, while Özge expressed fear of men, including her own father Burcu spoke of the belief that she was being used by men.

The first perspective on the symptoms highlights their connection to the body, which emerges in interactions – whether imagined or real – with men either sexually (vaginismus) or socially. As discussed in each case, the body plays a fundamental role in trauma, particularly sexual trauma. Because there is a threat directly to the body, reducing the individual to a sexual object, the symptoms are shaped around the body. Moreover, the nonsense of trauma, which the subject is unable to articulate, returns through the body in the form of a fear of touch or vaginismus (Lacan, 1998; Bonnaund, 2020). Thus, these are manifestations of trauma and its relation to the Real, constructed upon the subject's *fantasm* and expressed through repetitions and symptoms (Rondepierre, 2017).

The second perspective on the symptoms evaluates the relationship with cultural norms. The symptoms and the guilt evident in their discourses can be interpreted within the cultural contexts that these subjects express.

Deniz's mother's advice about 'the rules of being a girl' compromises not-to-dos for a girl to prevent attracting men's attention, such as not making direct eye contact with men or not sitting with legs apart. Meryem reflect on why the abused happened to her, finding excuses like living alone, being available because she has nobody in her life, wearing a mini skirt, going out at night, and sending the wrong messages. She also mentioned that Turkish families tend not to discuss such problems openly. Tuğçe talks about societal judgment (*Elalem ne der?* meaning "What will others say?"), fearing being labeled a "dirty girl", tarnishing her reputation, and the pressure to maintain modesty because of future marriage prospects. These cultural norms place women in a passive position, while men are seen as inherently sexually driven, requiring women to protect themselves and behave in ways that account for presumed male attention. Within these cultural narratives, women are objectified. Consistent with the findings of the study, relationship with the Other is marked by blame and fear.

In concordance with their symptoms, feelings of guilt, and cultural elements in their discourse, the experience of rape or abuse has profound social implications. Their guilt often ties back to their families. Deniz, Özge and Meryem's shared imagination of their fathers killing the rapist or abuser is another aspect of the social law operating the place of women. Hence, while each case is unique of each case in terms of their fantasm, fixions, and historizations, the symptoms manifested are deeply intertwined with the Turkish culture. The distance from and fear of men after being abused or raped is, in part, a product of these social constructs. Guerrero (2018) uses the metaphor of traumatic having radioactive effects at a social level, which echoes the findings of this study. Trauma ripples out like concentric circles, affecting everyone involved. This is particularly evident in Tuğçe's case, where her mother fears that daughter's name revealing her neighbour's abuse will tarnish her daughter's and result in gossip among their neighbours. The concern is that the stigma would not only impact Tuğçe but extend to their family and residence. Another example of these concentric circles is the father killing the rapist.

4.4. Search of a Symbolic Act

In this study, the subjects lay emphasis on the absence of enunciated social norms, legal actions, punishment, support, and open discussions about the rape/abuse, there is a search for integrating the traumatic experience with the symbolic components of culture or societal laws, which may reduce the effects of trauma (Melman, 2023, as cited in Bellangé, 2008; Rondepierre, 2017).

Tuğçe, for instance, highlights that her mother never articulated boundaries between for interactions with men, and no one provided her with guidance on this matter, except her psychologist, who was the first to clearly state that what happened was wrong. Beyond historizing her trauma through her fantasm or guilt surrounding the reality of the trauma, Tuğçe emphasizes the need for symbolizing social norms regarding bodily boundaries in relationships with men.

Tuğçe emphasizes the lack of a legal action and legal punishment, whereas Özge and Meryem imagine their father killing the abuser or rapist, which represent a form of social punishment. Özge, who sued the rapist, speaks about the need for legal punishment, And Deniz mentions that her mother called the police, resulting in the abuser's internment. Except for Burcu, all subjects in this study point out either the presence or absence of legal action. When social order is disrupted, laws and systems of penalties serve as mechanisms for its restoration (Guerrero, 2018). As subjects are reduced to the position of pure objects, their re-establishment of subjects is ensured through law and symbolization. The social or legal penalties paid help restore social order and reaffirm the rights of both the subject and the other.

Deniz and Burcu emphasize their inability to talk about relationships or the abuse. Tuğçe highlights the lack of support from her mother, expressing her expectation that her mother should have addressed the issue openly and taken action, even stirring up the neighborhood (*mahalleyi ayağa kaldırmak* in Turkish). On the other hand, Özge highlights the importance of support, describing how her mother's presence provided a sense of security and prevented her from feeling alone. Since narratives and the process of historicizing their experiences in relation to their subjective position guide subjects in confronting the violent real of trauma, talking and receiving support from

others becomes a way to restore the lost subjective positioning in the traumatic encounter (Bellangé, 2008). Trauma represents an irruption of the Real into symbolic order, prompting the subjects to seek symbolic acts (Lacan, 1998).

4.5. Conclusions and Clinical Implications

This study aimed to examine the trauma via the discourse of women who were abused or raped. Their discourse was examined by means of Lacanian Discourse Analysis. The results of the study were discussed with the core concepts of the trauma in Lacanian psychoanalysis.

In conclusion, repetitions serve as the compass guiding the subjects' symptoms, which are shaped by their individual fantasm. These repetitions of signifiers are unique to each subject, as their historization of trauma aligns with the particular screen of fantasm peculiar to each of them. While some subjects of abuse or rape narrate and historize their traumatic experience -traced through signifiers- in connection with their imagination regarding their relationships with acquaintances and feelings of guilt towards them, others express the trauma more through their bodies. The repetition of signifiers in the subjects' language and the symptoms that emerge indicate that the body, and its relation to the Real plays a significant role in trauma, aligning with existing literature on trauma (Freud, 1955b, Lacan, 1998).

Rupture, a key characteristic of trauma, refers to its connection or disconnection from the Real and can be traced in the subjects' language through what remains unspoken and the profound shifts in their identification (Verhaeghe, 2019). To alleviate the effects of trauma and reconstruct it through language, one must be able to narrate and historize the initially unrepresentable traumatic encounter (Guerrero, 2018). Signifiers that emerge in the subjects' language serve as a mean to mend the rupture in the Real (Stevens, 2021).

Regarding the results of the study, symptoms and their manifestations cannot be interpreted without considering the cultural norms surrounding being a girl or woman in Turkey. These symptoms reflect norms that position women passively in response to the presumed sexual attentions of men, in addition to their subjective expressions through fantasm.

Symbolization and the imagination of trauma help mitigate the traumatic impacts of encounters with the Real. One way to facilitate this integration of through symbolic actions, which can align with either legal systems or social actions. These symbolic acts, or the imagination of such acts, play a significant role in regaining the subjectivity that was disregarded by the rapist or abuser (Guerrero, 2018).

Peculiar to this study, which focuses on the trauma experienced by sexually abused or raped women from Turkey, the results highlight cultural domains related to sexuality and gender within Turkish culture. The findings indicate a congruity between the manifestations of symptoms and the Turkish cultural context. While the symptoms of the subjects may be generalizable to victims of sexual trauma, the narratives presented in this case are closely aligned with their cultural norms. Furthermore, focusing specifically on trauma resulting from sexual abuse or rape highlights the significance of the body and gender. Although the body is an important aspect of trauma in general, there is a particular emphasis on the body in cases of sexual abuse or rape because of the inherent threat to their body (Guerrero, 2018; Lacan, 1998).

The primary clinical implication of this study is that the meaning of trauma is reconstructed retroactively via repetitions in the frame of logical time, facilitated by transference to the psychoanalyst (Lacan, 1998; Taş & Saklı Demirbaş, 2023). The transition from symptom to sinthome occurs through the subject's demand directed to the Other, as heard by the psychoanalyst. Therefore, it is crucial for clinicians working with traumatized individuals to pay attention to the unique subjectivity in each case, particularly regarding repetitions, their historical context, and any ruptures in discourse.

For the subject, the responsibility lies not the actions that occurred during the traumatic encounter, but in the process of historizing the trauma, integrating their experiences into their psyche, and taking charge of finding meaning in those experiences to create a new narrative (Guerrero, 2018). The working tool of psychoanalysis is the subjects' speech, which allows for the reorganization of their psychic system and the reconstruction of the trauma. Since it is constructed only retroactively, the narrative of trauma in the psychoanalytical process by means of transference enables individuals to engage in historization within their subjectivity (Chapman, 2021; Melman, 2023, as

cited in Bellangé, 2008). Moreover, feelings of guilt and the jouissance derived from that guilt are not avoided in psychoanalysis, the subject must articulate these feelings to address the traumatic rupture effectively.

4.6. Strengths and Limitations of the Study and Suggestions for Future Studies

One of the strengths of this study is that it analyzes the subjects's discourse through the sessions of the psychoanalytical therapy process, enriching the signifiers and allowing for the identification of repeated signifiers. Furthermore, this study is the first to investigate trauma –particularly trauma resulting from sexual abuse or rape– using Lacanian Discourse Analysis. This approach enables professionals working with trauma to examine the topic within the framework of Lacanian psychoanalysis, allowing for a detailed exploration of the subjectivity in each case and the unique discourses of each subject.

Regarding the limitations of the study, the gender of the subjects being exclusively women influences the discourses within the context of cultural domains. Analyzing the discourse of sexually abused or raped men could enrich the findings and provide different perspectives for future research.

REFERENCES

- Andrews, T. (2016). Ontological issues in qualitative research in nursing. *Texto & Contexto - Enfermagem*, 25(3). <https://doi.org/10.1590/0104-0707201600453editorial>
- Baltacı, S. (2019). Mental Durumlarda Kraepelin'in Tanılama Modeli ile Lacan'ın Yapısal Yaklaşımının Bir Karşılaştırması: Konumlanmadan Araştırma ve Uygulamaya. *Türk Psikoloji Yazıları*, 22(43), 1-10. [10.31828/tpy.13019961.2018.42.02.05](https://doi.org/10.31828/tpy.13019961.2018.42.02.05)
- Baltacı, S. (2022). Lacanyen söylem analizi ile psikoterapi seanslarının analizi. In S. Sarı (Ed.), *Psikoterapi Süreç Araştırmaları: Nitel Araştırma Yöntemlerinin Psikoterapi Araştırmalarına Uygulanması* (1st ed.), (pp. 115-136). Ankara: Nobel Akademik Yayıncılık.
- Barillot, P. (2018). What effects of sense for touching the real? *Heterity: Journal of School of Pyschoanalysis of the Forums of the Lacanian Field*, 13, 109.
- Bellangé, V. (2008, December 24). Un inconscient propre. Association Lacanienne Internationale. <https://www.freud-lacan.com/documents-ged/un-inconscient-propre/>
- Berta, S. L. (2018). Trauma: event and advent of the real. *Heterity: Journal of School of Pyschoanalysis of the Forums of the Lacanian Field*, 13, 10.
- Bistoën, G. (2016) The Lacanian concept of the real and the psychoanalytical take on trauma. In Palgrave Macmillan (Ed.) *Trauma, Ethics and the Political Beyond PTSD*, (pp. 53-82). London. https://doi.org/10.1057/9781137500854_4
- Bonnaud, H. (2020, June 8). Saying the unsayable. <https://www.thelacanianreviews.com/saying-the-unsayable/>.

- Chapman, L. (2021, February 15). *Trauma as a missed encounter?*
<https://therapeia.org.uk/ttr/2021/02/15/trauma-as-a-missed-encounter/#post-5283-footnote-ref-6>
- Chassaing, J. (2010). Le traumatisme et ses réalités. *Dans Journal Français de Psychiatrie*, 1 (36), 5-8. 10.3917/jfp.036.0005
- Chemama, R. (2017). *Traumatismes D'hier, Traumatismes D'aujourd'hui*.
<https://www.gnipl.fr/2019/02/23/roland-chemama-traumatismes-dhier-traumatismes-daujourd'hui/>
- Declercq, F. (2002). The Real of the Body in Lacanian Theory. *Analysis*, (11), 99–114.
<https://search.informit.org/doi/10.3316/informit.441054783675883>
- Evans, D. (1996). *An Introductory Dictionary of Lacanian Psychoanalysis*. London: Routledge.
- Faimberg, H. (2005). Après-coup. *International Journal of Psychoanalysis*, 86(1), 1-6.
- Freud, S. (1949). Inhibitions, symptoms, and anxiety. In J. Strachey (Ed.), *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume XX*. London: Hogarth.
- Freud, S. (1950). Project for a scientific psychology. In J. Strachey (Ed.), *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume I*. London: Hogarth.
- Freud, S. (1954). *The Origins of Psychoanalysis: Letters to Wilhelm Fliess, Drafts and Notes, 1887-1902*. New York: Basic Books, Inc..
- Freud, S. (1955a). From the history of an infantile neurosis. In J. Strachey (Ed.), *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume XVII*. London: Hogarth.
- Freud, S. (1955b). Beyond the pleasure principle. In J. Strachey (Ed.), *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume XVIII*. London: Hogarth.

- Frosh, S. (2014). Disintegrating narrative research with Lacan. In I. Parker & D. Pavón-Cuéllar (Eds.) *Lacan, Discourse, Event: New Psychoanalytic Approaches to Textual Indeterminacy*. London: Routledge.
- Guerrero, O. (2018, December 6). Le traumatisme empêche-t-il de soigner? *École Pratique des Hautes Études en Psychopathologies*. <https://ephep.com/fr/content/conf-ecrite/omar-guerrero-le-traumatisme-empeche-t-il-de-soigne>
- Gutermann-Jacquet, D. (2015). The Impossible-to-write and the unreadable: On the relationships between literature and the Lacanian real. *Recherches en Psychanalyse*, 1(1), 43-49.
- Gürsel, M. D. (2021, May 8). Rithim Filminin Covid-19 Salgını ile Yeniden Okunması. [Conference presentation]. *Kapadokya İlkbahar Psikanaliz Buluşmaları*. Kapadokya, Turkey.
- House J. & Slotnick, J. (2015). Après-coup in French psychoanalysis: the long afterlife of nachträglichkeit: the first hundred years, 1893 to 1993. *Psychoanalytic Review*, 102(5), 683-708. 10.1521/prev.2015.102.5.683.
- Jejcic, M. & Guerrero, O. (2010, October 27). (H)ombre et lumière. *Association Lacanienne Internationale*. <https://www.freud-lacan.com/documents/ged/hombre-et-lumiere/>
- Korkmaz, A. (2021). Lacanyen psikanalizde travma ve düşlem. *AYNA Klinik Psikoloji Dergisi*, 8(2), 161-185. 10.31682/ayna.820540
- Lacan, J. (1957-1958). *The seminar of Jacques Lacan. Book V: Formations of the unconscious*. J. A. Miller (Ed.). New York: W. W. Norton & Company.
- Lacan, J. (1975). *RSI Lessons: Seminar XXII*. Éditions du Seuil.
- Lacan, J. (1977). Seminar, XXIV, « L'insu que sait de l'une bévue, s'aile la mourre », lesson of 15 March 1977, unpublished.
- Lacan, J. (1991). *The seminar of Jacques Lacan. Book I. Freud's Papers on Technique, 1959-1960* (D. Porter, Trans.). J. A. Miller (Ed.). New York: W. W. Norton & Company.

- Lacan, J. (1992). *The seminar of Jacques Lacan. Book VII. The ethics of psychoanalysis 1959-1960* (D. Porter, Trans.). J. A. Miller (Ed.). New York: W. W. Norton & Company.
- Lacan, J. (1998). *The Seminar of Jacques Lacan, Book XI: The four fundamental concepts of psychoanalysis*. J. A. Miller (Ed.) (A. Sheridan, Trans.). New York: NY: W. W. Norton & Company (Original book published 1964).
- Lacan, J. (2006a). Position of the unconscious (B. Fink, in collaboration with H. Fink & R. Grigg, Trans.). In *Ecrits: The First Complete Edition in English* (pp. 829-850). New York: W. W. Norton & Company (Original work published 1966).
- Lacan, J. (2006b). The function and field of speech and language. In *Ecrits: The First Complete Edition in English* (pp. 197-268). (B. Fink, in collaboration with H. Fink & R. Grigg, Trans.). New York: W. W. Norton & Company (Original work published 1966).
- Lacan, J. (2015). Transference. The seminar of Jacques Lacan, Book VIII (B. Fink, Trans.). J. A. Miller (Ed.). Cambridge: Polity Press. (1960-1961)
- Laplanche, D., & Pontails, J. (1973). *The language of psychoanalysis*. London: The Hogarth Press and the Institute of Psycho-Analysis.
- Melman, C. (2022). Introduction. In *Studies of Hysteria Revisited: Charles Melman on Trauma, Incompatibility, Repression and the Unconscious*. Translated by Sheehan, H. London and New York: Routledge.
- Online Etymology Dictionary (n. d.). Trauma. In Online Etymology Dictionary. Retrieved 10 July 2024, from <https://www.etymonline.com/word/trauma>
- Özbek-Şimşek, D., Bulut, B. P., Baltacı, S., & Gençöz, F. (2019). Klinikte Lacanyen psikanaliz. Ankara: *Türkiye Klinikleri, 1*, 47-52.
- Parker, I. (2005a). Lacanian Discourse Analysis in Psychology: Seven Theoretical Elements. *Theory & Psychology, 15*(2), 163–182. 10.1177/0959354305051361
- Parker, I. (2005b) *Qualitative Psychology: Introducing Radical Research*. Maidenhead: Open University Press.

- Parker, I. (2010). Psychosocial studies: Lacanian discourse analysis negotiating interview text. *Psychoanalysis, Culture and Society*, 15, 156–172. <https://doi.org/10.1057/pcs.2009.21>
- Parker, I. (2015). Discourse Analysis and psycho-analysis. In *Psychology After Discourse Analysis: Concepts, Methods, Critique*. New York: Routledge,
- Pavón-Cuéllar, D., & Parker, I. (2014). Introduction: Lacanian theory, discourse analysis and the question of the ‘event’. In I. Parker & D. Pavón-Cuéllar (Eds.) *Lacan, Discourse, Event: New Psychoanalytic Approaches to Textual Indeterminacy*. London: Routledge.
- Roberts, J. L., & Malone, K. R. (2014). Trauma and political speech. In I. Parker & D. Pavón-Cuéllar (Eds.) *Lacan, Discourse, Event: New Psychoanalytic Approaches to Textual Indeterminacy*. London: Routledge.
- Rondepierre, C. (2017, December 7). Traumatisme psychique. *École Pratique des Hautes Études en Psychopathologies*. <https://ephep.com/fr/content/conf-ecrite/catherine-rondepierre-traumatisme-psychique-1>
- Soler, C. (1995). The body in the teaching of Jacques Lacan. *Journal of the Centre for Freudian Analysis and Research*, 6(2), 1-19.
- Soler, C. (2018). Advent of the real. *Heterity: Journal of School of Pshcoanalysis of the Forums of the Lacanian Field*, 13, 8.
- Stevens, A. (2021). Bodily effects of language. XIXth Congress of Psychoanalysis New Lacanian School. <https://uqbarwapol.com/bodily-effects-of-language-xix-th-congress-of-psychoanalysis-nls/>
- Taş, B. ve Saklı Demirbaş, Y. (2023). Bilinçdışı Öznenin Çekirdeği: Travma. T.Gençöz (Ed.), *In Freud'dan Lacan'a Vaka İncelemeleri ve Psikanalitik Değerlendirmeler: Cilt 4* (pp. 231-278). Nobel Yayınevi.
- Thamer, E. (2018). Regarding the real advented in analysis. *Heterity: Journal of School of Pshcoanalysis of the Forums of the Lacanian Field*, 13, 28.

- Tyszler, J. (2016, November 10). Le métier à tisser les noms-du-Père. *Association Lacanienne Internationale*. <https://www.freud-lacan.com/documents-ged/le-metier-a-tisser-les-noms-du-pere/>
- Van der Kolk, B. (2000). Posttraumatic stress disorder and the nature of trauma. *Dialogues in Clinical Neuroscience*, 2(1):7-22. 10.31887/DCNS.2000.2.1/bvdkolk
- Verhaeghe, P. (1998). Causation and destitution of a pre-ontological non-entity: on the Lacanian subject. In *Key Concepts of Lacanian Psychoanalysis* (pp. 164-189), New York, State University of New York Press.
- Verhaeghe, P. (2001). Subject and Body. Lacan's Struggle with the Real. In *Beyond Gender. From Subject to Drive* (pp. 65-97). New York: Other Press.
- Verhaeghe, P. (2002). Causality in science and psychoanalysis. In J.Glynos & Y. Stavrakakis (Eds.), *Lacan & Science* (pp.119-145). London/New York: Karnac.
- Verhaeghe, P. (2019). Position of the unconscious. In S. Vanheule, D. Hook & C. Neill (Eds.), *Reading Lacan's Ecrits: From 'Signification fo the Phallus' to 'Metaphor of the Subject'* (pp 224-258). London & New York: Routledge.
- Wright, C. (2021). Lacan on trauma and causality: a psychoanalytic critique of post-traumatic stress/growth. *Journal of Medical Humanities*, 42(2):235-244. 10.1007/s10912-020-09622-w
- Zwart H. (1998). Medicine, symbolization and the "real" body-Lacan's understanding of medical science. *Medicine, Health Care and Philosophy*, 1(2):107. 10.1023/a:1009950303846

APPENDICES

A. INFORMED CONSENT FORM OF METU AYNA CLINICAL PSYCHOLOGY UNIT

 <p>ODTÜ Psikoloji Bölümü AYNA Klinik Psikoloji Destek Ünitesi</p>						
<h4>AYNA Klinik Psikoloji Destek Ünitesi</h4>						
<h4>Bilgi Paylaşımı Mutabakat Formu</h4>						
<p>AYNA Klinik Psikoloji Destek Ünitesi'nde yapılan görüşmelerde elde edilen bilgiler ünite içinde ve dışında eğitim amacıyla gizlilik ilkesi koşullarına uyarak kullanılabilir. Lütfen aşağıdaki eğitim amaçlı bilgi kullanabilme koşullarını okuyunuz ve bu koşulları onaylıyorsanız, isim ve tarih belirterek formu imzalayınız.</p>						
<p>Ünite-içi bilgi kullanımı: AYNA Klinik Psikoloji Destek Ünitesi'nde yapılan görüşmelerde elde edilen bilgiler ünite personeli tarafından ünite-içi eğitim faaliyetlerinde (örn; vaka toplantılarında) kullanılabilir.</p>						
<p>Ünite-dışı bilgi kullanımı: AYNA Klinik Psikoloji Destek Ünitesi'nde yapılan görüşmelerde elde edilen bilgiler Ünite öğretim üyeleri tarafından ünite-dışı eğitim faaliyetlerinde (örn; derslerde ve/veya bilimsel yayınlarda) bilgi kaynağı (isim, adres, kurum) gizli kalmak kaydıyla kullanılabilir.</p>						
<p>Yukarıdaki koşulları okudum ve onaylıyorum.</p>						
<table border="1"><thead><tr><th>Tarih</th><th>İsim</th><th>İmza</th></tr></thead><tbody><tr><td> </td><td> </td><td> </td></tr></tbody></table>	Tarih	İsim	İmza			
Tarih	İsim	İmza				

B. APPROVAL OF THE METU HUMAN SUBJECTS ETHICS COMMITTEE

UYGULAMALI ETİK ARAŞTIRMA MERKEZİ
APPLIED ETHICS RESEARCH CENTER

ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
MIDDLE EAST TECHNICAL UNIVERSITY

DUMLUPINAR BULVARI 06800
ÇANKAYA ANKARA/TURKEY
T: +90 312 210 22 91
F: +90 312 210 79 59
ueam@metu.edu.tr
www.ueam.metu.edu.tr

Sayı: 28620816 / 365

29 EYLÜL 2021

Konu : Değerlendirme Sonucu

Gönderen: ODTÜ İnsan Araştırmaları Etik Kurulu (İAEK)

İlgi : İnsan Araştırmaları Etik Kurulu Başvurusu

Sayın Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ

Danışmanlığını yürüttüğünüz Ayça KORKMAZ'ın "Özne Konuştuğunda: Travmanın dilde Yeniden Yapılanması" başlıklı araştırması İnsan Araştırmaları Etik Kurulu tarafından uygun görülmüş ve **365-ODTU-2021** protokol numarası ile onaylanmıştır.

Saygılarımızla bilgilerinize sunarız.

Dr.Öğretim Üyesi Ali Emre TURGUT
İAEK Başkan Vekili

C. APPROVAL OF METU AYNA CLINICAL PSYCHOLOGY UNIT

AYNA KLİNİK PSİKOLOJİ DESTEK ÜNİTESİ DİREKTÖRLÜĞÜNE

“When the Subject Speaks: Restructuring of Trauma through Language” (Özne Konuştuğunda: Travmanın Dilde Yeniden Yapılanması) başlıklı doktora tez çalışmam için başvurduğum etik kuruldan gelen onay Ek-1’de yer almaktadır. Tezim için AYNA KPDU’da gerçekleştirilmiş olan psikoterapi seanslarının kayıtlarını doktora tez çalışmamda kullanmamı onaylamanızı arz ederim.

Saygılarımla,

08/12/2021

Ayça Korkmaz

D. CURRICULUM VITAE

Ayça KORKMAZ

E-mail:

EDUCATION

Middle East Technical University, Faculty of Arts and Sciences, Ankara, Turkey

Doctor of Philosophy (PhD) in Clinical Psychology, October 2024

Middle East Technical University, Faculty of Arts and Sciences, Ankara, Turkey

Bachelor of Science in Psychology, June 2017

WORK EXPERIENCE

Freud-Lacan Psychoanalysis Association, Ankara, Turkey

Psychoanalyst

2023, November - present

Board of Directors Member, Treasurer

2022, May – 2023, November

Board of Directors Member, Secretary General

2018, September – present

Member

Association Lacanienne Internationale, Paris, France

2024, May – present

Member

AYNA Clinical Psychology Peer-Reviewed Journal (AYNA Klinik Psikoloji Dergisi)

2021, June – 2022, October

Editorial Board Member

***Middle East Technical University, Psychology Department, AYNA Clinical
Psychology Unit, Ankara, Turkey***

2018, February – 2021, August

Psychotherapist

2020, September – 2021, June

Supervisor

PUBLICATIONS

Korkmaz, A. (2021). Lacanyen psikanalizde travma ve düşünme. *AYNA Klinik Psikoloji Dergisi*, 8(2), 161-185. 10.31682/ayna.820540

Korkmaz, A. ve Baltacı, S. (2021). Fare Adam Vakası ve Obsesyon Nevrozu. In T. Gençöz (Ed.), *Freud'dan Lacan'a Vaka İncelemeleri Cilt 1* (pp. 159–196). Nobel: Ankara.

PRESENTATIONS

Korkmaz, A. (2024, June). Kadın Bedenine Nefret. Freud-Lacan Psikanaliz Derneği 2024 Bahar Sempozyumu: Psikanalizde Nefret. Ankara, Turkey.

Korkmaz, A. (2023, November). İkizlik: Aynı ve Ayrı. Freud-Lacan Psikanaliz Derneği 2023 Sonbahar Sempozyumu: Özdeşleşme ve Kimlik: Klinik Yansımalar. İstanbul, Turkey.

SCHOLARSHIPS

2017- 2022

YÖK 100/2000 PhD Scholarship

LANGUAGES

Turkish (Native), English (Advanced), French (Beginner)

E. TURKISH SUMMARY / TÜRKÇE ÖZET

BÖLÜM 1

GİRİŞ

Bu araştırmada, cinsel taciz veya tecavüz nedeniyle travmatize olmuş öznelerin söylemini Lacanyen Söylem Analizi aracılığıyla incelenmesi amaçlanmaktadır. Giriş bölümünde, ilk olarak psikanalizde travma kavramının evrimi belirtilmiş ve Freud ile Lacan'ın teorilerinde travma kavramının nedenselliği ve zamansallığı üzerine tartışmalara yer verilmiştir. Ardından, Lacanyen psikanalizde travmaya dair temel kavramlar sunulmaktadır. Son olarak, çalışmanın amacı ve araştırma soruları açıklanmaktadır.

1.1. Psikanalizde Travma Kavramının Evrimi

Jacques Lacan'ın öğretisi, Sigmund Freud'un entelektüel ve teorik mirası üzerine yapılandırılmıştır. Lacan, Freud'un yazılarında üzerinde durulmamış tutarlı bir mantığı açığa çıkarmayı ve Freud'un temel kavramlarını yeniden ele almayı amaçlamaktadır. Lacan'ın öğretisi, bilinçdışının yapısını ve bunun olası yorumlarını, Freud'un psikanalize açık kalma isteğini sürdürmek için daha genel değişmezleri arayarak tanımlamak olarak yorumlanmıştır (Evans, 1996; Tyszler, 2016). Bu nedenle, bu tezin amacına yönelik olarak, Lacan'ın travma ile ilgili kavramlarını incelemek için Freud'un travma kavramsallaştırmasına odaklanmak gereklidir.

"Travma" kelimesinin kökü, Yunanca "travma (τραύμα)" kelimesinden gelir ve yarayı veya delmeyi ifade eder. "Terə-" kökünün anlamları arasında ovalamak, döndürmek yer alır ve türevleri burulma, delme anlamlarını ifade eder. 19. yüzyılın son yıllarında, histerik hastaların semptomlarını anlamak amacıyla, Charcot, bu hastaların bir travma geçmişine sahip olduğunu öne sürmüştür. Travmatik anılar, hastalar tarafından söze dökülemez, bunun yerine fiziksel acı, saldırgan davranışlar ve yoğun duygusal tepkiler olarak geri döner (Charcot, 1887; Janet, 1889; aktaran van der Kolk, 2000). Böylece, travma histerik semptomlar için bir etiyolojik faktör olarak kabul edilmiştir.

Travma, Freud'un teorisinde histeri, çocuklukta cinsellik, Oedipus kompleksi için önemli kavramlardan biridir. Freud, Emma, Katharina ve Kurt Adam vakaları bağlamında, travmayı *nachträglichkeit* (sonradan anlamlandırma), baştan çıkarma teorisi, fantezi ve ilksel sahne kavramları üzerinden teorize etmiştir (Korkmaz, 2021). Freud, ilk olarak, histerinin travmatik yönü Emma ve Katharina vakasına dayanan baştan çıkarma teorisi ile kavramsallaştırılmıştır. Freud, baştan çıkarma teorisinden uzaklaştıktan sonra, çocuğun fantezilerini teorize etmiş ve yetişkin ile bir cinsel karşılaşmanın çocuğun bir fantezisi olduğunu belirtmiştir. İlksel sahne veya bir yetişkinle cinsel karşılaşma anlatılarını içeren olayların travmatik etkileri, Oedipal obje için duyulan bilinçdışı arzuların kaynaklanmaktadır (Freud, 1955a). "Haz İlkesinin Ötesinde" adlı metninde Freud (1955b), travmatik deneyimlerde tekrarlanma zorlantısı kavramını vurgular ve bunu ölüm dürtüsü ve ikincil bastırma bağlamında tartışır ve haz ilkesinin "ötesinde" bir şey olduğuna dikkat çeker ve bu, Lacan'ın travmayı *gerçek* bağlamında kavramsallaştırması için bir temel oluşturur (Freud, 1955b; Wright, 2021).

1.2. Travmanın Kavramsallaştırılmasında Nedensellik ve Zamansallık

Nedensellik ve zamansallık, travmanın kavramsallaştırılması açısından önemli parametrelerdir. Yukarıda da belirtildiği gibi, Charcot'dan başlayarak, travma ilk olarak histerik semptomların arkasındaki neden olarak değerlendirilmiş ve daha sonra travmanın oluşumlarının ve sonuçlarının karmaşıklığı Freud'un teorik gelişimi boyunca izlenmiştir. "Haz İlkesinin Ötesinde" metni, Freud'un teorisinde nedensellik açısından geçiş metnidir ve Lacan'ın öğretilerinde gerçek kavramı bağlamında bilinçdışının nedenselliğinin temeli olacaktır. Freud'un teorisinde nedensellik açısından haz ilkesinin ötesindeki önem ve *nachträglichkeit* kavramı etrafında aşağıda tartışılmaktadır. Travmanın nedenselliği ve zamansallığı açısından Lacan'ın öğretilerini ele aldığımızda, bu aynı zamanda bilinçdışının nedenselliği ile de örtüşür. Lacan (2006a; 1998) travmayı *gerçek* etrafında tartışmış, ve *gerçek'in* konuşulamayan ve beden ile ilişkisini inceleyerek aktarım aracılığıyla simgeselleştirmenin önemini işaret etmiştir.

1.2.1. Freud'un Travma Kavramında Nedensellik ve Zamansallık

"Haz İlkesinin Ötesinde" adlı eserinde Freud, travmanın tam olarak ifade edilemediğini, çünkü travmanın normal temsillerin başarısız olduğu yerde ortaya çıktığını vurgular. Bu durum, öznenin sözel olarak ifade edemediği bir şeyin sözel olmayan bir düzeyde sabitlenmesi olan birincil bastırma ile açıklanır; bu, bilinçdışının oluşumunda oldukça önemlidir. Bu şekilde, haz verici olmayan şeyler bir bariyerin arkasında kalır. İkincil bastırma, öznenin bu bariyeri tekrarlama zorlantısı yoluyla sürdürmesini sağlar. Bu, bir zamanlar bilinçli olan psikolojik temsillerle ilişkilidir ve bunların bilinçten uzak tutulmasını sağlar. Ancak bastırılmış malzeme, semptomlar, rüyalar, dil sürçmeleri gibi bozulmuş bir formda geri döner (Evans, 1996; Freud, 1955b). Birincil süreçte işleyen, temsillerle ifade edilemeyen ve egoda travmatik bir etki yaratan haz ilkesinin ötesidir. Bu, Freud'un travmanın nedenselliği açısından yaptığı "haz ilkesinin ötesinde" olanın keşfidir. Bu keşif, bilinçdışının teorisindeki nedensellik anlayışını değiştirir. Daha önce, yapısal işlevi olan bir doyum deneyiminin kaybı bir travma olarak kabul edilmekteydi ve özne, haz ilkesi yoluyla homeostasiyi yeniden kazanmaya çalışıyordu. Haz ilkesi, yasa ve düzenle ilişkilidir. Ancak, tekrarlama yoluyla çalışan başka bir dürtü, ölüm dürtüsü, Lacan'ın teorisinde gerçek ile örtüşen haz ilkesinin ötesinde yer alır (Evans, 1996; Verhaeghe, 1998).

Nedensellik, Freud'un teorisinde travma ile ilgili önemli kavramlardan biri olan *nachträglichkeit* kavramıyla zamansallık açısından ele alınır. Freud, *nachträglichkeit* kavramı aracılığıyla psikolojik zamansallık ve nedenselliği vurgular. Bu, ilk olayın patojenik etkisinin ikinci olay aracılığıyla anlam kazanmasını ifade eder (Laplanche, 1973). *Nachträglichkeit*, önemli bir olay ile onun sonradan yeniden anlamlandırılması arasındaki karşılıklılığı gösterir (Laplanche, 2002; aktaran Faimberg, 2005). Baştan çıkarma teorisi ebeveynlerin ya da çocukların baştan çıkarılmasını içerdiğinden, bir determinizm sunuyordu; ancak travmatik etkilere yönelik diğer yaklaşımlara geçişle, Freud, psişik travmalar üzerinde birden fazla ve bir arada var olan yapının etkisinin olabileceği çoklu nedenselliğin önünü açar (Mondrzak et al., 2006a).

1.2.2. Lacanyen Psikanalizde Travma Kavramında Nedensellik ve Zamansallık

Lacan'ın 1960 yılında Roma'daki Bonneval Sempozyumu'nda sunduğu *Écrits*'de yer alan "Bilinçdışının Konumu" başlıklı metin ve Psikanalizin Dört Temel Kavramı başlıklı 11. Seminer, Lacan'ın öğretisinde travmanın nedenselliği ve zamansallığını, ayrıca bilinçdışını anlamak için temel metinler ve dönüm noktalarıdır (Vanheule, 2022). 1964'teki 11. seminerin ilk dersinin başlığı olan Freudyen Bilinçdışı ve Bizim Bilinçdışımız, Lacan'ın yeni açıklamalarının ipuçlarını verir (Lacan, 1998). Lacan, bu seminerde bilinçdışının neden ve sonuç ilişkisine odaklanır. Lacan'ın öğretisi, öncelikli olarak, bilinçdışını yasalarla yönetilen bir dilbilimsel sistem olarak ele alır; bu nedenle, öngörülebilir bir yapı olarak kabul edilir ve ego ile özne arasındaki bölünmeye karşılık gelen imgesel ve simgesel düzenler arasındaki karşıtlığa odaklanır (Vanheule, 2022; Verhaeghe, 1998). Daha sonra Lacan, öğretisini dürtü ve gerçek etrafında yapılandırır ve bu sayede bilinçdışının "karanlık tarafını" ele alarak, gerçeği imkânsızlıkla ilişkilendirir ve öngörülemezlik ile nedenselliği bu bağlamda ele alır (Evans, 1996; Lacan, 1998; Verhaeghe, 1998).

Bu seminerdeki yenilik, belirlenemeyebilecek bir gerçeklik ile uyum yaratan bir boşluğa vurgu yapmasıdır. Böylece, Aristoteles'in *automaton* ve *tuché* kavramları etrafında gerçek düzenin tartışılması, Freud'un dürtüsünü Lacan'ın dilbilimsel olarak belirlenmiş bilinçdışına dahil eder (Vanheule, 2022). *Tuché*, Lacancı psikanalizde nedensellik açısından travmanın temel kavramlarından biridir. 11. seminerde Lacan (1998), nedensellikte şans ve talihin işlevini araştırmak için Aristoteles'in nedenler teorisinden yararlanır.

Aristoteles, *automaton* ve *tuché* arasında bir ayrım yapar; *automaton* rastgele olaylar anlamına gelirken, *tuché* ahlaki eylemde bulunabilen bireyleri etkileyen talih anlamına gelir. Lacan'a göre, *automaton* gösterenler ağına benzer ve bu nedenle simgesel düzende yer alır. *Automaton*, keyfi değildir ve özneyi belirleyen işaretleyicinin ısrarını gösterir (Evans, 1996). *Tuché*, gerçekle karşılaşmadır. Gerçek her zaman *automatonun* ötesindedir; yani, gerçek her zaman gösteren ağının ötesindedir.

Tuché, simgeselleştirmenin ötesindedir ve travmatik gerçek, Freud'un haz ilkesinin ötesi ile örtüşür; bu, temsil edilemeyen dürtü kısmıdır (Verhaeghe, 2001). Lacan'ın teorisindeki *gerçek*, Freud'un bilinçdışının çekirdeğidir.

1.3. Lacanyen Psikanalizde Travma Kavramı

Lacan, doğrudan travma kavramına odaklanmamış olsa da öğretisi boyunca bu kavramdan dolayı olarak bahseder. Yukarıda bahsedildiği gibi, bu metinlerde özneye odaklanılan konu doğrudan travma değildir, ancak Lacan'ın öğretisinde travma ile ilişkili kavramlar aşağıda verilmiştir.

1.3.1. Gerçek ve Beden

Lacan'ın gerçek kavramı, her zaman travmatik bir nitelik taşır. Bu gerçek, özneyi konuşmaya zorlar, ancak özne tarafından ifade edilemez (Miller, 2013).

Bilinçdışı, beden referans alınmadan tartışılamaz. Freud'un çalışmalarının başından itibaren beden, histerik semptomların çözülmesinde merkezi bir rol oynamıştır (Soler, 1995). Freud'un "Haz İlkesinin Ötesinde" adlı metniyle, beden ve dürtüler arasındaki bağlantı genişletilmiş ve haz ilkesinin ötesine taşınmıştır (Freud, 1955b). Erken dönem Lacan'da, beden ayna evresi ile ilişkilendirilmiştir; burada özne, speküler imge ile özdeşleşir. Ancak Lacan'ın 11. Seminerinde bedene dair anlayış değişir. Beden artık sadece bir beden imgesi veya ayna evresindeki yüzey olarak ele alınmaz; bunun yerine, gerçek ile ilişkili bir organ/organizm olarak anlaşılır. Bu bağlamda, beden tamamen farklı bir rol üstlenir. Dolayısıyla, bilinçdışı artık simgesel düzen tarafından yasa ile belirlenmez; bunun yerine, bedenin gerçekliğinden ve dürtü aracılığıyla değişime uğramış gerçek formundan ortaya çıkar (Verhaeghe, 2002).

Dürtünün temsil edilemeyen bir yanı vardır ve bu, bedenden gelen gerçek boşlukla ilişkilidir. Gerçek, mekânsallığın dışında yer alır ve temsil edilemezdir (Gürsel, 2021). Mekânsallık ve zamansallık, öznenin gerçekliğinin temel yapı taşlarıdır (Gürsel, 2021). Öznenin zamansallık ve mekânsallık ile ilişkisi bozulduğunda, öznenin fantezi yapısına ve gelişimsel dönemlerine göre semptomlar ortaya çıkar. Travmatik karşılaşma, anlam zincirinde bir delik oluşturarak yaşamın sürekliliğini bozar (Bistoën, 2016). Bu karşılaşmanın travmatik olması için mutlaka korkunç bir olay

olması gerekmez; travma her özne için benzersizdir. Her ne kadar travma gerçek ile kaçırılmış bir karşılaşma olsa da özne, bu karşılaşmadan yeni bir şey inşa edebilir (Wright, 2021).

1.3.2. Trou-matizm

Trou-matizm neolojizmi ile, "delik" anlamına gelen *trou* kökenine odaklanan Lacan, travmanın gerçekliğe ani bir müdahale ile anlamın dokusunda bir delik açtığını vurgular (Wright, 2021).

Travma, gösteren yoluyla bir delik açar; bu delik etrafında yapılandırılmış bir hakikat olsa da bu hakikat bir anlam içermez. Ancak travmanın oluşması için, travmanın tekrar eden ve öznenin onu simgesel organizasyona entegre etme çabası olarak işlev gören öznelendirme, tarihelelendirme olmalıdır (Melman, 2023; aktaran Bellangé, 2008). Bu, katlanılmaz sahnenin yeniden etkinleştirilmesi ve tekrarlayanın geri dönüşüdür. Özne, travmasını kendi öznel konumu ile ilişkilendirerek tarihsel bir sürece dahil etmezse, karşılaşılabilecekleri şiddetli gerçek, yani delik karşısında kendini yönlendirecek bir dayanağa sahip olamaz (Bellangé, 2008).

1.3.3. Tekrar ve Fantazm

Travma, öznenin eylemleri yoluyla, yani tekrarlar aracılığıyla kendini gösteren gerçek biçimindedir. Tekrarlar ya da eylemler aracılığıyla ortaya çıkan şey, öznenin bastırıldığı, unuttuğu veya hatırlamadığı şeydir. Tekrar, psişik sistemin bir çözüm arayışından kaynaklanır. Travmatik karşılaşma bilinçli olsun ya da olmasın, bunun bir temsili yoktur. Travma, özne tarafından simgesel bir sistemde temsil edilemez. Dolayısıyla, tekrar, travmayı çözümenin tek yoludur (Rondepierre, 2017). Freud, öznenin direndikçe daha fazla tekrar ettiğini belirtir. Öznenin direnç gösterdiği şey, travmanın gerçek tarafıdır (Chapman, 2021). Ayrıca Freud, travmayı, Oedipal arzunun ve onun yasağı arasındaki psişik çatışma bağlamında tartışır; bu çatışma fantazmatik senaryo içinde örgütlenir (Chemama, 2017).

Travmanın anlamsızlığı, öznenin bunu imgesel bir şekilde söze dökemediği zaman ortaya çıkar. Başka bir deyişle, fantazm olmadığında, özne travmanın anlamsızlığıyla yüzleşir. Bu nedenle Lacan, fantazmın, travmanın yerini örten bir işlevi olduğunu ve

temsil edilemez olan gerçeği gizleyen bir perde olduğunu ifade eder (Lacan, 1998; Rondepierre, 2017). Fantazm, bellekte ve bedende ısrar eden bir gerçeğin yerini gizler. Böylece, fantazm, travmanın katlanılamaz tarafını azaltmak ve onu fantazmatik senaryoların tarihsel yapısı aracılığıyla öznenin simgesel yapısına entegre etmek için tekrarlama aracılığıyla bir yol sunar. (Bellangé, 2008).

Gösterenler aracılığıyla tekrarlanan semptom yoluyla, özne, bedenden gelen, gerçeğe ait olan bilinmeyen jouissance'ı okunabilir hale getirir (Bonnaund, 2020). Jouissance, her zaman bir kopuştur ve özne bunun sorumluluğunu taşır; bu sorumluluk, suçluluk duygusunu da beraberinde getirir.

Lacan'ın (1977) dediği gibi, "Özne, az veya çok gerçek'ten suçludur" (aktaran Bonnaund, 2020). Bu, bir eylemin sorumluluğu ya da yasal bir sorumluluk ile ilgili değil, öznenin travmaya nasıl yanıt verdiği ve deneyimlerini özneliğiyle nasıl entegre ettiği ile ilgilidir. Öznenin anlatısını sahiplenmesi ve deneyimlerine anlam bulması yoluyla, travmatik özne psikanalizde pasif bir pozisyondan aktif bir ajana geçer. Suçluluk, bu eylemin gerçekliğinden bağımsızdır. Travma yoluyla karşılaşılan jouissance, psikanalizde sansürlenmez; bunun yerine, travmanın oluşturduğu deliği bağlama yolu olarak işlev görür.

1.3.4. Söylemde Talep ve Travmanın Yeniden İnşası

Freud'a göre, hatırlanamayan, eylemlerde tekrarlanır. Aktarım yoluyla, "bu eylem, neyi tekrar ettiğini açığa çıkarmak için analistin yeniden inşasına devredilir" (Lacan, 1998, s. 129). Özne konuşan bir varlık olduğu için, arzu, talebin Başka'ya yöneltildiği yerde ortaya çıkar. Öznelik ve dolayısıyla arzu, talep aracılığıyla Başka ile kurulan ilişkinin son ürünüdür (Lacan, 2015). Özne, eksik üzerine inşa edilir ve ayrışma sürecinde Başka'nın benden ne istediği sorusu ortaya çıkar. Analitik süreçte, varoluşun kaybı aktarım yoluyla analistin tarafına geçer ve bu, öznenin yeni bir şey yaratmasını sağlar: sinthome (Vanheule, 2022). Öznenin travmayı inşa edişi, analitik süreçte travmanın anlatısı aracılığıyla geriye dönük olarak gerçekleşir (Chapman, 2021). Travmanın anlatısı, öznelik içinde tarihsel hale getirilmesi yoluyla oluşur (Melman, 2023; aktaran Bellangé, 2008).

Yarılma (*rupture*), travmanın karakteristik özelliklerinden biridir. Yarılmanın işleme kapasitesi sınırlıdır. İstismar veya tecavüz kurbanları açısından, öznenin bedeniyle olan bağları kopmuştur (Guerrero, 2018). Yarılmanın izleri, travmatize olmuş öznelerin söyleminde açıkça görülebilir; tıpkı toplumsal düzeyde olduğu gibi, söylemde bir döngü yoktur ve bir sabitleme mevcuttur (Guerrero, 2018). Lacan'ın hakikat kavramı üzerindeki vurgusuna değinen Guerrero (2018), hakikatin dile getirilişi sırasında bir kurgu yapısının olduğunu, ancak Lacan'ın bunu "*fixion*" olarak yazdığını belirtir. Bu neolojizm ile Lacan, öznenin söyleminde hem kurguya hem de sabitlenmeye işaret eder. Travmatize olmuş özneler, söylemlerinin döngüye girmediği bir noktada takılıp kalırlar. Travmatik olay, öznenin bir öncesi ve sonrası olan bir noktada sabitlenmesine neden olur. Bu nedenle, analistin çalışma aracı, konuşma ve anlatıların yaratılmasıdır; bu, bireylerin boşluk, delik veya yarılma etrafında kendi hikâyelerini inşa etmelerini sağlar. Özneler, bir anlatı sunmalı ve hakikati dile getirme talebiyle yüzleşmelidir (Guerrero, 2018).

Baba'nın-adi'nin işlevi, travmatik karşılaşmada eksik kalır ve psikanalitik eylemde yeniden etkinleştirilir (Tyszler, 2016). Bu işlevin çalışma aracı, öznenin konuşmasıdır; burada analistin rolü, öznenin, ilk başta kendisi için imkânsız olanı özgün bir şekilde anlatmasını sağlamaktır (Guerrero, 2018). Lacan'ın bir diğer neolojizmi ise *trop-matisme'dir* (Fransızca'da trop kelimesi "fazla", "aşırı" anlamına gelir). Bu, gösteren zincirinden taşan, aşırı olan ve yazılamayan bir şeydir. Analistin rolü, taşanı yazmak değil, özneye bunu yazması için eşlik etmek ve gösteren zincirine tekrar dâhil edilmek üzere taşanı yakalamaktır (Guerrero, 2018).

1.4.Çalışmanın Konusu

Cinsel taciz ya da tecavüz, bedene yönelik bir tehdit içeren travmatik karşılaşmalardır ve özne, diğerinin cinsel nesnesi konumuna indirgenir; bu durum, "temel fantezi perdesinin kırılması" ile sonuçlanır (Bonnaud, 2020). Öznel işleyiş olmadan travma gerçekleşmez; her özne, bu olayı kendi öznel konumuyla ilişkili olarak tarihsel bir sürece sokar (Bellangé, 2008). Taciz veya tecavüz edilen kişinin travma deneyimi, bir tür öznel ölüm biçiminde ortaya çıkar (Guerrero, 2018). Çünkü iradeleri sıfıra indirgenir ve saf bir nesne konumuna düşerler. Ayrıca cinsel travmanın semptomlarının, vajinismus, tiksinti, cinselliği reddetme, iktidarsızlık gibi cinsel

etkileşimlerle ilgili olabileceğini ya da inhibisyon, erkeklere karşı saldırganlık ya da korku şeklinde ortaya çıkabileceğini ifade eder.

Lacanyen psikanalizde, travma gerçek'te yer alır ve doğası gereği söze dökülemez ve dil yoluyla simgeleştirilemez. Özne, travmatik karşılaşmayı anlattığında, gerçek yeniden yapılandırılır. Travmanın gerçek tarafı, öznenin yaşamını gösteren zincirinde bir boşluk oluşturarak ve öznenin nesne ilişkilerini etkileyerek bozar (Bistoen, 2016). Travmanın bu travmatik yönü, öznenin söylemindeki gösterenler aracılığıyla izlenebilir. Bunun yanında, travma, psikoloji ve psikanaliz literatürünün temel konularından biridir. Ancak, bildiğimiz kadarıyla, cinsel taciz ya da tecavüz nedeniyle travmatize olmuş özneler Lacanyen Söylem Analizi yoluyla incelenmemiştir. Bu nedenle, bu çalışma, travmatize olmuş öznelerin söylemini, öznenin Başka ve başka ile ilişkisi, dildeki eksiklikler ve vurgular, kültürel temalar ve tekrarlar bağlamında incelemeyi amaçlamaktadır.

BÖLÜM 2

YÖNTEM

2.1. Nitel Yöntem ve Lacanyen Söylem Analizi

Söylem analizi, nitel metodolojilerden biri olarak, yazılı ya da sözlü dilin söylemsel tezahürlerini incelemek için çeşitli disiplinlerde kullanılmaktadır. Söylemin kendisinin gerçekliğine odaklanır (Pavón-Cuéllar & Parker, 2014). Travmatize olmuş bireylerin öznel söylemlerini incelemek için nitel metodolojiyi, özellikle söylem analizini tercih ettim çünkü bu yöntem, olayların gerçekliğini göz ardı etmeden öznelerin deneyimlerini çalışmayı amaçlar. Ayrıca, öznenin deneyimlerini nasıl çerçevelediğine vurgu yapar (Frosh, 2014).

Lacanyen Söylem Analizi, Ian Parker tarafından geliştirilmiş olup, Lacan'ın söylem analizine yaptığı katkılara dayanmaktadır (Parker, 2005a). Söylemde analiz edilen olaylar yalnızca söylemsel yapıya indirgenemez; bu olaylar aynı anda bir gösteren yapısının içinde gerçekleşir (Lacan, 1991; aktaran Pavón-Cuéllar & Parker, 2014). Dolayısıyla, özne konuştuğunda, travma gösterenler tarafından inşa edilir ve bu süreç geriye dönük olarak ortaya çıkar (Pavón-Cuéllar & Parker, 2014).

Lacan'ın teorik çalışmaları, söylem analizinin ötesine geçerek söylemlerde öznelarasılığın da kapsar (Baltacı, 2022). Lacanyen Söylem Analizi'ni kullandım çünkü bu analiz yöntemi, söylemin dilini analiz etmek için Lacanyen psikanalitik bir perspektif benimseyerek, gerçeklik ve bilgiyi bilimsel bir yaklaşımla sunar (Baltacı, 2022). Psikanalizde, incelenen özne bilinçdışıdır ve bu, konuşan öznenin dili içinde yapılandırılmıştır (Lacan, 1998; aktaran Baltacı, 2022).

2.2. Lacanyen Söylem Analizi

Lacanyen Söylem Analizi, bölünmüş öznenin eksikliğinin söylemsel biçimlerini, imgeler, gösterenler ve bastırılmış materyalin dile getirilemeyen yönlerini retroaktif ve başarısız zamansallık mantığıyla iç içe geçirerek inceler (Roberts & Malone, 2014). Parker, Lacanyen Söylem Analizi için yedi unsur geliştirmiştir ve bu unsurlar, ardışık adımlar olarak değil, metinleri incelemek için teorik bir temel olarak hizmet eder ve analizi daha erişilebilir kılar (Parker, 2005a; 2010). Bu unsurlar, metnin biçimsel özellikleri, temsilin sabitlenmesi, faillik ve belirleme, bilginin rolü, dildeki konular, bakış açısının açmazları, metinsel malzemenin yorumlanmasıdır. Bu araştırma için deşifre edilen seans kayıtlarının her biri Lacan'ın söylem yaklaşımına dayanan bu unsurlara göre analiz edilmiştir (Parker, 2010).

2.3. Örneklem ve Veri Toplama

Bu araştırmanın verileri, travmatize olmuş bireylerle gerçekleştirilen psikoterapi seanslarına ait metinlerden oluşmaktadır. Kişilerin travmasının belirlenen nedeni cinsel taciz ya da tecavüzdür. AYNA Klinik Psikoloji Destek Ünitesi'nde seans yapmakta olan terapistlere, cinsel taciz ya da tecavüz üzerine konuşan bireylerle seans yapıp yapmadıkları kişisel olarak sorulmuştur. Ayrıca, bu seanslarda cinsel taciz veya tecavüz meselesinin önemine dair sorular yöneltilmiştir. Seanslar, içeriklerine dayanarak terapistler tarafından seçilmiştir; hem kişilerin taciz ya da tecavüz hakkında açıkça konuştuğu hem de kişilerin kullandığı söylemin terapistte cinsel taciz ya da tecavüzü konuştuğunu düşündürdüğü seanslar dahil edilmiştir.

Buna göre, beş kişinin seansları analiz edilmiş ve tanımlayıcı bilgileri metinde Tablo 1'de verilmiştir. Kişilerin isimleri araştırmacı tarafından değiştirilmiş ve metin içerisinde yer alabilecek kişisel bilgiler gizliliği korumak adına değiştirilmiştir.

2.4. Yöntem ve Veri Analizi

Araştırma için etik onay, Orta Doğu Teknik Üniversitesi İnsan Araştırmaları Etik Kurulu (Protokol No: 365-ODTU-2021) ve ardından AYNA Klinik Psikoloji Destek Ünitesi'nden alınmıştır. Toplamda, terapistler tarafından yirmi üç seans kaydı sağlanmıştır. Tüm kayıtlar dinlenmiş ve deşifre edilmiştir. Bazı seans kayıtları başlangıçta terapistler tarafından deşifre edilmiş olsa da araştırmacı tüm transkriptleri gözden geçirmiş ve gerekli durumlarda kelimesi kelimesine düzeltmeler yapmıştır. Bu transkriptlerden on yedisi, Lacanyen Söylem Analizi'nin yedi unsuru doğrultusunda analiz edilmiştir.

2.5. Refleksivite ve Araştırmanın Güvenilirliği

Lacanyen söylem analizi, araştırmacının konumunun refleksif bir analizini gerektirir (Parker, 2005a). Lacan, analizdeki birincil direncin, analistin kendi direncinden kaynaklandığını belirtir (Lacan, 1977, Parker, 2005a'da aktarıldığı üzere). Relativist ve konstrüktivist perspektiflere dayanan çalışmalarda, araştırmacının rolü hem vazgeçilmez hem de kontrol edilemezdir (Baltacı, 2022).

BÖLÜM 3

SONUÇ

Veriler, Parker'ın Lacanyen Söylem Analizi'nin yedi unsuru kullanılarak analiz edilmiştir. Okuma ve kodlama süreci boyunca, Lacanyen psikanaliz teorisi ve Parker'ın metodolojisini dayandırdığı 21 boyut dikkatle ele alınmıştır. İlk analiz, beş odak noktası ortaya koymuştur: öznenin dilinde gösterenlerin tekrarı, Başka ve başka ile ilişki, dildeki yokluk, dildeki vurgu ve söylemdeki kültürel öğeler. Bu beş odak noktası ve temalar, aşağıda Tablo 2'de listelenmiştir. Analizde çıkan odak noktalarının alıntılarının Türkçesi yukarıda mevcuttur.

Tablo 2. Analizin Odak Noktaları

1. Öznenin Dilindeki Gösterenlerin Tekrarı
 - 1.1. Yarılmaya İlişkin Gösterenlerin Tekrarı
 - 1.1.1. "Bir şekilde" ve "Bir Anda"
 - 1.1.2. "Açık": Açık Konuşmamak ve Açık Olmak
 - 1.1.3. "Bilmiyorum"

- 1.2. Eşsesli Gösterenlerin Tekrarı
 - 1.2.1. “Durmak” ve “Durum”
 - 1.2.2. “Garip”
- 1.3. Bedenle İlgili Gösterenlerin Tekrarı
 - 1.3.1. Vajina ve Kulak Muayenesi ile Cinsel İlişki İçin Eşsesli İfade: “Cihaz” ve “Sokmak”
 - 1.3.2. “Sürmek”
 - 1.3.3. “Dokunma”
 - 1.3.4. Mide Bulantısı
2. Başka ve başka ile İlişki
 - 2.1. “Kızan” ve Korkutan Başka
 - 2.2. Suçlayıcı Başka
 - 2.3. “başka” ile Özdeşleşme: Aynı Şeyi Yaşayanlar
3. Dildeki Yokluk: Söylenmeyen
 - 3.1. Tecavüz/ Taciz Eden Kişinin Adı
 - 3.2. Tecavüzü İsimlendirmemek
 - 3.3. Bedenle İlgili İfadeler
4. Dilde Vurgular
 - 4.1. Suçluluk ve Utanç Üzerine
 - 4.2. Sosyal Bir Normun İfade Edilmemesi Üzerine
 - 4.3. Hukuki İşlem Yapma ve Cezalandırma Üzerine
 - 4.4. Tecavüz/Taciz Hakkında Konuşmak veya Konuşmamak Üzerine
 - 4.5. Destek Eksikliği Üzerine
 - 4.6. Bir Yetişkinin Varlığı veya Yokluğu Üzerine
 - 4.7. Cinsel Tacizin/Tecavüzün Geriye Dönük Anlamlandırılması
 - 4.8. Tecavüz/Taciz Eden Kişi ile Yeniden Karşılaşmak
 - 4.9. Değişim Üzerine: "Eski Ben/Geçmişteki Gibi"
 - 4.10. "Benim başıma gelmez."
 - 4.11. Yaş Farkı
5. Söylemdeki Kültürel Öğeler
 - 5.1. Tecavüz/Tacizi Anlatırken Argoda Kullanılan Kelimeler
 - 5.2. Kız Olmakla İlgili Kurallar
 - 5.3. Başkalarının Ne Deyeceği Hakkında Düşünceler

- 5.4. Sorunlar Hakkında Konuşmamak
- 5.5. Babasının Tecavüz/taciz Eden Kişiyi Öldüreceğinden Korkmak

BÖLÜM 4

TARTIŞMA

Bu çalışmada, cinsel taciz veya tecavüz nedeniyle travmatize olmuş öznelerin söylemlerini Lacanyen Söylem Analizi aracılığıyla incelemek amaçlanmaktadır.

Çalışmanın sonuçlarına göre, cinsel taciz veya tecavüz sonucu travmatize olmuş özneler, belirsizlik ve dilde ortaya çıkan yarılmalar bağlamında, kendi öznel deneyimlerine özgü gösterenleri tekrar ederler. Bu gösterenler arasında şu ifadeler yer almaktadır: "bir şekilde", "açık", "bilmiyorum", "durmak, durum", ve "garip". Öznel deneyimlerine özgü olarak bedene dair gösterenler de tekrar edilmektedir; vajina ve kulak muayenesi ile cinsel ilişki için aynı ifadelerin kullanılması ("cihaz" ve "sokmak") ve "sürmek" için eşsesli ifadeler, dokunma ve mide bulantısı ifadeleri bu gösterenlere dahildir.

Analizin ikinci odak noktası, öznelerin Başka'ya konumlanmalarıdır. Başka onlar için korkutucu ya da suçlayıcıdır. "başka" ile ilişkileri açısından ise, benzer deneyimleri yaşamış olan diğer kişilerden bahsederler.

Üçüncü odak noktası olan dildeki eksiklik bağlamında, tecavüz/taciz eden kişinin ismi, tecavüz/taciz ve vücut bölümlerine ait kelimeler dile getirilmez. Dördüncü odak noktasında, dildeki vurguya bakıldığında, özneler suçluluk ve utançlarını, yasal işlem ve cezaların eksikliğini, tecavüz/taciz hakkında konuşma ya da konuşamama durumlarını, destek eksikliğini, bir yetişkinin varlığını veya yokluğunu, cinsel tacizin geriye dönük anlamını, taciz/tecavüz eden kişi ile tekrar karşılaşmayı, kendilerindeki değişimi, "benim başıma gelmez" ifadesini ve yaş farkını vurgularlar.

Son olarak, beşinci odak noktası söylemdeki kültürel öğelere yöneliktir. Özneler, taciz/tecavüzü anlatırken argo kelimeler kullanır, kız olmanın kuralları, başkalarının ne diyeceği hakkında düşünceler, sorunları konuşmama ve babalarının taciz/tecavüz eden kişiyi öldürmesinden korkmak gibi kültürel öğeleri dile getirirler.

Verilerin analizi ışığında, tartışma bölümünde ilk olarak, her bir vakada travmanın nasıl dildeki belirsizlik ve yarılmalarla ve beden aracılığıyla tekrarlar yoluyla inşa edildiği bağlamında öznellikleri ele alınacaktır. İkinci olarak, konuşulmayan şeyler ve öznenin kimliğindeki belirgin değişimler bağlamında yarılmanın izleri tartışılacaktır. Üçüncü olarak, semptomlar ve bunların hem öznel boyutta hem de sosyal ve kültürel boyuttaki tezahürleri incelenecektir. Son olarak, öznelere simgesel bir eylem arayışları tartışılacaktır.

4.1.1. Belirsizlik ve Yarılmaya İlişkin Tekrarlar: Deliğe Anlam Vermek

Burcu, Özge, Meryem ve Tuğçe, tecavüz ya da taciz hakkındaki anlayışları, verdikleri anlam ve öznel konumlanmaları ile ilgili söylemde belirsizlik ve yarılma ile ilişkili gösterenleri tekrar ederler. Bu gösterenler, “bir şekilde” (Burcu), açık konuşamamak ve açık olmamak (Burcu), tecavüz hakkında nasıl konuşulacağını bilmemek (Özge), “durmak” ve “durum” için eşsesli ifadeler (Meryem), “garip” ifadesinin eşsesliliği (Meryem) ve bedenle ilgili gösteren olan “dokunma”nın tekrarıdır (Tuğçe). Bu ifadeler, öznelere tecavüz ya da tacizi konumlandırma biçiminde, travmatik karşılaşmanın öznel deneyimine özgü bir belirsizlik ve yarılma olduğunu gösterir. Gösterenler zincirinde bir delik vardır; başka bir deyişle, travmatik karşılaşmanın yol açtığı gerçeklikte bir yarılma meydana gelir. Özne, bu olaya anlam vermek için tekrarlar yoluyla bir girişimde bulunur ve bu girişimler, fantazmin perdesini sunar (Bistoën, 2016; Wright, 2021). Travmanın öznenin tarihçesiyle entegre edilmesi ve etkilerinin azaltılması, tekrarlar yoluyla işlev görür ve bu tekrarlar, öznenin travmayı simgesel düzene entegre etme çabalarıdır (Bellangé, 2008).

Burcu:

Burcu'nun söyleminde belirsizlik ve yarılma, “bir şekilde” ve “bir anda” tecavüze uğramış olmasıyla ilgilidir. Bu ifadeleri kullandığı noktalar, cinsel ilişki yaşadığı erkekle olan ilişkilerinde pasif bir konumlanmasını da yansıtır. "Bir şekilde", "aniden" ve "başkalarına açık olamamak" gibi tekrarlar, Burcu'nun tecavüzle ilgili konumlanmasını ve bu olay karşısındaki rolünü ortaya koyar. Suçluluk vurgusu bağlamında, tecavüzcüye bedenini nasıl kullandığı sorusunu sorar. Tecavüzdün önce yaptığı şeyler konusunda pişmanlığını dile getirir. Başka ile olan ilişkisi ise korkutucu olarak tanımlanır. Tanıdığı kişilerle açıkça konuşma güçlüğü, Başka ile olan

ilişkisiyle yorumlanabilir. Söyleminde ayrıca tecavüzcünün kendisinden genç olması nedeniyle kendisini kullandığını belirtir. Travmanın semptomu, öznenin fantazmasına göre yapılır ve temsil edilemeyen gerçeği gizler. Burcu'nun tecavüzle ilgili fantazmı, suçluluk üzerine yapılandırılmıştır ve bu, eylemlerinin sorumluluğunu almama şeklinde kendini gösterir (Bistoën, 2016; Chassaing, 2010). Tecavüzü anlatma biçimi, hem kendisinin hem de tecavüzcünün konumunu ifade eder; "götürülmek" ve "kaldırılmak" gibi argo ifadeler kullanır. Onun fantazmı, tecavüzcünün aktif pozisyonu ve kendisinin pasif pozisyonu etrafında şekillenmiştir.

Özge:

Özge'nin söylemindeki belirsizlik ve yarılma, tecavüzden sonra ne yapacağını ve bunu ebeveynlerine nasıl anlatacağını bilmediğine dair "bilmiyorum" ifadesinin tekrarıyla ortaya çıkar. Ebeveynlerinin onu suçlayacağını tahmin eder, bu da suçluluk duygularıyla örtüşür ve terapistten özür dilemesine neden olur. Lacan'ın (1998) belirttiği gibi, aktarım, öznenin travmayı yeniden yapılandırmasını sağlayan tekrarı ortaya çıkarmasına olanak tanır. Özge, ebeveynleriyle ilgili suçluluğunu terapi seansında terapistte aktarır. Bu araştırmadaki 5 kişiden sadece Özge tecavüz eden kişiye dava açmıştır. Özge'nin söylemi, suçluluk ve ebeveynlerinden gelecek suçlama beklentisi üzerine kuruludur. Ek olarak, babasının tecavüzcüyü öldüreceğini hayal eder; bu durum, kendi suçluluğu ve tecavüzcünün suçunu arasında bir belirsizlik ortaya çıkarır. Suçluluk, onun fantazmında önemli bir rol oynar. Diğer kadınlarla özdeşleşmesi, tecavüzcünün aynı şeyi başkalarına da yapma ihtimali ve diğer kadınların herhangi bir önlem almadan nasıl yaşayabildiklerini anlayamaması etrafında şekillenir. Ayrıca, ilk başta böyle bir şeyin başına gelmediğini düşündüğünü ve durumu örtbas etmeye çalıştığını ifade ederken, kendisini suçlamaktadır. Guerrero'nun (2018) belirttiği gibi, yarılma özneye istenmeden dayatıldığında, bu yarılmanın işlenmesi sınırlıdır ve öznenin söyleminde bir sabitleme, yani *fixion* vardır. Özge'nin *fixion*'u suçluluk etrafında şekillenmiş olup, söylemi sabitlenmiş ve bunun etrafında bir kısır döngü oluşmuştur. Travmanın anlamsızlığı, temsil edilemeyen gerçek, onun suçluluğu bağlamında tekrarlanır. Arkadaşlarına tecavüzü anlatabildikten sonra, suçlu olanın kendisi değil, tecavüzcü olduğunu belirtir ve ona dava açar, ayrıca onun cezalandırılması gerektiğini vurgular. Guerrero'nun (2018) belirttiği gibi, sosyal düzen bozulduğunda, bunu yeniden kurmanın yolu yasa ve ceza

sistemidir. Tecavüzcüye dava açmadan önce, babasının tecavüzcüyü öldüreceğine dair hayali, sosyal yasa ilişkilidir. Bu nedenle, Özge'nin isteği veya niyeti, tecavüz ya da taciz sonrası saf bir nesne haline gelmek yerine, hukukun ona öznel kimliğini yeniden kurma olanağı sağlamasıyla belirlenmiş ve tanınmış olur.

Meryem:

Meryem, söylemi belirsizlik ve yarıma üzerine kurulan üçüncü öznedir. Lacan'ın belirttiği gibi, kelimelerin eşselliği doğası, öznenin konuşmasında belirsizliğe yol açar (1957-58). Meryem, durmak ve durum kelimeleri için eşsellik içeren ifadeler kullanır. Rüyasında eniştesinin tamamen çıplak yattığı ve onu durdurmadığı anı anlatır. Ayrıca, eniştesi bacaklarına dokunduğunda onu durdurmayı düşündüğünü söyler. Deneyimini ise "durum" olarak ifade eder. Türkçede "dur" göstereni, eniştesini durdurabilmesi veya durduramaması konusu etrafındaki söyleminde tekrarlanır. Meryem'in kullandığı diğer eşselli ifade ise "garip" gösterinidir. Bu kelime, aile bağlarını ifade eden bir anlam taşır. Meryem, bu kelimeyi ailesine "eniştem burada" demeyi düşündüğü sırada kullanır ve bu, durumun garipliğini düşündüğü bir noktada geçer. Bu, sosyal yasanın ihlali anlamına gelebilir. Taciz eden kişi Meryem'in akrabası olduğu için "garip" kelimesi, tacizden sonra garip/kimsesiz ya da yalnız olma anlamlarını da içerebilir. Onunla olan bağlardaki yarıma, gariplik kelimesiyle aile bağları üzerindeki yasa ihlali gösterir. Ayrıca, eniştesini durdurmakla ilgili sorumluluğunu dile getirir ki, başlangıçta bunu yapamamıştır. Bu, aynı zamanda, ailesinin onu suçlayabileceği olası tepkiler hakkında konuştuğu noktadır. Bunun yanı sıra, tacizle ilgili olası hatalarını düşündüğünü anlatmıştır. Özge gibi, Meryem de babasının kendisini taciz eden kişiyi öldüreceğini hayal eder. Taciz eden kişiyi aile içinde cezalandırma ihtiyacını dile getirir ve bu hayal bile onun saf bir nesne haline gelmekten özne kimliğini korumasını sağlamaktadır. Aile içindeki sosyal yasanın yarıması, dil sürçmesiyle de ifade edilir; olaya anlam yükleyemediğini söyleyemeyip üç kez "adlandırmaya çalışmak" şeklinde tekrar eder: "Adlandırmaya adlandırmaya adlandırmaya çalışmak ve anlamlandıramamak, böyle bir hafta böyle devam etti." Meryem'in söylemindeki yarımanın belirginliği, "garip" göstereninin tekrarı etrafında sabitlenmiştir. Böylece, Meryem'in söylemindeki yarıma, dil sürçmeleri ve tekrarlanan gösterenler aracılığıyla ortaya çıkar.

Tuğçe:

Tuğçe'nin travmatik karşılaşmaya ilişkin öznel deneyimi, "dokunma" göstereni aracılığıyla inşa olmuştur. 9 ya da 10 yaşındayken komşusu tarafından tacize edilir; komşusu onun bedenine dokunur. Tuğçe, tacizi annesinin dokunuşu ile komşunun dokunuşu arasındaki farkı anlamlandırma konusundaki belirsizlikle ilişkilendirir. Bu travmatik karşılaşma, annesinin ve komşusunun dokunuşu arasındaki benzerlik üzerinden anlam kazanır ve annesinin beden sınırları hakkında sosyal bir normu dile getirmedigine vurgu yapar. Terapistinin bu sınırlar hakkında konuşan ilk kişi olduğunu ve bu noktaya kadar taciz konusunda belirsizlik yaşadığını belirtir. Ayrıca, bedenine dokunma korkusu, romantik ilişkilerine de genellenmiştir ve erkeklerin en ufak bir dokunuşundan bile rahatsızlık duyduğunu ifade eder. Çalışmanın beş öznesinden biri olan Tuğçe, utanç duygusundan bahseden tek kişidir. Utanç duygusunun annesinden kaynaklandığını belirtir. Komşusunun ona istismarda bulunduğunu annesine anlattıktan sonra, annesi ona istismar eden kişinin suçlu olmayacağını, ancak kendisinin kötü bir üne sahip olacağını söyler. Tuğçe'nin travmatik karşılaşması, annesiyle olan ilişkisi bağlamında suçluluk dolayımıyla öznenin tarihçesinde yer bulmuştur.

4.1.2. Bedene İlişkin Tekrarlar – Gerçeğin Beden Aracılığıyla İsrarı

Gerçek, öznenin fantazmıyla gizlenmiş olsa da bedende ısrar eder (Bellangé, 2008). Gerçek beden doğrudan algılanamaz; simgesel ve imgesel sınırlarında ortaya çıkar. Gerçek, tam olarak ifade edilemediği için bedende ısrar eder (Zwart, 1998). Çalışmanın sonuçları bağlamında, bedenle ilgili gösterenlerin tekrarı, gerçek ile ilişkilendirilecek şekilde tartışılacaktır. Aynı güç, nevrozu ve gerçek bedeni inşa eden gösterenlerin seçilmesinden sorumludur.

Çalışmadaki her özne, bedenle ilgili deneyimlerini en az bir kez dile getirir. Ancak özellikle Deniz, travmasını beden aracılığıyla öznelletirir. Bu nedenle Deniz'in öznel deneyimi, bu çalışmanın diğer öznelere farklıdır.

Bu bölümde, Deniz'in öznel deneyimi, önce bedenle olan ilişkisi, ardından tüm öznelere bedenle ilgili tekrarladığı gösterenler üzerinden incelenecektir.

Deniz:

Deniz, vajina ve kulak muayenesi ile taciz sahnesini aynı ifadelerle ve aynı özne konumlanmalarıyla dile getirir. Söyleminde, kendisi pasif ve kurban konumundayken, kendisini taciz eden kişi ve doktorlar aktif ve saldırgan pozisyonlardadır. Vajina ve kulak muayenesini, bedenine yapılan bir saldırı olarak ifade eder ve taciz anısıyla aynı söylemsel ifadeyi kullanır; örneğin, taciz eden kişiyi üstünden kaldırmaya çalıştığını anlatır. Ayrıca, taciz anısını, bir otel odasında bir adamla uyanana kadar hatırlamadığını ve mücadele ederken "Bana bir şey yapma" dediğini belirtir. O kadar dissosiyatif bir durumda kalmıştır ki, bir arkadaşı ona adamın kendisini taciz ettiğini ve hatta ona silah çektiğini söylemiştir. Gerçek, mekânsallığın ve zamansallığın dışında olduğu için temsil edilemezdir (Gürsel, 2021). Öznenin mekânsallığında ve zamansallığında herhangi bir çökü, travma ve semptomların üretilmesine yol açar. Deniz'in durumunda, travmatik karşılaşma, simgesel ve imgesel düzenlerin çöküşüne neden olmuştur; taciz anısına dair bir hatırası yoktur, ta ki mücadele etmeye başladığı ana kadar. Deniz, travmanın gerçeğin patlamasıyla bir delik açtığı *trou-matisme*'in bir örneği olabilecek bir vakadır (Wright, 2021). Travma, gerçek ile kaçırılmış bir karşılaşmadır (Lacan, 1998). Deniz'in eylemleri, bedeni aracılığıyla travmanın tekrarıdır; vajina muayenesi deneyimi, onun için travmatik olanı tekrar ettirmiştir. Bastırılmış olan ve hatırlanamayan şeyin dışavurumu, Deniz için tekrarlama zorlantısı biçiminde ortaya çıkar. Semptomun yapısı, öznenin fantazmının izlerini taşır (Bistoën, 2016). Deniz'in fantazmı, kurban pozisyonu etrafında şekillenmiştir; kulak muayenesini de aynı kelimelerle dile getirir.

Ayrıca, Deniz, ilk deneyimlediği taciz ve vajina muayenesi için eşselsilik içeren ifadeler kullanır ve bunu bedeni aracılığıyla da ifade eder. İlk seansta kuzeninin penisini bedenine "*sürekli*" *sürttüğünden* bahseder. 23. seansta vajina muayenesinden bahsederken, sağlık sorunlarıyla ilgili olarak "*Bu sürekli mi sürecektir?*" diye sorar. Bu, Lacan'ın (1998) simgeselleştirme açısından hiçbir şey yaratılmayan özdeş travmatik rüyalara odaklanmasına benzer. Gerçek, aynı sözlerle Deniz'in bedenine geri döner. Böylece gerçek, beden aracılığıyla ısrar eder ve tekrar eder. Vajina için belirsiz bir zamir olan "oraya" kullanımı, söyleminde bir başka deliktir. Ayrıca, kimsenin "oraya" dokunmasına izin vermediğini, çünkü kendisinin bile oraya dokunamadığını vurgular. Bedenine karşı bir mesafe vardır.

Deniz, taciz ile ilgili olarak bir yetişkinin varlığının önemine vurgu yapar; burada annesi koruyucu bir roledir, çünkü Deniz, kuzeninin istismarını anlattıktan sonra annesi polisle konuşmuştur. Annesi, erkeklerle mesafeyi nasıl koruyacağı ve kız olmanın kuralları hakkında ona tavsiyelerde bulunur; örneğin, erkeklerin gözlerinin içine bakmaması gerektiğini söyler, bu nedenle Deniz, hala erkeklerin gözlerine bakmadığını belirtir. Ancak fiziksel temasla ilgili rahatsızlıklarını erkeklerle konuşmakta zorlanır, ancak buna dayanamaz.

"Dokunma"

Dokunma göstereninin tekrarı, Özge, Meryem, Deniz ve Tuğçe'nin söylemlerinde belirgindir. Her öznenin bu göstereni kullanımı, onların fantazmi ve hikâyeleriyle ilişkilidir. Ancak, rahatsızlık ve tiksinti duyguları her özne için ortaktır. Taciz eden kişinin dokunuşu, öznelere beden sınırlarının ihlali anlamına geldiği için bu durum anlamlandırılır.

Dokunma göstereni aracılığıyla bedenleri üzerinden bir ihlal gerçekleşmiştir, bu da gösteren zincirinde bir yarılmaya yol açmıştır. Bu nedenle, rahatsızlık ve tiksinti duygularıyla birlikte tekrar ederler.

"Mide bulantısı"

Mide bulantısı göstereni, Özge ve Meryem tarafından tekrarlanır. Özge, tecavüzü kanıtlamak için bunu konuşmak zorunda kalmanın kendisinde mide bulantısı yarattığını tekrar eder. Ayrıca, tecavüzcüye dava açma cesareti bulmadan önce tiksinti ve mide bulantısı hissettiğini söyler. Tecavüzü ya da tacizi anlatırken kullanılan mide bulantısı göstereni, gerçek düzenle ilişkilidir. Bastırılmış olanın dışavurumu, gösterenin tekrarı aracılığıyla ortaya çıkar (Freud, 1955b). Öznenin gerçek'ten gelen bu duruma anlam verebilmesi için simgesel düzenlemeye ihtiyaç vardır (Melman, 2023; aktaran Bellangé, 2008).

Meryem, taciz eden kişi ile aile bağlarına atıfta bulunarak mide bulantısı hissini vurgular. Akrabasının sosyal bir yasayı ihlal etme cesaretinden bahseder. Bu durumda, mide bulantısı göstereni, ensest tabusuna ve bastırılmış olanın geri dönüşüne işaret eder. Sosyal bir yasa ihlal edildiğinde, gösteren zincirinde bir kesinti olur ve gerçek, gösterenler aracılığıyla ortaya çıkar.

4.2. Yarılmanın İzleri

Öznelerin söylemlerindeki yarılmalar, öncelikle gösterenlerin tekrarlarında izlenir ve bu tekrarların nerede yapıldığı araştırılır. "Bir şekilde, aniden" gibi gösterenlerin tekrarı, tecavüzle ilgili anlatılarında bir yarılma olduğunu ve söylemlerinde boşluklar olduğunu gösterir. Ayrıca, Özge'nin söylemindeki "bilmiyorum" göstereninin tekrarı da söyleminde bir yarılma olduğunu ifade eder. Travmanın gerçeği, söylemindeki bu yarılmalar aracılığıyla patlak verir.

Bu çalışmanın öznelere, tekrarlanan gösterenlerin yanı sıra, kendilerindeki değişimden de bahsederler. Eski hallerinin ve şimdiki kendilerinin farkını ifade ederler, başlarına böyle bir şeyin gelmeyeceğini düşündüklerini belirtirler ve yaşadıklarına geriye dönük anlam verirler. Ayrıca, söylemlerinde tecavüz veya taciz eden kişinin adlarının, "tecavüz" kelimesinin ve bazı vücut bölümlerinin adlarının dile getirilmemesi gibi dilde eksiklikler bulunur. Bu söylem bileşenleri, travmanın doğası, gerçekliğin simgesele yarılması kapsamında tartışılacaktır.

Özge, artık eskisi gibi olmadığını vurgular. Tecavülden sonra insanlara karşı davranışlarının ve fikirlerinin değiştiğini belirtir. Eski benliğini kaybetmiş gibi hissettiğini söyler ve bu değişimi, önceki kimliğinin kaybı olarak deneyimler. Burcu ise değişimi farkındalık ve o zamanki Burcu ile şimdiki Burcu arasındaki büyük fark olarak anlatır. Kendilerindeki değişime dikkat çekerken, Özge ve Meryem başlarına böyle bir şeyin geleceğini hiç düşünmediklerini belirtirler. Bu kadınlarla ilgili algılarındaki değişimi ve öz imajlarında bir yabancılaşma hissini vurgularlar. Guerrero'nun (2018) belirttiği gibi, cinsel istismara uğrayan kişi, travmayı bir tür öznel ölüm olarak deneyimler. Bu vurgu, iradelerinin sifıra indirgenmesi ve nesne konumuna düşmeleri ile ilgilidir; ancak bu, aynı zamanda düşünülemez ve bilinmeyen boşlukla ilgilidir (Verhaeghe, 2019). Travmanın yarılması, gerçeklikteki boşlukla birlikte, travmanın yeniden yapılandırılması ve tarihsel hale getirilmesi, özne için başlangıçta kaydedilemeyen şeyin yeniden yazılmasına yol açar. Onlar için yeni bir hikâye ortaya çıkar.

Deniz, Tuğçe, Özge ve Meryem, deneyimlerine geriye dönük anlam verdiklerini vurgularlar, bu da travmada *après-coup* kavramını örnekler. Deniz, ancak cinselliği

anlayacak yaşa geldiğinde istismarın anlamını kavrayabildiğini belirtir. O yaşa gelmeden önce, başına geleni anlayamamıştır. Tuğçe, başlangıçta komşusunun ne yaptığını anlamadığını, ancak garip bir şey hissettiğini anlatır.

Tuğçe'nin anlatımında hem deneyimlerine anlam yükleme süreci hem de başlangıçta bu anlamın eksikliği, geriye dönük anlamlandırmanın kilit unsurlarıdır. Özge, kendisini tecavüz eden kişiden bir mesaj aldıktan sonra olanları anlamaya başlar. Diğer öznelere farklı olarak, Özge'nin geriye dönük anlamlandırması, tecavüzü inkâr etmesiyle ön plandadır. Meryem ise başta eniştesinin davranışlarını anlayamadığını vurgular. Geriye dönük anlamlandırma, her öznenin hikâyesinde farklılık gösterir. Gerçek, yani *tuché*, öngörülemez, temsil edilemez ve tam anlamıyla ifade edilemez, ortaya çıktıktan sonra bile (Wright, 2021). Bu nedenle, özne travmayı imgesel ve simgesel aracılığıyla yalnızca geriye dönük olarak inşa eder (Chapman, 2021). Travmanın anlamsızlığı, öznenin onu fantazm gibi bir imgesel yolla söze dökemediğinde ortaya çıkar; bu fantazm, temsil edilemeyen gerçeği gizler (Rondepierre, 2017).

Travmanın yarılmasının bir diğer izi, bu çalışmanın öznelere söyleminde dile getirilmeyenlerde görülür. Burcu, taciz eden kişinin adını "o kişi" ve "onun ismi" olarak ifade eder. Burcu, taciz eden kişinin adını dile getirmez. Söylememeyi seçtiği isim Bu, Burcu'nun tecavüzcüsüne olumlu bir şekilde atıfta bulunmaktan kaçındığı ve adını söyleminde yok ettiği şeklinde yorumlanabilir.

Deniz ise kendisini taciz eden kişiyi "kendisi" olarak tanımlar. Meryem ve Özge ise kendilerini tecavüz eden kişiyi "o insan" ve "bu adam" olarak adlandırır. Meryem, eniştesinden "o insan" diyerek kendisini ondan uzaklaştırır. Söyleminde "eniştem" ifadesini kullanmasına rağmen, "o insan" ve "bu adam" ifadeleri öfke ve yarılma anlamlarını ifade eder. Özge'nin söylemi bağlamında, tecavüzcüsüne "o kişi" ve tecavüzü "olay" olarak atıfta bulunur. "Olay" kelimesi, Türkçede genellikle kriminal olaylarla ilişkilidir. Tecavüzü adlandırmamak veya tecavüz için böyle bir kelime seçmek, onun suçluluğu ve inkârıyla ilişkilidir.

Bu çalışmanın öznelere söylemindeki dile getirilmeyenler bağlamında, yarılma, simgeselleştirmenin ötesinde olanı izler (Lacan, 1998). Travmanın gerçeği

düşünülemez olduğundan ve bir boşluk görünümüne sahip olduğundan, gösterenler, gerçekliğin boşluğunu örme işlevi görür (Verhaeghe, 2019, Stevens, 2021). Söylenmeyen veya sansürlenmiş adlar ve her biri için kullanılan kelimeler, travmanın yarılmasının pusulası olan semptomun gösterenleridir (Bonnaund, 2020). Lacan'ın bilinçdışı, bir gösterenin başka bir gösterene işaret ettiği ve anlamın her zaman kaçırıldığı, geriye dönük olarak kurulduğu yerdedir (Verhaeghe, 2019).

4.3. Semptom ve Tezahürleri

Her bir vakanın öznel yapısına ilişkin olarak, öznelerin konuştukları gösterenlerin tekrarıyla ifade bulan semptomları, fantazmalarına dayalı olarak yapılandırılmıştır. Fantazm, gerçek ile karşılaşmanın, travmanın ve aldıkları *jouissance*'in bir sonucudur. Her öznenin *fixion*'ı, cinsel travmada yaşadıkları şiddet ile aldıkları *jouissance* arasında şekillenir. Lacan'ın (1977) belirttiği gibi, kişi gerçeğin karşısında az ya da çok suçludur (aktaran Bonnaund, 2020). Suçluluk, bilinmeyen bir *jouissance*'tan kaynaklanır ve her öznenin semptomlarına özgü olarak bunu tarihsel hale getirme çabaları, psikanalist için travmalarının yapısının bir pusulası niteliğindedir (Bonnaund, 2020). Semptomlarla ilgili önemli olan, onların neyi gösterdiği ve neyi tezahür ettirdiğidir (Guerrero, 2018).

Semptomları, bedenlerine mesafe koyma olarak ortaya çıkar. Deniz, sağlık sorunları olsa bile vajinasına dokunmaktan ya da başkalarının dokunmasından korktuğunu ifade eder. Vajinismus olasılığı (Deniz), erkeklerden çekingenlik nedeniyle uzak durma (Deniz), erkeklerin ufak fiziksel dokunuşlarından rahatsız olma ve erkekler tarafından zarar görme korkusu (Tuğçe), “babadan bile” korkma (Özge), erkekler tarafından kullanılma fikri (Burcu) gibi semptomlar öznelerin söylemlerinde yer alır.

Semptomlarla ilgili ilk bakış açısı, bedene olan bağlantılarıdır; bu bağlantılar, erkeklerle olan etkileşimlerde (hayali ya da gerçek) cinsel (vajinismus) ya da sosyal olarak ortaya çıkar. Yukarıda her vakada tartışıldığı gibi, beden, özellikle cinsel travmada, temel bir role sahiptir. Çünkü beden doğrudan bir tehdit altındadır ve cinsel nesne konumuna indirgenmiştir; bu nedenle semptomlar da beden etrafında şekillenir. Ayrıca, öznenin ifade edemediği travmanın anlamsızlığı, bedenden geri döner; bu, dokunma korkusu ve vajinismus biçiminde kendini gösterir (Lacan, 1998; Bonnaund,

2020). Böylece, bunlar travmanın ve onun bedene yansıyan gerçek ile ilişkisi üzerinden tezahürleridir ve öznenin fantazmasına dayanarak tekrarlamalar ve semptomlar yoluyla kendini gösterir (Rondepierre, 2017).

Semptomlarla ilgili ikinci bakış açısı, kültürel normlarla olan ilişkileridir. Bu semptomlar ve söylemlerindeki suçluluk, öznelerin söylemlerinde yer alan kültürel alanlarla ilişkilendirilebilir.

Deniz'in annesi, kız olmanın kurallarıyla ilgili öğütler verir; bu öğütler, erkeklerin dikkatini çekmemek için kızın yapmaması gerekenleri içerir, örneğin erkeklerin gözlerinin içine bakmamak, bacaklarını açık tutmamak gibi. Meryem, neden kendisinin başına geldiği konusunda düşündüğünü ve yalnız yaşamak, hayatında kimse olmaması nedeniyle müsait olmak, mini etek giymek, gece dışarı çıkmak, yanlış mesajlar vermek gibi bahaneler bulduğunu ifade eder. Ayrıca, Türk ailelerinde sorunların konuşulmamasından da bahseder. Tuğçe ise "Elalem ne der?" düşüncesi üzerine konuşur; "kirlilik", kızın adının lekelenmesi ve bir gün evlenecekleri için kızların namuslarını koruma gereği gibi konulara vurgu yapar. Kadınlara ilişkin bu kültürel normlar bağlamında, kadınların pozisyonu pasifken, erkekler cinsel olarak uyarılan konumda gösterilir; kadınlar kendilerini korumak ve önceden varsayılan cinsel dikkatlerine göre hareket etmek zorundadır. Kadınların bu kültürel söylemler içindeki yeri, nesne konumundadır. Çalışmanın sonuçlarına paralel olarak, Başka ile olan ilişkileri suçlayıcı ve korkutucu olarak tanımlanır.

Semptomları, suçluluk duyguları ve söylemlerindeki kültürel alanlarla uyumlu olarak, tecavüze veya tacize uğramanın sosyal düzeyde etkileri vardır. Suçluluk duyguları, aileleriyle ilişkilidir. Deniz, Özge ve Meryem'in babalarının tecavüz/taciz eden kişiyi öldüreceğine dair hayalleri, kadınların yerini belirleyen sosyal yasanın bir başka yönüdür. Her bir vakanın fantazm, *fixion* ve kendi tarihçesine dahil etme açısından benzersiz olmasına rağmen, semptomların ortaya çıkışı, Türk kültürüyle çok bağlantılıdır. Taciz veya tecavüze uğradıktan sonra erkeklerle mesafe ve erkeklerden korkma, sosyal yapılarının bir ürünü olarak görülmektedir. Guerrero (2018), travmanın sosyal düzeyde radyoaktif etkiler gibi yayıldığını ifade eder. Bu çalışmanın sonuçlarına benzer şekilde, travma eş merkezli daireler gibi yayılır ve ilgili herkesi etkiler. Tuğçe'nin vakasında bu durum açıktır; annesi, komşularının istismarının ortaya

çıkması ve diğer lojman sakinleri tarafından duyulması durumunda kızının adının çıkmasından korkar. Damgalanma, yaşadıkları lojmana kadar uzanır. Bu halkaların bir diğer uzantısı ise babanın tecavüzcüyü öldürme ihtimalidir.

4.4. Simgesel Bir Eylem Arayışı

Mevcut çalışmanın analizinde, özneler sosyal normların dile getirilmemesine, yasal işlemlerin ve cezaların eksikliğine, destek eksikliğine ve tecavüz/taciz hakkında konuşma ya da konuşamama durumuna vurgu yapmaktadırlar. Travma, öznenin simgesel sisteminde temsil edilmediği için, özneler travmatik deneyimlerini kültürün ya da toplumun yasalarıyla simgesel bileşenlere entegre etme arayışındadırlar; bu, travmanın etkilerini azaltır (Melman, 2023, aktaran Bellangé, 2008; Rondepierre, 2017).

Tuğçe, annesinin erkeklerle olan etkileşim sınırlarını sözlü olarak belirtmediğini ve bu konuda kendisiyle konuşan ilk kişinin terapisti olduğunu vurgular. Fantazmı aracılığıyla travmanın gerçeği ya da suçluluğu üzerine tarihsel hale getirme dışında, Tuğçe bedeninin erkeklerle olan sınırları hakkında bir sosyal normun simgeselleştirilmesine vurgu yapar. Tuğçe, yasal işlem ve ceza eksikliğine vurgu yaparken, Özge ve Meryem, babalarının taciz/tecavüz eden kişiyi öldüreceğine dair hayaller kurarlar; bu, bir tür sosyal cezalandırmadır. Tecavüzcüye dava açan Özge, tecavüzcünün alması gereken cezayı dile getirir. Deniz, annesinin polisi aradığını ve bir gözaltı olduğunu belirtir. Burcu hariç, bu çalışmanın tüm özneleri yasal işlemlerden, varlığından ya da yokluğundan bahseder. Sosyal düzen bozulduğunda, yasalar ve ceza sistemleri bu düzeni yeniden kurmanın mekanizmalarıdır (Guerrero, 2018). Özneler saf nesne konumuna indirgenmiş olduklarından, yasa ve simgeselleştirme yoluyla özne konumlarını yeniden kazanırlar. Sosyal düzeyde ödenecek bedel ya da yasal cezalar, sosyal düzenin yeniden tesis edilmesini sağlar ve öznenin ve Başkanın haklarını hatırlatır.

Deniz ve Burcu, ilişkiler ya da taciz hakkında konuşmadıklarını vurgularlar. Tuğçe, annesinden destek eksikliğine dikkat çeker ve annesinin sorunu örtbas etmek yerine daha fazla konuşmasını, harekete geçmesini ve mahalleyi ayağa kaldırmasını beklediğini belirtir. Diğer taraftan, Özge, annesinin desteği sayesinde güvende olma

ve yalnız olmama ihtiyacını vurgular. Kendi öznel konumlarıyla ilişkili olarak anlatılar ve tarihçesinde yer bularak öznelleştirme, öznenin travmanın şiddetli gerçeği karşısında yön bulmasını sağlar; başkalarıyla konuşmak ve destek almak, travmatik karşılaşmada kaybedilen öznel konumu yeniden kazanmanın bir yoludur (Bellangé, 2008). Travma, gerçeğin simgesel düzeni yarmasıdır, bu yüzden öznel simgesel bir eylem arayışlarını vurgularlar (Lacan, 1998).

4.5. Sonuçlar ve Klinik Çıkarımlar

Bu çalışma, cinsel tacize veya tecavüze uğrayan kadınların söylemleri aracılığıyla travmayı incelemeyi amaçlamıştır. Kadınların söylemleri Lacanyen Söylem Analizi ile incelenmiştir. Çalışmanın sonuçları, Lacanyen psikanalizdeki travmanın temel kavramlarıyla tartışılmıştır. Sonuç olarak, gösterenlerin tekrarı, öznel fantazmaları etrafında şekillenen semptomlarının pusulasıdır. Bu gösterenlerin tekrarı, her özneye özgü olup, travmanın tarihsel hale getirilmesi onların fantazm perdesine uygun olarak şekillenir. Bazı taciz ya da tecavüz mağdurları, gösterenler aracılığıyla izlenen anlatılarında travmatik deneyimlerini tanımlayıp tarihsel hale getirirken, bazıları travmayı daha çok bedenleri aracılığıyla tekrar ederler. Öznel dilindeki gösterenlerin tekrarları ve bu öznelde ortaya çıkan semptomlar, bedenin ve gerçek ile ilişkisinin travmada önemli bir rol oynadığını göstermektedir. Bu bulgular, genel travma teorisi literatürü ile paraleldir (Freud, 1955b; Lacan, 1998).

Travmanın özelliklerinden biri olan yarıлма, travmanın gerçek ile olan bağlantısını veya kopukluğunu ifade eder ve bu yarıлма, öznel dilindeki dile getirilmeyenler ve kimliklerindeki belirgin değişim yoluyla izlenebilir (Verhaeghe, 2019). Travmanın etkilerini hafifletmek ve travmayı dil aracılığıyla yeniden yapılandırmak için, travmatik karşılaşmayı anlatmak ve öznelleştirerek hikayesinde tarihselleştirmek gerekir. İlk başta temsil edilemeyen travma, anlatı yoluyla ifade bulur (Guerrero, 2018). Gerçekliğin açtığı deliği örmenin yolu, öznel dilinde gösterenlerin ortaya çıkmasıdır (Stevens, 2021).

Çalışmanın sonuçları göz önüne alındığında, semptomlar ve bunların tezahürleri, Türkiye'de kadın olma ya da kız olma ile ilgili kültürel normlar göz ardı edilmeden değerlendirilemez. Semptomlar, kadınların erkeklerin varsayılan cinsel dikkatlerine

karşı pasif bir konumda bulunduğu kültürel normların tezahürleridir; bu, fantazm aracılığıyla ortaya çıkan öznel tezahürlerin ötesindedir. Travmanın simgeselleştirilmesi ve imgesel olarak düzenlenmesi, travmanın etkilerini hafifletir. Bu entegrasyonu sağlamak için bir yol, simgesel eylemler olabilir; bu, yasal sistemler ya da sosyal eylemler yoluyla gerçekleşebilir. Simgesel eylemler ya da bu eylemlerin hayali, tecavüz/taciz eden kişi tarafından göz ardı edilen özneliği yeniden kazanmada etkili olur (Guerrero, 2018).

Bu çalışmaya özgü olarak, çalışmanın konusu Türkiye'den cinsel tacize ya da tecavüze uğramış kadınların travması olduğundan, sonuçlar kültürel alanlar ile ilgili olarak cinsellik ve cinsiyet temalarına dayanmaktadır. Çalışmanın sonuçları, semptomların tezahürleri ile Türk kültüründeki kültürel alanlar arasında bir uyum olduğunu göstermiştir. Öznelerin semptomları genel olarak cinsel travma mağdurlarına genellenebilirken, bu vakalardaki anlatılar, kültürel normlarına benzerlik göstermektedir. Ayrıca, cinsel taciz ya da tecavüz nedeniyle oluşan travmaya odaklanması, beden ve cinsiyet konularına daha fazla vurgu yapılmasına yol açmıştır. Bedene yönelik tehdit nedeniyle, cinsel taciz ya da tecavüz sonucu ortaya çıkan travmalarda bedenin rolü daha belirgin hale gelmektedir (Guerrero, 2018; Lacan, 1998).

Çalışmanın sınırlılıklarına gelecek olursak, öznelerin cinsiyetinin kadın olması, kültürel alanlar bağlamında söylemleri üzerinde etkili olmuştur. Cinsel tacize veya tecavüze uğrayan erkeklerin söylemlerinin incelenmesi, sonuçları zenginleştirecek ve gelecekteki çalışmalar için farklı bakış açıları sunabilecektir.

F. THESIS PERMISSION FORM / TEZ İZİN FORMU

ENSTİTÜ / INSTITUTE

- Fen Bilimleri Enstitüsü / Graduate School of Natural and Applied Sciences**
- Sosyal Bilimler Enstitüsü / Graduate School of Social Sciences**
- Uygulamalı Matematik Enstitüsü / Graduate School of Applied Mathematics**
- Enformatik Enstitüsü / Graduate School of Informatics**
- Deniz Bilimleri Enstitüsü / Graduate School of Marine Sciences**

YAZARIN / AUTHOR

Soyadı / Surname : Korkmaz
Adı / Name : Ayça
Bölümü / Department : Psikoloji / Psychology

TEZİN ADI / TITLE OF THE THESIS (İngilizce / English): WHEN THE SUBJECT SPEAKS:
RECONSTRUCTION OF TRAUMA THROUGH LANGUAGE

TEZİN TÜRÜ / DEGREE: Yüksek Lisans / Master Doktora / PhD

- Tezin tamamı dünya çapında erişime açılacaktır. / Release the entire work immediately for access worldwide.**
- Tez iki yıl süreyle erişime kapalı olacaktır. / Secure the entire work for patent and/or proprietary purposes for a period of two years. ***
- Tez altı ay süreyle erişime kapalı olacaktır. / Secure the entire work for period of six months. ***

** Enstitü Yönetim Kurulu kararının basılı kopyası tezle birlikte kütüphaneye teslim edilecektir. / A copy of the decision of the Institute Administrative Committee will be delivered to the library together with the printed thesis.*

Yazarın imzası / Signature

Tarih / Date

*(Kütüphaneye teslim ettiğiniz tarih. Elle doldurulacaktır.)
(Library submission date. Please fill out by hand.)*

Tezin son sayfasıdır. / This is the last page of the thesis/dissertation.